

ஸ்ரீ புத்தாயாநம்:

தென்னிந்தர் தேச புத்தநீர் சாக்ஷியக்காரர்களில்

ஒருவளாகிய

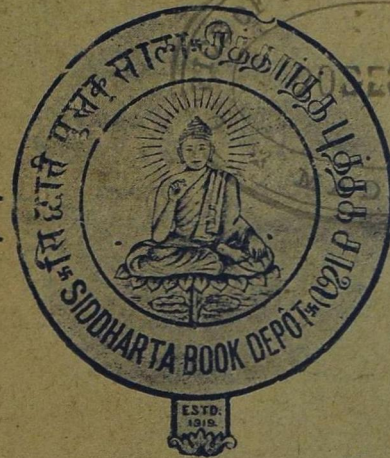
ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன் அருளிய

திரிவாசகம்.

ஆத்திச்சுவடி, துன்றை வேந்தன், வெற்றி ஞானம்.

ஸ்ரீமத்க. அயோத்திதால் பன்னமதர்மபைதன்.

முதல்

பதிப்பு

இஃது

திருவாளர் M. குப்புசாமி ஜமதார்
 அவர்களின் உதவியைக் கொண்டு,
 தென்னிந்திய பௌத்த சங்கங்களின்,
 வாரகோவ்ட் பீல்ட் சாம்பியன்-ரிப்ஸ்,
 ித்தார்த்தா புத்தக சாலையாரால்
 க்து பிரசுரிக்கப் பெற்றது.

[க. 1927.

இதன் விலை அண் 6.

Q4

N27

175014

இந்தியதேச பண்டிகை விபரம்.

நம் தேசத்தில் பலர் பண்டிகைகளின் உற்பவற் தெரியாமல் வழக்கத்தை யனுசரித்தே கொண்டாடி வருகிறார்கள் சிலர் புராணங்களில் கண்டபடி எழுதிவிட்டுமடிக்கும் கதைகளையனுசரித்து கொண்டாடிவருகிறார்கள் ஆகையால் இந்த குறையை போக்குவான்வேண்டி இந்தப்புத்தகத்தில், நரஸிம்மஜயந்தி, மகாசிவன் இராத்திரி, காமதகனம், சங்கராந்தி, ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன், ஸ்ரீ முருகக் கடவுள், மாவளி அமாவாசி, சீபாவளி, கார்த்திகை சீபம் முதலிய பண்டிகைகளின் விருத்தார்த்தங்களை பண்டயதமிழ் காப்பியங்களின் மேற்கோளுடன் வெகு தெளிவாய் விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. பண்டிகைகளின் வரலாறு தெரியவேண்டியவர்கள் அவசியம் பார்ந்தத்தக்கப்புத்தக மிதுவேயாகும். விலை 0.20

விவாக விளக்கம்.

பூர்வ இந்தியர் கைக்கொண்டொழுகிய விவாக ரகசியங்களெல்லாம் இக்காலத்தில் பெரும்பாலும் மாறுபட்டு நவமண விவாகமாகவே நிலைபெற்றியங்குவ தனுபவகாட்சியாய் நின்றும், நம்மூதாதைகள் வழங்கி வந்த நன்மார்க்கபேறு நமக்குரித்தான தென்பதொரு சிலர் துணிபாகும். அன்றோர் பண்டு தொடர்ந்துவந்த வதுவா மஹோற்சவங்களின் மூலோற்பவ மரியா குறையால் இக்கிரியைகள் எங்களாரியர் காலந் தொடர்ந்தும் பசுபதி பரமன் காலமுதலென்றும் புகல்வர். இருந்தாலும் அக்கால முதலிக்காலம் வரை வழங்கி வரும் விவாக விவரங்களை யொருங்கேதெரிந்து நம் நாட்டிற்கு நன்மைப் பயக்கு வித்தல் தமிழ் கற்ற வறிஞரின் முதல் கடனென்றெண்ணி ஆதிகால் கலிவாகு உலக விவாக விவரம், பாரத மன்னர் விவாக விவரம், தற்காலம் இந்திய மக்கள் சீர்பெற்றியங்கும் விவாக முறை ஆகிய மூன்றத்தியாயங்களுடன் “தமிழன்” ஆசிரியரால் ஒரு சிறந்த புறனடை யெழுதியும் 64-பக்கங்கள் கொண்டசிறு நூலாக விளக்கி வைத்துள்ளது.

இந்தால் படித்தார் மனதிற் பரவி தேசவுணர்ச்சி சகோதரவுணர்ச்சி பூர்வ வொழுக்க வுணர்ச்சி முதலியன வுண்டு செய்யுமென்பதிற் கிஞ்சித்து மையவில்லை. விவாகசம்பந்தமான ஒவ்வொரு ரகசியங்களையும் தெள்ளன விவரித்து, விவாகத்திற்காக வீண்பணவிரயஞ் செய்து துக்கத்திலழுத்தும் இந்தியர்கள் முற்றுந் தெளிந்து சீர்பெற வைக்கு மென்பதுதிண்ணம். இதை ஒரு முறைவாசித்தலறிவுடையார் கடனானதால் தாழ்ந்தோரும் உயர்ந்தோரும், உடனே வாசித்தரியுங்கள். விலை 0—2—6

ஸ்ரீ. சி. பு. சா. பிரசுரம்:—15.

ஸ்ரீ புத்தாய நம:

தென்னிந்திரர் தேச புத்ததர்ம சாசுதிரயக்காரர்களில்
ஒருவளாகிய
பாரதமாதா, ஞானத்தாய், ஓளவையார்
என்னும்

ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன்
அருளிய

திரிவாசகம்

(ஆத்திச்சுவடி, குன்றைவேந்தன், வேற்றிஞானம்.)

ஸ்ரீமத். க அயோத்திதாஸ் புண்டித்

உரை

முதல் பதிப்பு.

இஃது

திருவாளர். M. குப்புசாமி ஜமதார் அவர்களின்
உதவியைக்கொண்டு, தென்னிந்திய பெளத்த சங்கங்களின்
கோலார் கோல்ட் பீல்ட் சாம்பியன் ிப்
ஸ்ரீ சித்தார்த்தா புத்தக சாலையாரால்
பதித்து பிரசுரிக்கப்பெற்றது.

பு. 3413]

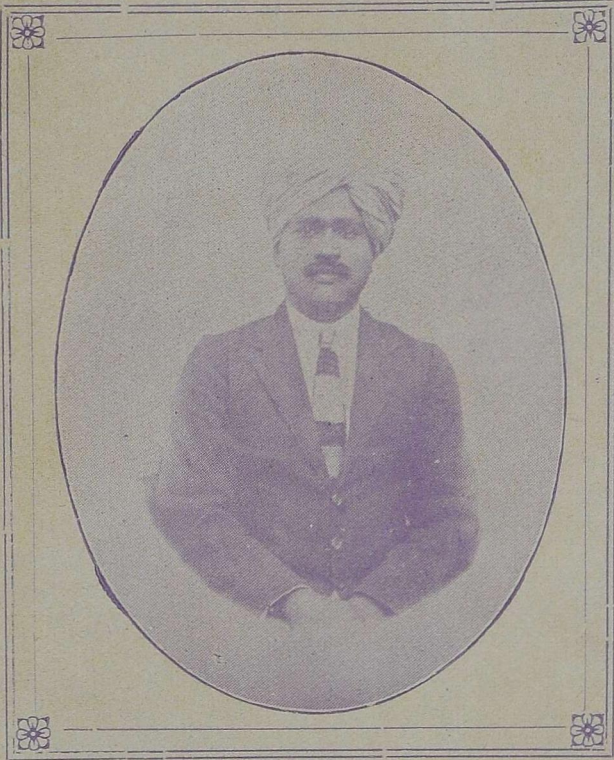
[கி. 1927.

இதன் விலை அணு 6.

Δ4

7127

8

திருவாளர் மு. குப்புசாமி ஜமதார்
அவர்கள்

No 10 Field Company

"Q. V. O." Madras Sappers & Miners.

உபகாரிகளுக்கோர் விண்ணப்பம்.

அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே ! இந்தியர்களின் மெய்மறைப் பிரகாசித்து சர்வ சதந்தரங்களும் பெறவேண்டுமானால் கீழ்க்குறித்த நூற்களைக் கண்ணோக்கி உதவிப்புரியுங்கள்.

புதிதாய் சித்தப்படுத்தியிருக்கும் நூல்.

அறத்துப்பால்:—இது ஆதி வேதவழி நூலாகிய திரிக்குறளில் முதற்பாலாகும். செந்நாப் புலவர் மூலமும், க. அயோத்திதாஸ் பண்டிதர் சதுர்வுரைகளும் பல மேற்கோளுமுண்டு. தமிழர்களுக்கின்றி யமையாதன வாகிய நூன் மகுடமாகும்.

பின்னும் பதிக்க சித்தப்படுத்தியிருக்கும் நூல்—ஸ்ரீ மாபல விவரம்:—இதில் திருப்பாணாழ்வார், அலர்மேலுமங்கை, வடவேங்கட வரலாறு, ஸ்ரீ பாதசேவை, காஞ்சிபுர விவரம், ஸ்ரீ ரங்க வரலாறு, திருமங்கையாழ்வார் தெய்வபக்தி, முதலியன வடங்கியுள்ள விசேஷித்த நூல்.

ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன் சரித்திரம்.—இந்தியாவில் பெரும்பாலும் வழங்கும், வேம்படியம்மன், ஓளவையார், பாரதமாதா என்னும் பல பெயர் பெற்ற நித்ய கன்னிகாரத்நமான ஞானத்தாய் ஜீவிய சரிதம் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசித்துண்மெயும் உரிமெயும் பெறக்கூடிய நூல்.

ஸ்ரீ புத்தர் சரித்திர சுருக்கம்:—(இரவு பகலற்ற வெளி) இது முற்காலத்தில் பல வித்வாம்சர்களால் வர்ணித்து வணங்கிய மெய்யங் கடவுள் சரித்திர சுருக்கமாகும். எல்லா ஜனங்களும் ஒருமுறை அவசியம் வாசித்தறியக்கூடிய சிறந்த நூல்.

இந்நூற்களை விரைவில் பதித்து வெளியிட்டு சர்வ சகோதரர்களுக்கும் இந்தியாவின் வேதம், கோவில் முதலியன உரிமையாக்கிவைக்க உத்தேசமுள்ள எங்கள் கோரிக்கைகளை, உதார குணவான்கள் நிறைவேற்றும்படி வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

ஸ்ரீ ஸித்தார்த்தா புத்தக சாலையார்.

முன்னுரை.

இந்திரர் தேசத்துள் குடிபுகுந்த தந்திரிகளாகிய பார்ப்பார்கள் மாறுபடுத்திய பல கதைகளுள் இந்த ஓளவையார் கதையுமொன்றாகும். அதாவது, அம்பிகையம்மன் (1) இளங்கன்னிகா ஸ்திரியாயிருந்ததைக்கொண்டு, அதிகமானெமொன் வஞ்சியென்றும், அதிகமானென்றும், அதிகனென்றும் பெயர் பெற்ற வஞ்சிரகர் வள்ளல் எல்லையிலிருந்த கருநெல்லிக் கனியை மேற்கூறு மரசனிடம் இரந்துண்டு அக்கனியால் தன் வயதினுமுதியளவாய் விளங்கி ஓளவையாரென்ற பெயர் பெற்றனவென்றும், (2) தென்பழனி மலைபுரத்தரசாகிய சுப்ரமணியனிடம் ஜம்புகனி கேட்டு அவமானமடைந்தனளென்றும், (3) தொன்மையிலா தென்மதுரை தமிழ்சங்க மமிழ்ந்தடங்க வென்றளென்றும், (4) பொய்யுறு கம்பன் மெய்யுறு நடுங்கிப் போற்ற வாதிட்டாளென்றும், (5) ஆரியர்களாகிய பிரம்மருத்ர விட்டுணு எனும் மூன்று பார்ப்பார்களுடைய மனைவிமார்கள் அவதாரமே! ஓளவையாரென்றும், (6) இந்துமதபகவன் என்னும் பார்ப்பானாகிய பாரசீகதேசத்தானும் இந்தியா தேச ஆதி என்னும் பறைச்சியும் செய்த விபசாரத்தால் அவ்வையார் பிறந்தாளென்றும் பிறந்து தனது தாய்க்கு ஆறுதல் கூறினதாகவும், (7) ஆதி நாடக மென்றொரு கூத்தாடி பறையரை யழிவு செய்தும், (8) சகல வஞ்ஞான கதைகளிலும் ஓளவையாரெனுமோர் கிழவியிருந்தாள் அவளால் பல நன்று விளைந்ததென்றும், (9) ஓளவையாரெனுமோர் பறைச்சி கூழமுதிர்ந்து கவிபாடும் வாணியாயிருந்தாளென்றும், புகழ்ந்து மிகழ்ந்தும் வரைந்து வைத்த கதைகள் யாவும், பார்ப்பார்கள் பெளத்தர்களை யழிக்க இவ்விதம் மாறுபடுத்திபதாகும். இக்காரண காரியங்க ளறிந்தொழுகா தமிழர்கள் வாதஜூரார் பெயரிலேயே பதித்துள விருத்தத் தொகைக்கு திருவாசகமென்று நம்பி மோசம்போய்விட்டார்கள். இத்திருவாசகம் எனும் பெயர் நந்தேய இலக்கியமுறைக்கு மாறுபட்டதென்றும், அம்பிகையம்மனருளியதே யதார்த்த திரிவாசகமென்றும், இவ்வம்மனே நாம் வணங்கும் பூமிதேவியும், வானொளியுமாகுவாள் என்றினியேனு மிதனூலற் வார்களாக.

முகவுரை.

பூர்வகாலத்தென்பரத தேசத்தில் புந்நாட்டை யரசு நடாத்தி வாழ்ந்த சுந்திரவாகு அரசன் பெரும் பேராக வந்துதித்து பெதும்பை வயதில் புத்த சுவாமியின் திருவுருவத்தை சிரந்தாங்கி, சங்கஞ்சார்ந்து உலகோர்க்க கருண்மொழியருளி, உலகநாயகி, தேவமாதா, ஆண்டாள், சரஸ்வதி, உமையவள், திருசெல்வி, பாரதமாதா, ஓளவை பிராட்டி, என்று பல பெயர் பெற்ற அம்பிகையம்மன் உமளநகர் சங்க வேம்புமரத்தடியிலமர்ந்து அக்கால கல்வி லக்ஷணப்படி சிறுவர்க்கு இந்திரர் தர்மத்தை எளிய நடையில் உயிர்மெய்வர்க்கு மாலைபோல் முதல் வாசகம் நூற்றியெட்டு நெறிகளும் அவைகட்கு காப்பாக கடவுள் வாழ்த்து, “ஆத்திச் சவட்டில் அமர்ந்த தேவனை ஏற்றியேற்றி தொழுவோமியாமே” என்றும் வரைந்தனர். இவ்வாழ்த்தின் முதலடியிலுள்ள பதங்களே இக்காலத்தி லிந்நூலுக்கு “ஆத்திச்சுவடி” என்று பெயர் விளங்கி வருகின்றது, சைவர்கள் இம்முதல் வாசகத்தை தங்களுடைய தாக்கிக்கொள்ள ‘ஆத்திசூடி யமர்ந்த தேவனை யேத்தி யேத்தி தொழுவோமியாமே’ என்றும், ஆத்திமலர்மலை யணிந்த பேயோடாடிமகன் யானைமுகனைத் தொழுவோம் என்று விரிவுரை யெழுதியும் பிரசுரித்து விட்டார்கள். இந்நூலுள் “இணக்க மறிந்திணங்கு,” “வைகறைதுயிலெழு” “எண்ணெழுத்திகழேல்” “ஓதுவதொழியேல்” என்ற வாசகங்களில் எதுகையும் மோனையும் பொருந்தியிருக்கின்றன இன்னுமற்ற வாசகங்களில் பொருந்தியும் பொருந்தாமலு மிருக்கின்றன.

இரண்டாம் வாசகம்: இது தொண்ணூற்றொரு நெறிகளும், இவைகளுக்கு இந்திரன் வணக்கம், “குன்றைவேந்தன் செல்வனடியிணை யென்று மேத்தித்தொழுவோமியாமே” என்றும் முதல் வாசகம்போல் வர்க்கமாலையாகவும் எதுகைப்பொருந்த அகவலடியென நினைக்க வரைந்திருக்கின்றனர். இக்காலத்தி லிந்நூற் காப்பாகிய கடவுள் வாழ்த்திலுள்ள முதலடிசீர்களால் “குன்றைவேந்தன்” எனவழங்கும், இந்த இரண்டாம் வாசகத்தை சைவர்கள் அபகரித்துக்கொள்ள, “கொன்றைவேந்தன் செல்வனடியிணை

யென்று மேத்தித்தொழுவுவாயாமே” என்றும், சொன்றைமாலை யான் ஈன்ற யானைக் கன்றைத்தொழுவுவாம், என்றுரை பிறித்தும் மாற்றிவிட்டார்கள். வைஷ்ணவர்களோ! இந்நூலைத் தங்களுடையதாக மாற்றிவைக்க” கன்றுமேய்க்குங்கண்ணனடியிணை யென்றுமேத்தித் தொழுவுவாயாமே என்றும், பாரத தூதனாகிய மணிவண்ணனைத் தொழுவுவாமென்றுரையுடன் கூறி வருகின்றார்கள். இவ் விருவாசகங்களும் அம்மனுவெழுதியருளவே அவைகளை சமணசிரியர்கள் பள்ளிப் பிள்ளைகட்கு கற்பித்து வந்தார்கள்.

இருவாசகங்களும் வழங்கிவருங்காலத்தில். ‘சயம்பு’ சிற்றரசனை ‘திவாகரவரசன்’ நல்விசாரிணையின்றி தண்டித்து சிறையிலடைப்பித்து வைத்திருக்கும் அநீதியையம்மன் முற்றுமறிந்து வேறொரு வாசகமுரைத்தாள். அது எழுபத்தாறு நெறிகளும் அவைகளுக்கு காப்பாகும், கடவுள் துதி, ‘‘வெற்றி ஞானம் வீரன் வாய்மெய் முற்றுமறிந்தோர் மூதறிவோரே’’ என்று எழுதியருளினார். துதியிலுள்ள முதலிருபதங்களே! நூலுக்கு நாமமாக ‘‘வெற்றி ஞானம்’’ என்று இக்காலத்தில் வழங்கி வருகின்றது. மதுரை தமிழ் சங்கத்தார்களால் அதிவீரராம பாண்டியன் பாடிய வெற்றி வேற்கை யென்னும் நறுந்தொகை என்ற நவீன பெயரும் அதிவீரராம பாண்டியன் கூறாத ‘‘பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை பைங்கரன் சரவணற் புதமலர் தலைக்கணீவோமே’’ என்று நரகஜன் ஆகிய யானைமுகன் வணக்கமும், வெற்றி வேற்கை வீரராமன் கொற்கையாளி குலசேகரன் புகல் நற்றமிழ் தெரிந்த நறுத்தொகைதன்னால் குற்றங்களைவோர் குறைவிலாதவரே என்ற நூற்பயனும் எழுதி புணர்த்திவிட்டார்கள். இதில் ஔவையார் கூறிய ‘‘மன்னர்க்கழகு செங்கோன் முறைமை’’ ‘‘மந்திரிக்கழகு வரும்பொருளுரைத்தல்’’ ‘‘வழியே எகுக வழியே மீளுக’’ ‘‘துணையோடல்லது நெடுவழிபோகேல்’’ முதலிய நெறிகளிலும் இன்னம் மற்ற நெறிகளிலும் எதுகை மோனை பொருந்தவும் பொருந்தாமலுயிருக்க எழுதியருளினார். முன்னிரண்டு வாசகங்களுடன் இதுணையுஞ் சேர்த்து திரிவாசகமென அக்காலத்திலேயே வழங்கப்பட்டது. ஆதியில் புத்த சுவாமி அருளிய திரிபிடகமாம் ஆதிவேதத்திற்கு வழிநூலாக திருவள்ளுவ நாயனார் திரிக்குறள்

எழுதி இந்திரராம் புத்தபிரான் தர்மத்தை சிறப்பித்ததுபோல், அவ்வையா ரென்னும், அம்பிகையம்மன் முதல் வேதத்தையும் வழிநூலையும் அநுசரித்து சார்பு நூலெழுதி புத்த தர்மத்தை போதித்துள்ளாள்.

திரிவாசக மென்பவை மூவகையான வசனங்களை யறிவிக்குமேயன்றி பலபாக்க ளடங்கிய நூலையுணர்த்தாது. இக்காலத்தில் பலவபுத்தர்கள் தோன்றி பல்வகை விருத்தங்களுக்கும் “திருவாசகம் என்று பெயர் சூட்டி பொய் புகல்வதால், பள்ளிக்கூடப் புத்தகங்களுக்கு முதல்வாகை இரண்டாம் வாசகமென்றும் அயிர்தவாசகன் மாணிக்க வாசகன் என்றும் வழங்கும் பெயர்களின் பதார்த்தமுணரவும் சக்தியற்றவர்கள் திருவாசகமே! விருத்தம் என்று தாளங்கள் தட்டிவருகிறார்கள். இத்தாள வேரசையைக் கேட்டு மயங்கி, ஓளவையார் அருளிச்செய்த மூன்று வாசகங்களை யுங்கண்டு இவைகள் வாசகமா? அல்லது பாசரமா? என்று சிலர் சந்தேகித்தும் சிலர் பாசரமென்றும் சிலர் பாசரமும் வாசகமும்ல்லவென்றும் சிலர் பாசரமே வாசகம்போல் தோன்றியுந் தோன்றாமலிருக்கின்ற தென்றும், சிலர் வாசகப்பா வென்றும் உரைத்துவருகின்றார்கள். சிலர் தெய்வ வாக்கென்றும் அருண்மொழியென்றும் கூறுவர். புத்ததர்மம் சங்கவடைக்கலம் புகுந்து தெய்வமாக விளங்குவோர் நற்போதனைகளையே! தேவ வாக்கென்றும், அருளறவாழியான் பெருவழி யடைந்து கூறலே அருண்மொழி யென்றும் புகலப்படுமேயன்றி வேறல்ல அல்ல. தேவவாக்கும் அருண்மொழியும் இந்திரனம் புத்தசுவாமி போதனையாகவும், பெளத்தர்களெழுதிய ஐந்திலக்கண வநுசரிப்புமாக இல்லாமல் வேறாகவொருவிதங் காணப்பட்டாலல்லவா? எனைய மதத்தோர்கள் கூறும்பொய் தேவ வாக்கும், பொய்யருண்மொழியும் நிலைபெறும். அங்கனமில்லா யித்திரிவாசகத்தை விவேகிகள் உற்று நோக்கல் தகுதியாகும்.

முற்காலத்தில் தமிழ் பாஷையானது மிக விசாலமாகவுந் தெளிவாகவும் அமரவாசியிலிருந்து தோன்றியரும் வளர்பிறை போல் ஒங்கி வளர்ந்துக் கொண்டிருந்தது. அக்காலத்தார்கள் பெரும்பாலும் பாவிலக்கணந் தெரிந்தோர்களும் சொல்நெறி

யுணர்ந்தவர்களும் யிருந்ததால் சமணசிரியர்கள் சிறுவர்க்குக் கல்வியாரம்பிக்குங் காலத்திலேயே எழுத்திலக்கணமும், வாசகாரம்பகாலத்திலேயே சொல்லிலக்கணமும் கற்பிப்பதில்பா யிருந்தது. இதனால் சர்வ ஜனங்களும் ஒருவித வொலியானந்த முண்டாக வாக்ஷியப் பிரயோகஞ் செய்து வந்தார்கள். அவைகளை எதுகையென்றும், மோனையென்றும் விளம்புவர். பூரணை வாசியிலிருந்து தேய்ந்து வரும் பிறைபோல் தமிழ் பாஷைக் குறைந்து வருமிக்காலத்திலும் ஓசையானந்தமின்றி பேசுவோர்களைப் பெண்டர்கள் கேட்டு 'என்ன நீர் எதுகைமோனையின்றி பேசுகிறீர்' என்று கேட்பது பிரத்தியக்ஷமாயிருந்தால் முற்காலத்தி விதற்குண்டாகிய சிறப்பைப் படிப்பவர்களே தெரிந்துக்கொள்ளலாம். இதனாலேயே ஓளவையார் எதுகை மோனை பொருந்தவும் பொருந்தாமலும், சிறுவர்க்கும் பெரியோர்க்கும் பயன்படுமாறு நீதிவாசகமெழுதியிருக்கின்ற ரென்பது அநுபவ வறுதியாகுமே யன்றி, வேறன்று அன்று. இத் திரிவாசகத்தை பராயமத்தோர்கள் முன்னச்சிட்டிருப்பதால் தங்கள் கருத்துக்களுக்கிசைய சொற்களையும், உரைகளையும், மாற்றி அச்சிட்டீர்களார்கள். அவற்றை முற்றும் விலக்கி பூர்வ தர்ம சம்பந்தமாய் இது முதல் பதிப்பாக வெளியிட்டீர்களோம்.

இந்தூல் வெளியிடும் உத்தேசமாய் தனது சிரமத்தைக் கவனியாது பெரும்பாலும் ஊக்கத்துடன் பொருள் சேகரித்து உதவிய, (Q. V. O. Madras Sappers & Miners,) பட்டாளத்தைச் சேர்ந்த, D. 2. கம்பனி அவுல்தார் மேஜர், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, எம். இரங்கசாயி உபாசகர் அவர்களுக்கு யாங்கள் என்றென்றும் நன்றி செலுத்த கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

கோலார் கோல்ட் பீல்ட்
சாம்பியன் ரீப், புத்தம் 3413,
பிரபவஸ்ரூ வைகாசிம்
பெளர்ணமி

ஸ்ரீ சித்தார்த்தா
புத்தக சாலையார்.

ஸ்ரீ புத்தாயநம:

தேன்னிந்திரர் தேச புத்ததர்ம சாக்ஷியக்காரர்களில்

ஒருவராகிய

பாரதமாதா ஓளவையார்

எனும்

ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன்

அருளிச்செய்த

முதல் வாசகம்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ. க. அயோத்திதாஸ் பண்டிதர்

உரை.

ஆத்திச்சுவடி

காப்பு.

ஆத்திச் சுவட்டில் அமர்ந்த தேவனை

ஏற்றி யேற்றித் தொழு வோமயாமே.

ஆத்தி-கல்லாத்தி, சுவட்டில்-நிழலின் கண், அமர்ந்த - வீற்றிருந்த, தேவனை-ஆதிதேவனும் புத்தபிரானை, யேற்றி யேற்றி-புகழ்ந்து மகிழ்ந்து, தொழுவாம்-வணங்குவாம் யாம்-யாங்களென்றவாறு.

திராவிட பாஷையில் கல்லாலம் கல்லாத்தி யென்று வழங்கி வந்த மரப்பெயர், அரசன் மரத்தடியில் வீற்றிருக்கின்றனர் வீற்றிருக்கின்றாரென்னுங் காரியப் பெயர்கொண்டு அரச மரமென வழங்கலாயிற்று.

கல்லாலங் கல்லாத்தியென்று வழங்கிவந்தப் பெயர்களை தாயுமானவர்க் கூறியுள்ள “கல்லாலடிக்குள் வளர் சித்தாந்த முத்தி முதலே” எனும் வாக்கியத்தினாலும் மணிமேகலையிற் கூறியுள்ள ஆலமர்ச் செல்வன் மதன்விழாக்கோல் கொள் எனும் வாக்கியத்தினாலும்.

அருங்கலைச் செப்பு.

கல்லாலப்பத்து.

ஆத்தியடியமர்ந்து ஆகமங்களாய்ந்து
சாத்தன மக்களித்த சீர்.

எனும் செய்யுளாலு மறிந்துக் கொள்ளுவதன்றி தேவனென்
னுமொழி ஆதி தேவனையே சிந்தித்துள்ள தாதலின் அவ் வாதி
தேவனென்னும் பெயர் புத்த பிரானாக்குரிய வாயிர நாமங்களி
லொன்றென்பதை அடியிற் குறித்துள்ள தெய்வப் பெயர்ச்செய்யு
ளாலு மறிந்துக்கொள்ளலாம்.

பின்கலை நிகண்டு.

தெய்வப் பெயர் தொகுதி 1. பாட்டு 17.

தரும ராசன் முனிந்திரன் சினன் பஞ்ச தாரைவிட்டே
யருள்காரந்த வுணர்க் கூட்டுந் ததாகதன் ஆதிதேவன்
விரவு சாக்கையனே சைனன் விநாயகன் சினந்தவிர்ந்தோன்
அரசு நீழலிலிருந்தோன் அறி அறன் பகவன் செல்வன்.

இத்தகைய கலைவாசகத்தை தமிழ் மொழியாலமைக்க வாரம்
பித்த ஞானத்தாய், புத்தபிரானும் ஆதிதேவனை காப்புக்கு முன்
னெடுத்த காரணம் யாதென்பீரேல் உலக சீர்திருத்த மக்களுள்
ஆதி பகவனெனத் தோன்றி தமிழ் பாஷையை யியற்றி அதனிலை
யால் சத்திய தன்மத்தைப் பரவச்செய்து தமிழர் பெருமானெனக்
கொண்டாடப்பெற்ற வராதலால் தான் கூறியதமிழ் வாசக நூலுக்
குத்ததாகதரையே காப்பாக சிந்தித்துள்ளாள்.

பின்கலை நிகண்டு, தொகுதி 12 பாட்டு 139.

காப்புக்கு முன்னெடுக்குங் கடவுடான் மாலேயாகும்
பூப்புனை மலரின் செல்வி புனைபவனாத லானும்
காப்பவ னாதலானுங் கதிர்முடி கடகத்தோடு
வாய்ப்பதா மதாணி பூணூல் வரிசையிற் புனை தலானும்.

வீரசோழியம்.

ஆவியனேத்துங் க. ச, த, ந, ப, ம, வ், வரியும் வவ்வி
 லேவிய வெட்டும் யவ்வாறு ஞந்நான்கு மெல்லாவுலகு
 மேவிய வெண்குடை செம்பியன் வீரரா சேந்திரன் றன்
 நாவியல் செந்தமிட் சொல்லின் மொழி முதனன்னுதலே.

யாப்பருங்கலக்காரிகை.

திறந்திடு மின் நீயவை பிற்காண்டு மாதர்
 இறந்து படிற்றெரிதா மேதம் உறந்துயர்கோன்
 தண்ணூர் மார்பிற் றமிழர் பெருமானைக்
 கண்ணறைக் காணக் கதவு.

நூல்.

1. அறன் செயல் விரும்பு.

அறன்-அறக்கடவுளாகும் புத்தபிரான், செயல்-செய்கைக
 ளாம், நற்காட்சி, நற்சிந்தை, நல்வசனம் நற்செய்கை, நல்வாழ்க்
 கை, நல்லூக்கம், நற்கருத்து நல்லமைதி இவைகளை விரும்பு-
 ஆசைக்கொள்ளுமென்பதாம்.

இச்செயலானது ஏழைகள் முதல் கனவான்கள் வரையிலும்,
 பெரியோர்கள் முதல் சிறியோர்கள் வரையிலும், பிணியாளர்கள்
 முதல் சுகதேசிகள் வரையிலுஞ் செய்யக்கூடிய பொதுதன்மமாத
 லின் இவற்றை முதலில் விளக்கியுள்ளார். அறனென்னும் வல்லி
 னறகர மமைந்த தெய்வப் பெயர் உண்டோ வென்பாருமுண்டு.

சீவகசிந்தாமணி.

கொடு வெஞ் சிலைவாய்க் கணையிற் கொடிதாய்
 நடு நாளிரவின் னவைதான் றிருமா
 னெடு வெண்ணிலவின் னிமிர்தேர் பரியா
 தடுமா ரெழினின்றற னேயருளே.

இதற்காதரவாய் அறனை மறவேலென்னும் - வாசகமுமுண்டு அறக்கடவுளின் செயலாகும் அஷ்டாங்க மார்க்கத்தை பற்று வோர் பாசபந்த பற்றுக்கள் யாவையு மறுத்தற்குப் பாதையதுவே யாதலின் அறன் செயலாம் பற்றினை விரும்பு ஆகைக் கொள்ளு மென்றாள்.

திரிக்குறள்.

பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை யப்பற்றை
பற்று கபற்று விடற்கு.

அறன், அறமென்னும் மொழிக்கு யீகையென்னும் பொருளை யேற்பதாயின் இல்லறந் துறவறம். நல்லறம் பொல்லறம், மெய்யறம், பொய்யறமாகுமிம் மொழிகளுக்கு யெப்பொருள் பொருந்தும் செல்வப் பொருளுள்ளவனுக்கு யீகையென்னும் மொழியேற்குமேயன்றி, செல்வப் பொருளில்லாதவனுக்கு யீகையென்னு மொழி பொருந்தாவாம், ஆகலின் அறமென்னு மொழி சகலருக்கும் பொருந்தும் சத்தியதன்ம மொழியேயாம்.

2. ஆறுவது சினம்.

ஆறுவது-தணியத் தகுவது, சினம்-கோபமேயாம்.

அறன்செய லென்னும், பற்றற்றான் பற்றை விரும்பக்கூறி, உடனே கோபாக்கினியை தணிக்க வேண்டுமென்று கூறியக் காரணம் சகல நற்கிருத்திய செயல்களையுங் கெடுக்கக் கூடியவை சின மென்னுங் கோபமே யாதலின் அறவாழியான் செயலை விரும்புவோர், அகக்கொதிப்பாகுங் கோபத்தை யாற்றவேண்டும். தன்னை சகல தீங்குகளினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ள யெண்ண முடையவன் தன்னிடத் தெழுங் கோபத்தைக் காக்கவேண்டு மென்பதாம்

பாம்பாட்டிசித்தர்.

மனமென்னுங் குதிரையை வாகனமாக்கி

மதி யெனுங் கடிவாளம் வாயிற் பூட்டி

சின மென்னுஞ் சீனிமேல் சீரா யேறி

தெளிவுடன் சார வீட்டாடாய் பாம்பே.

வேமன்ன சதகம்.

கோபமுன்ன நரக கூபமுஜெந்துனு
கோப முன்ன குணமு கொஞ்ச மகுனு
கோப முன்ன பிரதகு கொஞ்சமைபோவுனு
விஸ்வதாபிராம வினரவேமா.

3. இயல்வதுகரவேல்.

இயல்வது-உன்னைச் செய்யத் தருவதுஆகிய வித்தையை, கரவேல்-ஒளிக்காதே.

உனது அறிவின் விருத்தியினாலும், கேள்வியினாலும், விடா முயற்சியினாலும், இயல்பினாலும் உன்னைத் தெரிந்துக்கொண்ட வித்தையை நீமட்டிலும் அநுபவித்து சுகியாமல் ஏனையோரும் அவ்வித்தையைக் கற்று சுகிக்கும் வழியைக் காட்டவேண்டுமென்பதாம். இயல்பில் கண்டடைந்த வித்தையை யேனையோர்க்கு தவாமல் ஒளிப்பதானால் உள்ள வித்தை பிறர்க்கு தவாமல் விருத்தி கெடுமென்பதாம். இதுவே அன்பு மிகுத்தவர்களின் செயலாகும்.

அறநெறி தீபம்.

ஐயெனத் தாம் பெருகுவதும் அறிவினால் விளங்குவதும் உய்தவங் கேட்டுணர்வதுவும் உணர்ந்தவற்றைப் பிர ருளத்திற் செய்தவ நன்றாக்குதலுஞ் சிறந்தார் சொற்றேருதலும் மெய்யன்பை யுள்ளத்தில் மேலியவன் பயனாகும்.

4. ஈவதை விலக்கேல்.

ஈவதை-ஒருவருக்கொருவர் கொடுப்பதை விலக்கேல் - தடுக்காதீ ரென்பதாம்.

மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் உபகாரங் கருதியே சேர்ந்து வாழ்பவர்களா யிருக்கின்றார்கள். அத்தகைய வுபகாரச் சேர்க்கையை ஒருவருக்கொருவர் தடுத்து கெடுப்பதானால் மறுகூல விருத்திக் கெட்டுப்போமென்பதாம். உனக்குள்ள வுலோப குணத்தை யெதிரிக்குங் கற்பித்து உனக்குள்ளக் கேட்டில் எதிரியையுஞ் சேர்த்துக் கெடுத்தல் இழிவேயாகும். கொடுக்கும் ஈகையுள்

ளோன் குணத்துடன் கெடுக்கும் லோபியின் குணங் கலக்கு
மாயின் பொன்னுடன் பித்தனையும், சோற்றுடன் மணலும்
பாலுடன் நீருங் கலந்தது போல் அதன் பெருந்தகைய குணமுஞ்,
சிறந்த மதிப்பும், பரந்த கீர்த்தியும் நாசமடைந்துப் போம். ஆத
லின் ஒவ்வோர் புருஷனும் வித்தை, புத்தி, யீகை, சன்மார்க்க
மென்னும் நான்கிலும் நிலைத்தல்வேண்டும். அத்தகைய வுயர்ந்
தோர்மாட்டே வுலகமு மென்னப்படும்.

ஏழியோர்க் கீவதை விலக்கு

வோனின் குண குணகதி

விவேகசிந்தாமணி

நாய் வாலை யளவெடுத்துப் பெருக்கித் தீட்டி

நற்றமிழை யெழுத வெழுத்தாணியாமோ

பேய் வாழுஞ் சுகாட்டைப் பெருக்கித் தள்ளி

பெரிய விளக் கேற்றி வைத்தால் வீடதாமோ

தாய் வார்த்தைக் கேளாத ஜக சண்டிக் கென்

சாற்றிடினு முலுத்தகுணந் தவிரமாட்டான்

நயாரை யீயவொட்டா னிவனாமீயா

னெழு பிறப்பினுங் கடையா மிவன் பிறப்பே.

பற்பல யிடுக் கண்களினால் இழிய நிலைமெய் யடைந்தவர்
களுக்கும் யாதொரு தொழிலுஞ் செய்ய சக்தியற்றவர்களுக்கும்
நதலே பேருபகாரம் அவைகளைத் தடுத்தலே இழிய நிலையைத்
தரும்.

விவேகசிந்தாமணி.

இடுக்கின விழிமெய் யெய்தி யிரப்பவர்க்கிசைந்து தானங்

கொடுப்பதே மிகவு நன்று குற்றமே யின்றி வாழ்வார்

தடுத்ததை விலக்கு வோர்க்குத் தக்க நோய் பிணிகளுண்டாய்

உடுக்கவுந் துணியுமற் றுண்ணைஞ்சோ றுதவாதாமே.

இத்தகைய யீகையைவீணருக்குஞ், சோம்பேறிகளுக்கும்,
பொய்யர்களுக்குங் கொடுப்பதானால் ஈவோர்களுக்கே யிடுக்க
ணுண்டாய் இழிய நிலை பெற வேண்டும் ஆதலின் பாத்திரமறிந்து
பிச்சையிடுவதே பாக்கியம் பெருக்க வழியாகும்.

குறுந்திரட்டு.

பொய்யைச் சொல்லி பிதற்றிடும் பேயர்க்கும்
 அய்ய மேற்கவே அஞ்சாமிலேச்சர்க்கும்
 துய்ய ஞான சுகுண செல்வாதிபர்,
 இய்யந்தான மிடுக்கத்திழுக்குமே.
 ஊனமின்றி யுருபெருத்தோருக்குங்
 கானமற்றுமெய் காணுகுசடர்க்கும்
 மோன ரென்னு முழுமோசக்காரர்க்குந்
 தான மீவது தப்பரையாகும்மே.

5. உடையதை விளம்பேல்.

உடையதை - உன்னிடத்துள்ள திரவியத்தை, விளம்பேல் -
 பிறருக்குறையாதே.

இடம்பத்தினால் உனக்குள்ள ஆஸ்தியை பிறறியக் கூறுவா
 யாயின் உன்னை யொத்த திரவியவான் அவற்றைக் கருதமாட்
 டான். வன்னெஞ்சனும் உள்ளனு மறிவார்களாயின் உன்னை
 வஞ்சித்துங் களவாடியுந் துன்பப்படுத்துவார்கள். ஆதலின் ஆட்
 கொல்லியாகும் உனக்குள்ள திரவியத்தை அனைவருமறியக்
 கூறுவாயாயின் அவ்வாட்கொல்லி யென்னுந் திரவியமே உன்னைக்
 கொல்லுமோராயுதமாகிப்போம். இது கொண்டே உள்ள திரவி
 யத்தை உடன் பிறந்தானுக்கும் உரைக்கலாகா தென்பதோர்
 பழமொழி. உனக்குள்ள திரவியத்தை யுலகோ ரறியக்கூறி
 உலோபியாக விளங்கி வுண்மத்தனுவதினும் உனக்குள்ள திரவியத்
 தைக் கொண்டு உலக வுபகாரியாக விளங்குவாராயின் உன்
 திரவியமும் பெருகி உன் ஆயுளும் வளர்ந்து கீர்த்தியும் அழியாமல்
 நிலைக்கு மென்பதாம்.

காக்கை பாடியம்.

அறநெறி நின்று வாயுளை வளர்த்து
 பிறருபகாரம் பேணிப் பெருக்கி
 நிறைமொழி மாந்தரெனு நிலை நிற்கில்
 துறந்தவர் கீர்த்தித் தொடர்புமீ தாமே

6. ஊக்கமது கைவிடேல்.

ஊக்கமது - உனக்குள்ள முயற்சியில் கைவிடேல்-சோர்வையடையாதே.

வித்தையிலேனும் கல்வியிலேனும் ஊக்கமாயிருந்து அவற்றை கைவிடுவதாயின் எடுத்த முயற்சி யீடேரமற்போம் ஆதலின் ஊக்கத்தினின்று நடாத்தியச் செயலைக் கைவிடுவதானால் வீண் முயற்சியேயாம். எடுத்த முயற்சியைக் கைவிடாது சாதித்துக் கைகண்ட தொழில்களாகும் இரயில்வே, டிராம்வே, டெல்லகிராம் கிராம்போன் முதலியத் தொழில்கள் யாவும் கைவிடா ஊக்கத்தினால் விருத்தி பெற்றக் காட்சிகளென்னப்படும். நாம் இத்தகைய வித்தியா விருத்தியையும், புத்தியின் விருத்தியையும், ஈகையின் விருத்தியையும். சன்மார்க்க விருத்தியையும் கைவிடுத்து பொய்க் குருக்களால் போதிக்கும் பொய்புராணக் கட்டுக் கதைகளை நம்பி சாமி கொடுப்பார் சாமி கொடுப்பாரென்னும் ஊக்கமற்ற சோம்பேறிகளாய்சோற்றுக்கு வழியற்று பிச்சை யிரந்துண்பதே பெரும் வித்தியா விருத்தி யென்றெண்ணிப் பாழடைவோமென்னும் வருங்கால சம்பவமுண்டந்த ஞானத்தாய் உருக்க வலிமேயாம் ஊக்கச் செயலை வறுதிபெறக் கூறியுள்ளாள்.

தீர்க்குறள்.

தெய்வத் தாலாகா தெனினு முயற்சிதன்
மெய்வருந்த கூலிதரும்.

அருங்கலைச் செப்பு.

வாழ்விப்ப தெவரென மயங்கி வாழ்த்துதல்
பாழ்பட்ட தேவமயக்கு.

7. எண்ணெழுத்திகழேல்.

எண் - எட்டென்னுங் கணிதாட்சரமாகவும் எழுத்தென்னும் அக்ராட்சரமாகவும் விளங்கும் வரிவடிவை, இகழேல் - அவமதியாதே என்பதாம்.

அகர அட்சரமானது சசல வட்சரங்களுக்கும் ஆதியாய்த் தோன்றி அறிவை வளர்த்து ஞானக் கண்ணாகவும் விளங்குவது அதுவேயாதலின் அதனை அவமதியாதே என்று கூறியுள்ளாள்.

ஒளவைபார் ஞானக்குறள்.

ஆதியாய் நின்ற வறிவு முதலெழுத்

தோதிய நூலின் பயன்

விகாரங் கெடமாற்றி மெய்யுணர்வு கண்டால்

அகாரமாங் கண்ட ரறிவு.

அகரத்தின் சுழியானது அங்கத்தின் புருவமத்திய சுழிமுனை யினின்று முதுகின் தண்டெலும்புள் அளாவி உந்நிதியில் முனை கூடி பூணு நூல் அணைவதுபோல மார்புட் சென்று கண்டத்தில் கால்வாங்கி நிற்கும் இதையே தாயின் வயிற்றில் குழவி கட்டுபட்டிருக்குங்கால் மூச்சோடிக் கொண்டிருக்கும் பிரமரத்தின மென்னும் குண்டலி நாடியென்றும் குண்டலி சத்தியென்றும் குறியெழுத்தென்றுங் கூறுவர்.

இத்தகைய எட்டெழுத்தாம் அகாரட்சரத்தை கண்டத்திலுள்ள குண்டலியை நிவிர்த்தி குணங் குடிக்கொள்ளும் வழிக்கு ஆதியட்சரமாகலின் நாம் எப்போதும் வாசித்துவரும் அகர எழுத்துத் தானையென்று அவமதித்து அறிவின் விருத்தியை விட்டு விடாதீர்களென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார். ஆதியட்சரமாம் அகாரமே அறிவின் விருத்திக்குக் காரணமாகி உகாரமாம் உண்மையொளிகண்டு மகாரமாம் காமவெகுளி மயக்கங்களற்று சிகாரமாம் அன்பில் நிலப்பதே நிருவாண சுகமாகும்.

சிவவாக்கியர்.

அகார காரணத்துளே அநேகநேக ரூபமாய்

உகார காரணத்துளே வொளிதரித்து நின்றனன்

மகார காரணத்ததின் மயக்கமற்று வீடதாம்

சிகார காரணத்துளே தெளிந்ததே சிவாயமே.

ஞானக் கும்மி.

கட்டுப் படாதந்த வச்சமட்டம்-அதின்

காலே பன்னிரண் டாகையினால்

எட்டுக் கயிற்றினால் கட்டிக் கொண்டால் அது

மட்டுப் படுமோடி ஞானப் பெண்ணே.

எட்டென்னும் கணிதாட்சரமாகவும், எழுத்தென்னும் இலக்கிய முதலாட்சரமாகவும், விளங்கும் குறி யெழுத்தாம் அகராட்சரத்தை அவமதியாதே என்பது அறிவுறுத்தும் பலனும்.

ஒளவையார் ஞானக்குறள்.

கூடகமானக் குறியெழுத்தைத் தானறியில்
வீடகமாகும் விரைந்து.

இத்தகைய சிரேஷ்டமாம் அகராட்சரத்தை ஒவ்வொ ரில்லந்தோரும் வழங்கி வருதற்கு அப்பா, அம்மா, அண்ணா, அண்ணி, அக்கா, அத்தை, அத்தான், அப்பி என்று அழைப்பிலும் உச்சரிக்கும்படி செய்திருக்கின்றார்கள்.

8. ஏற்பதிகழ்ச்சி.

ஏற்பது-ஒருவர் சொல்லும் வார்த்தையை விசாரிணையின்றி ஏற்றுக்கொள்வது, இகழ்ச்சி-இழிவைத்தரு மென்பதாம்.

அதாவது ஒரு மனிதன் முன்னில் வேறொருவன் வந்து நான் பிரமா முகத்திலிருந்து வந்தவன், நானே பெரிய சாதினென்று கூறுவானாயின், அவன் வார்த்தையை மெய்யென்று ஏற்றுக் கொண்டு யாதொரு விசாரணையின்றி அவனைப் பெரிய சாதியோனென்றுயர்த்திக்கொண்டு தன்னைத் தாழ்ந்த சாதியாக வொடுக்கி சகலத்திலும் முன்னேறுவதற்கில்லாமல் ஒடுங்கி தானே சீர்கெட்டு இழிவடைந்து போகின்றான். எவ்வகைய தென்னில்:—யதார்த்த பிராமணர்களுக் குரிய அறுவகைத் தொழிலாம் ஓதல், ஒதிவைத்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், யீதல், ஏற்றல் என்பவற்றுள் அந்தணர்கள் ஏற்றலும் ஒரு தொழிலாகும், அரசன் வரியிறையேற்றலும் ஒரு தொழிலாகும். ஆதலின் இத்தகைய ஏற்பு இழிவடைய மாட்டாது. சுயப்பிரயோசனமுள்ளோர் சொற்களை விசாரிணையின்றி ஏற்றுக் கொள்ளுவதே இழிவைத் தருமென்பது அறுபவக் காட்சியாகும்.

9. ஐயமிட்டுண்.

ஐயம் - புலன் தென்பட வொடுங்கி றோராகும் தென்புலத்தோர்க்கு, இட்டு-வட்டித்துள்ள அன்னத்தை முன் புசிக்கக்கொடுத்து, உண்-நீயும் உண்ணுமென்பதாம்.

பூர்வ மித்தேச மெங்கும் புத்த தர்மம் நிறைந்திருந்த காலத்தில் பாசபந்தத்திற்கையமுற்று பற்றறுக்க முயலும் சமண முனிவர்களாகும் தென்புலத்தோர் ஒருமடத்தை விட்டு மறுமடத்திற்குப் போவதியல்பாம். அவற்றை யுணர்ந்துள்ள இல்லறத்தோர் தாங்கள் புசிப்பதற்கு முன்பு வெளிவந்து, அறஹத்தோ, அறஹத்தோ என்று ஐம்புல னொடுக்க வைய மேற்போரை அழைப்பார்கள். அவர்கள் வந்தவுடன் வட்டித்துள்ள வன்னத்தை முன்பு புசிக்கக் கொடுத்து, பின்பு தாங்களும் உண்பது. ஐயமிட்டுண்ணென்னும் போதனுவொழுக்கத்தைப் பின்பற்றியச் செயலேயாம்.

சிலப்பதிகாரம்.

அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறுவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலு மிழந்த வெண்ணையும்.

நீதிவேண்பா.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க லென்னுமிய
ரின்புறத்தா லுண்ட லினிதாமே—அன்பிறவே
தக்கவரை யின்றித் தனித்துண்ண ருனிகமீன்
கொக்கருந்த லென்றே குறி.

இத்தகையாய் பாசபந்தத்திற்கு ஐயமுற்று பற்றறுக்க முயலும் பெரியோர்களுக்கு இட்டுண்பதே பேருபகாரமாதலின் ஞானத்தாய் முதியோர் கருத்தைக் குறுக்கல் விகாரப்படுத்தி ஐயமிட்டுண்ணென்று கூறியுள்ளாள்.

10. ஒப்புரவொழுகு.

ஒப்புர-உள்ளத்திற் சாந்தத்தை நிறப்பி முகமலர்ச்சியுடன்,
ஒழுகு - இல்வாழ்க்கையில் நடவுமென்பதாம்.

ஒப்புரவினின்று வார்த்தையாடலும், ஒப்புரவினின்றுணவளித்தலும், ஒப்புரவினின்று உள்ளந்திருத்தலுமே உலகசிரேஷ்டமமாகக் கொள்ளுதலான் ஒழுக்கத்திற் குதவி ஒப்புரவென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்

விவேகசிந்தாமணி.

ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே யுபசரித் துண்மெய்ப்பேசி
உப்பிலாக் கூழிட்டாலு முண்பதே யமீர்தமாகும்
முப்பழ மொடுபாலன்னம் முகங்கடுத்திடுவராயின்
கப்பிய பசியினோடு கடும்பசி யாகுந்தானே.

ஒப்பு - மணப்பூர்வமாய், உரவோர்-அறிவு மிகுத்தோராகும்,
சுமண முனிவர் பால், ஒழுகு-நெறிபிறழாது வாழக்கடவா யென்பது
மோர் பாடபேதம்.

திரிபிடகத்தையும், திரிக்குறளாம் முப்பாலையுந் தழுவியதே
திரிவாசக மாதலின் நீதிநெறி வொழுங்குகளையே புதைப்பொரு
ளாக வமர்ந்துளதாகும்.

11. ஒதுவதொழியேல்.

ஒதுவது - அறிவைப் பெருக்குங் கலை நூற்களை வாசிப்பதில்,
ஒழியேல்-நீக்கிவிடாதே என்பதாம்.

ஒதலும், ஒதிவைத்தலும், கற்றலுங் கற்பித்தலுமாயவை கலை
நூற்களே யாதலின், அவற்றை யோதுவதின்னன்று ஒழியேலென
வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்

அறநெறிச்சாரம்

எப்பிறப் பாயினு மேமாப் பொருவதற்கு
மக்கட் பிறப்பிற் பிறிதில்லை-அப்பிறப்பில்
கற்றலுங்கற்றவை கேட்டலுங் கேட்டதன்கண்
நின்றலுங் கூடப் பெறின்.

கலைநூற்களையே கற்கவேண்டு மென்னுங்காரணம் யாதெ
னில் சிற்றறிவின் விர்த்தியால் வித்தியா விருத்திக ளோங்கி உலக
வாழ்க்கை சிறப்படையவும், பேரறிவின் விர்த்தியால் பூரணமுற்று
சுகவிருத்தியடைவதற்குமேயாம். நுண்ணிய வறிவை விருத்தி
பெறச் செய்யுங் கலைநூற்கள் ஒதுவதை ஒழியேலென்பது கருத்
தாம். இதனையனுசரித்தே விவேக மிகுத்தோர் 'கண்டு படிப்
பதே படிப்பு மற்ற படிப்பெல்லாந் தொண்டுபடிப் பென்றறி'
யென்றுங் கூறியிருக்கின்றார்கள்.

12. ஓளவியம் பேசேல்.

ஓளவியம் - ஒருவருக்கொருவர் பொரு மெய்யுண்டு செய்யும் வார்த்தையை, பேசேல்-மறந்தும் பேசாதே என்பதாம்.

உலகத்திற்குள்ளுள்ள மக்கள் வாழ்க்கைத் துணையாய் ஒருவருக் கொருவர். நெருங்கி வாழ்கவேண்டு மென்பது நீதிநூற் சம்மதமாகலின் அத்தகைய சேர்க்கை வாழ்க்கையில் ஒருவர்க் கொருவர், பொருமெய்யை யுண்டு செய்யத்தக்க வார்த்தைகளைப் பேசி பொருந்தியுள்ள அன்பைக் கெடுத்து விரோதத்தைப் பெருக்கி வாழ்க்கைத் துணையைப் பறித்துக்கொள்ளாதே என்று விளக்கியுள்ளார்.

அறநெறிதீபம்.

அவ்வியமே கூறி மிகுவன்பினிலை மாற் றுதலுஞ் செவ்விய வுள்ளத்தினிடந்தீங்கு நினையுட்டுதலும் பவ்விப் பிறர்தாரமனைபற்றி மனமோடுதலும் கவ்விய சுணங்கன் படுங்காட்சியதன் பயனாகும்.

13. அஃகஞ் சுருக்கேல்.

அஃகம் - எக்கால மிருந்த போதினும் குறைந்து அழியக் கூடிய தேகத்தை, சுருக்கேல் - நீயே வெடுக்கி சுகங்கெடாதே என்பதாம்.

தேகமானது பாலதானம், குமரதானம், அரசதானமென வளர்ந்து மூப்புதானம், மரணதான மெனத் தேய்ந்துக் குறைந்து சீர்க்கெடுவதியல் பாதலின். குமர, அரச, தானங்களையே தேய்த்துக் குறைப்பதானால் அவ்விருதானங்களையே மூப்புதான மென்னும் பெயர் பெற்று மரணத்திற் காளாக்கி வீடுமென்பதாம்.

மக்களுக்குள்ள ஆயுள் வருடம் பதினரைப் பாலதானமென்றும், வருடம் முப்பதை குமரதான மென்றும், வருடம் நாற்பத்தைததை அரசதானமென்றும், வருடம் எழுப்பதை மூப்புதானமென்றும், வருடம்-நூற்றை மரணதான மென்றும் வகுத்திருக்கின்றார்கள். இத்தகைய அழிவுக் குரிய ஆயுளா மஃதை குமரதானத்திலேயே குறைத்து சீர்க்கெடுப்பதானால், அக் குமரதானமே மூப்புதான நிலப்பெற்று மரணத்திற் குள்ளாக்கு மென்பது கருத்து.

அருங்கலைச்செப்பு இழிவோடுக்கப்பத்து.

சோற்றைக் குறைத்து சொருபத்தை தானடக்கல்

மாற்றான் மதியென்றுணர்

ஊனைச்சருக்கி வுடம்புருக்கித் தானிருத்தல்

பேணப்படுமாம் பிழை.

கூற்ற னுடம்பின் குறிப் பறியாதே குறைத்தல்

சீற்றச் சிறை யென்றறி

நாதனெடுங்கி னனவழிந்த முற்றுறவைப்

போத முணர்ந்து புணர்.

14. கண்டொன்று சொல்லேல்.

கண்டொன்று-கண்ணினுற் பார்த்த வொன்றைவிட்டு, சொல்
லேல்-மற்றொன்றைச் சொல்லாதே என்பதாம்.

கண்ணினுற் பார்த்த தொன்றிருக்கக் காணாத மற்றொன்றை
சொல்லுவதானால் அதைவிடப் பெரும்பொய் வேறில்லை யென்ப
தாம். ஆதலின் கண்ணினுற் கண்டதை விட்டு மற்றொன்றைக்
கூறாதே யென்று வற்புறுத்தி கூறியுள்ளார்.

லிவேகசிந்தாமணி.

மெய்யதைச் சொல்வா ராகில் விளங்கிடுமென நன்மெய்

வையக மதனைக் கொள்வார் மனிதரிற் றேவராவர்

பொய்யதைச் சொல்வராகிற் போஜன மற்பமாகும்

நொய்யவ ரிவர்களென்று நோக்கிடா ரறிவு னோரெ.

15. வுப்போல் வளை.

வுப்போல்-தன்னைப்போல, வளை-மற்றவர்களையுஞ் சூழ வாழ்
க்கைச் சுகந்தருவா யென்பதாம்.

இவ்வாழ்க்கையில் தன் சுகத்தை மட்டிலுங்கருதி வளைந்து,
ஏனையோர் சுகத்தைக் கருதாது அகற்றிவாழும் வாழ்க்கையில்
தனக்கு சுகங்கெடுமாயின் ஏனையோர் அச்சுக்கக் கேட்டைக் கரு
தாது விலகி நிற்பார்கள் ஆதலின் இவ்வாழ்க்கையில் வளையாபதி
யாய் நின்றல் அவலோகிதர்கட் செயலும், சுற்றத்தோருடன் வளை
யும் பதியில் வாழ்தல் லோகயித செயலுமாகும்.

அறநெறிச்சாரம்.

செல்வத்தைப் பெற்றார் சினங்கடிந்து செவ்விய ராய்ப்
பல் கிளையும் வாடாமற் பார்த்துண்டு—நல்ல
தான மறவாத தன்மெயரே லஃதென்பார்
வானகத்து வைப்பதோர் வைப்பு.

விவேக சிந்தாமணி.

தன்மானங் குலமானந் தன்னைவந்தே யடைந்தவர்க டங்கள்மானம்
என்னாகி லென்னவல்ல லெல்லவருஞ் சரியெனவே யெண்ணம்
[போந்து
நன்மானம் வைத்தெந்த நாளுமவர் தங்களுக்கு நன்மெய்செய்வோர்
மன்மானி யடைந்தோரை காக்கின்ற வள்ளலென வழத்துவாரே.

16. சனிநீராடு.

சனி-உலோக ஊற்று, நீர்-நீரில், ஆடு-தேகம் முழுவதும்முந்த
குளித்தெழு உம் என்பதாம்.

அதாவது, பாலி பாகஷயில் சனி என்னு மொழிக்கு இரு
ளென்றும், சனிமூலை என்னு மொழிக்கு வடகிழக்கென்றும், சனி
பிந்து, என்னு மொழிக்கு நீலக்கல் லென்றும், சனி நீரென்னு
மொழிக்கு உலோக ஆற்று, ஜனிக்கும் நீர் தீர்த்தமென்றும், கூறி
யுள்ளபடியால், மூலபாகஷயை முற்று முணர்ந்த மாதவி உலோக
ஊற்றுக்களாந் தீர்த்த மாடுதலினால் தேகத்திலுண்டாகும் சருவ
ரோக நிவர்த்திக்கும் ஓடதி மூலமாகும். சனி நீரில் விளையாடுங்
கோளென்று கூறியுள்ளாள்.—ஜனி-ஜனித்தல், உற்பவம், ஊற்று
என்பவைகளொரு பொருளாகும்.

இந்த வலோக ஊற்றும் சனி நீரின் குண குணத்தை உலக
நாதனே தனது சங்கத்தோருக்கு விளக்கியுள்ளதை திருவேங்கட
மென்னுந் திருப்பதியிலும், சீன தேசத்தைச் சார்ந்த கொரியா
வென்னும் நாட்டிலும் தீபகற்பமென்பவற்றுள் ஓர் லோக ஆற்றுள்
ளதை நாளது வரையிலுங் காணலாம். சருவாங்க சவரஞ் செய்து
சனி நீருள் மூழ்குவதினால் சர்வ ரோக நிவர்த்தி யுண்டா மென்பது
சரக சாஸ்திர மூலபாடம்.

சூளாமணி.

ஆங்க வேங்கடஞ் சேர்த்தபிணையகா
ணீங்கிவெங் கடுங்கா எனகத் தீடென
வேங்கு நீர்கடல் வண்ணனுக் கின்னனும்
வீங்கு வேண்டிரை வண்ணன் விளம்பினான்.

சீவக சிந்தாமணி.

தீரா வினைதீர்க்குந் தீர்த்தந் தெரிந்துய்த்து
வாராக் கதியுரைத்த வாமன்ற னீயாரே
வாராக் கதியுரைத்த வாமன் மலர்துதைத்த
காரரார் பூம்பிண்டி கடிவுணீ யன்றே.

எள் ரெய் கண்டுபிடித்த காலம் ஆயிர வருஷங்களுக்கு பிந்தி யும், கானிஷ்காவரசனுக்கு முந்தியது மாகும். இந்திய மாதா என்னும் அம்பிகையம்மன் வாசக நூலியற்றிய காலம் ஆயிரத்தி யைந்நூறு வருஷங்களுக்கு மேற்பட்டதாகும். ஆதலின் எள் ரெய் தேய்த்து தலைமுழுகென்பது வாசக நூலின் காலவரைக்குப் பொ ருந்தாது. இன்னும் சகல தேச மக்களுக்கும் எண்ணெய் ஸ்நானம் பொருந்தாதென்பதுந் திண்ணம்.

17. ரூபம்படவுடை.

ரூபம்-நியாயம், பட-இதயத்தி லூன்றும் படி, உரை-சொல்வா யென்பதாம்.

நீர் ஒதும்படியான நீதிரெறி யமைந்த வாக்கியங்கள், எதிரியின் உள்ளத்திற் பட்டு உணரும்படி உரைக்கவேண்டு மென் பது கருத்தாம்.

ஓர் நியாயமுள்ளோன் களவனை நோக்கி அன்னியர் பொ ருளை அபகரிக்காதே என்பானாயின், அக்கள்ளன் நியாயத்தை யுட் கொள்ளாது கோபமீண்டு நீர் களவாடாயோ? என்பான். அதே நியாயத்தைக் களவனைநோக்கி அப்பா நீவீர் மிக்க கஷ்டத்துடன் சம்பாதித்தப் பொருளை, மற்றொருவன் அபகரித்துக் கொள்வானாயின், உனக்கு பொருள் மீதுள்ள அவா விடுமோ? உன் மனம் ஆறுதலடையுமோ? என்றால், விடாது, ஆறுதலு மடையாது என்பான்.

மீண்டு மவனை நோக்கி, அதுபோல் நீயும் அன்னியன் பொருளை அபகரியாதிருப்பது அழகன்றோ? வெண்பானாயின், அழகென்றும் சரியென்றும் தனதுள்ளத்திற்பட்டு களவு தொழிலையகற்றுவான்.—ஆதலின் ஒதும் நியாயமானது ஒவ்வொருவருள்ளத்திற் படுப்படி யுரைக்கவேண்டு மென்பதாயிற்று

திரிக்குறள்.

நயனீன்று நன்றி பயக்கும் பயனீன்று
பண்பிற் றலைபிரியாச் சொல்.

18. இடம்படு வீழ்வேல்.

வீடு-மனைக்கோலுங்கால், இடம் - அதனுள் அமையுமில்லம், படு-வீணை கெடும்படியாக, இடேல் - அமைக்காதே என்பதாம்.

வீண்டம்பத்தினால் வீட்டைப் பெருக்கக்கட்டி அதற்குத் தக்க செலவு செய்யாவிடினும் இல்லம் பாழ்ப்படும். அதனை யாரும் மக்களில்லாவிடினும் பாழ்ப்படும், என்பது கருத்தாம்.

இதனை யநுசரித்தே “சிறுகக்கட்டி பெருகவாழ்க வேண்டும்” என்பதும் ஓர் பழமொழியேயாம். ஆங்கிலேயர்கள் பெருக்கக்கட்டிப் பெருக வாழ்கின்றார்களே அவ்வில்லம் படுவதற்கேதுவில்லையோமென்பாருமுண்டு. கனத்தின் பேரில் வளைவென்பது போல் வரவுக்குத் தக்க செலவு செய்யுங் கனவான்களுக்கு அஃது பொருந்துமேயன்றி செலவிற்கே போதாத வரவுள்ள ஏழைகளுக்குப் பொருந்தாவாம்.

உலகத்தில் நூறு கனவான்க ளிருப்பார்களாயின் லஷும் ஏழைகளிருப்பார்க ளென்பது திண்ணம். ஆதலின் பகவனது சத்ய தர்மத்தைப் பின்பற்றிய சங்கத்தோர்கள் யாவரும் தங்கள் சீர்திருத்த போதங்களை செல்வமற்றோர்க் கூட்டி சிறப்புப் பெறச் செய்வ தியல்பாம் வீதியிற் போக்குவருத்துள்ளவர்கள் பார்த்து மெச்சவேண்டிய டம்பங்கொண்டு வீதியின் பெருந் திண்ணை, சிறுந் திண்ணை, நடைத்திண்ணை, சார்பு திண்ணை முதலியவைகளைக் கட்டிவிட்டு உள்ளுக்கு நுழைந்தவுடன் உட்காருவதற் கிடமின்றி ஓலை குடிசைகள் போட்டுக்கொண் டிருப்பவர்களு முண்டு. இத

னனுபவங் கண்டோர் உட் சுவரிருக்கப் புறச் சுவரு பூசுவோர் என்று கூறும் பழமொழியு முண்டு.—இத்தியாதி டம்பச் செயல்களை அநுபவத்தி லறிந்துள்ள ஞானத்தாய் வீணே இடம் படும் படி வீடு இடேல் என்று விளக்கி யுள்ளாள்.

19. இணக்கமரிந்திணங்கு.

இணக்கம் - ஒருவரை யடுத்து வாழ்க வேண்டுமாயின், அரிந்து-அவரது குணகுணங்களை நன்காராய்ந்து, இணங்கு-நேசஞ் செய்வா யென்பதாம்.

துற்குணமுற்ற குடும்பத்தையேனும் நேயனையேனும் அடுத்து சேர்வோமாயின் அவர்களுக்குள்ள துற்குணச் செயல்களே! நம்மெயும், நம்மெய் அடுத்தோர்களையும் பற்றி நாசத்திற் குள்ளாக்கிவிடும், அவரவர்களின் குண குணங்களை நற்குண முற்றோர் குடும்பத்தையேனும், நேயனையேனும் அடுத்து சேர்வோமாயின் அவர்களுக்குள்ள நற்குணச் செயல்களே நம்மெயும், நம்மெயுத் தோர்களையும் சுகம்பெறச் செய்யும்.

வீவேகச் சந்தாமணி.

கற்பகத் தருவைச் சார்ந்த காகமு மயிந்த முண்ணும்
விற்பன விவேக முள்ள வேந்தரை சேர்ந்தோர் வாழ்வார்
இப்புவி தன்னி லென்று விலவு காத்திடு கிள்ளைப் போல்
அற்பரைச் சேர்ந்தோர் வாழ்வ தரிதரி தாகு மம்மா.

20. தந்தை தாய்ப் பேண்.

தந்தை - தகப்பனையும், தாய் - அன்னையையும், பேண்-பாது காப்பா யென்பதாம்.

நாம் மதலைப்பருவத்தி லிருக்குக்கால் பசியரிந் தமுத சூட்டியும், ஈ என்றும் பணுகாது பாதுகாத்தும், அன்ன மூட்டியும், வித்தியா விர்த்தியைக் காட்டியும், சீர்பெறச் செய்தவர்க ளாதலின், அவர்கள் உபகாரத்தை என்றும் மறவாது யாதாமோர் தொழில் செய்வதற்கு மேதுவின்றி, தடியூன்றி தள்ளாடி கண்பஞ்சடைந்து, பாலுங் கடைவாய்ப்பட்டு சூப்புதான முற்றக்கால் அவர்களுக்கு வேணவமுதூட்டி யாதோர்க்குறைவுயின்றி, அதியன்பு பாராட்டி

பாதுகாத்தல் வேண்டும், அத்தகையப் பாதுகாத்த பிற்பலன் தன் மக்களால் தானுபவித்தற்கூடும். தன் மக்களைத் தான் மிக்க வன்புடன் காப்பாற்றுவது போல் தன்னையும், தன் தாய்தந்தையர் காப்பாற்றி யிருப்பார்க் ளென்றுணர்ந்து அவர்கள் மூப்பு காலத்தில் யாதொரு கவலையும் அணுகவிடாமல் போஷிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து,

அறநெறிதீபம்.

அன்னைபிதா சுற்றத்தை யன்புமிக காப்பதுவும்
பின்னமற பெற்றோரைப் பிழை யணுகாதோம் புதலும்
தன்மகவுந் தானுமிகு சன்மனமா வாழ்க்கை பெறுங்
கன்ம மதாம் நற்கரும காட்சியதன் பயனாகும்.

21. நன்றி மறவேல்.

நன்றி-ஒருவர் செய்த நல்லுதவியை, மறவேல்-என்றும் மறவாதே யென்பதாம்.

சுகலராலும் இஃது நல்லுதவி, நற்போதம், நல்லீகையென்று கூறும் நன்றியென்னுஞ் செயலால் சுகம் பெற்றும், அச்சுகத்தை யளித்தோன் செயலை மறப்பதாயின் மறுசுகமடைவதற்கும் அவனிடம் செல்லுவதற்கும் சங்கை, முன்செய்த நன்றியாம் உதவியை மறந்தவனுச்சுதே மறுபடியு மிவனுக்குதவிபுரியப் போமோ? வென்று மறைவான்.

அதுபோல் ஒருவர் செய்த உதவியை உள்ளத்திலுன்றி செய் நன்றியை மறவாதிருத்தலால் அந்நன்றியே ஏனையோருக்கு நன் னன்றியருளி உள்ளக் களங்கம் நீங்கி சதாநந்தத்தைய னுபவிப்பார்க் ளென்பது கருத்து.

திரிக்குறள்.

நன்றிமறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

22. பருவத்தே பயிர் செய்.

பருவத்தே-அந்தந்த தானியங்கள் விதைக்கக்கூடிய காலங்களுக்குக் காத்திருந்து, பயிர்-தானிய விளைவை, செய்-விதைக்க வேண்டுமென்பதாம்.

காரணம் கைப்பொருண்டாயின் வேண்டியபோது தானியங்களை வாங்கிக் கொள்ளலாம். ஆனால் வேண்டியபோது பருவமென்னும் விளைவுக்குத்தக்கக் காலங்களை வாங்க வியலாது. ஆதலின் பூமியைத் திருத்தி பயரிடும் ஒவ்வோர் வேளாளனும், பயிர்களை விளைக்கக்கூடிய காலங்களை எதிர்பார்த்திருந்து விளைவிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

கம்பர் ஏறெழுபது.

பருவத்தே கார்த்துநிலம் பண்படுத்தி பயிர்செய்து
உருவத்தா லாயபயன் வழுதுபயிர் செய்தளிக்கும்
பருவத்தான் வேளாளன் பக்குவத்தா லுலகோம்பும்
திருவத்தான் கோலதையுந் தேற்றுங்கோல் தாக்கோலே

23. மண்பறித் துண்ணேல்.

மன்றுபறித் துண்ணேல் என்பது

மற்றுமோர் ஒலப்பிரிதி மூலபாடம்.

மண்-அன்னியனுடைய பூமியை. பறித்து-அபகரித்து உண்ணேல்-அதில் விளைபொருளை புசியாதே யென்பதாம்.

மன்று-அன்னியப் பொருளை, பறித்து - அவர்களை யறியாது வவ்வி, உண்ணேல்-புசியாதே யென்பது மற்றும் பாடம்.

இவ்விரண்டு வாசகங்களும் அன்னியனுடைய பொருளையோ, அவனது பூமியையோ, அவனை யறியாத மோசத்தினாலுங் களவினாலும் அபகரித்துண்பது அக்கிரமமாதலின் சுத்த தேகத்தை சோம்பலினாலும், களவினாலும், வஞ்சினத்தாலும் வளர்க்காதே யென்பது கருத்து.

மேறு மந்திர புராணம்.

தானத்திற் குறித்து மன்று தன் கிளைக் கீயற் சால
வீனத்து ஞய்க்கு நிற்கு மெஞ்சத்தை யிழக்க பண்ணும்
மானத்தை யழிக்குந் துய்க்கு மற்றவர்க் கடிமை யாக்கு
மூனத்து நரகத்துய்க்கும் பிறற் பொரு ளுவக்கின் மாதோ.

24. இயல்பலாதன செயேல்.

இயல்பு-தன்னளவில், அலாதன-செய்யக் கூடாதவற்றை, செயேல்-நீ செய்யாதே யென்பதாம்.

அதாவது தன்னு லியலாததும், தான் முன் பின் பாராததும், தன் அநுபவத்தில் வராததுமாகியச் செயலைச் செய்வதானால் தேகத்தைக் கஷ்டப்படுத்துவதன்றி திரவியத்தையும் நஷ்டப்படுத்தி விடுமென்றுணர்ந்து ஞானத்தாய் இயல்பில்லாதச் செயலை செய்யே லென்று கூறியுள்ளார்.

25. அரவமாட்டேல்.

அரவம்-சீரலுள்ள விஷப் பாம்புகளை, ஆட்டேல்-மற்றவர்கள் மிரளுவதற்காக விளையாடிக் காட்டாதே யென்பதாம்.

துஷ்டர்களின் சவகாசமும், குடியர்களின் இணக்கமும், பாம்புகளின் பழக்கமும், எவ்வகையானுந் துன்பத்திற் காளாக்கி விடும். ஆதலின் கெட்டவஸ்து வென்றறிந்தும் அதனை யருந்தலுக் கொடிய ஜெந்துக்களென் றறிந்தும் அதனுடன் பழகுதலும் எவ்வகையானு மோர்கால் தனக்கும் பிறருக்கும் துன்பத்தை விளைவிக்கு மென்றறிந்த ஞானத்தாய் விஷ ஜெந்துக்களைக் கொண்டு பிறர் பயப்படுவிதமாய் விளையாட்டுக் காட்டாதே. அது கொடுவினையாய் முடியுமென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்

விவேகசிந்தாமணி

அரவினை யாட்டு வாரு மருக்களி ரூட்டுவாரும்
இரவினிற் றணிப் போவாரு மேரி நீர் நீந்து வாறும்
விரை செரி குழலியான வேசையை விரும்புவாரும்
அரயனைப் பகைத் திட்டாரு மாருயி ரிழப்பர் மாதோ.

26. இலவம்பஞ்சிற்றுயில்.

இலவம்-மிகு மிருதுவாம், பஞ்சியில் - பஞ்சி மெத்தையில், துயில்-நித்திரை செய்.

பருத்திப் பஞ்சு, பனைப் பஞ்சு, இலவம் பஞ்சு யென்பவற்றுள் இலவம் பஞ்சே மிக்க மிருது வானதும், சகுணமுள்ளது மாதலின் இலவம்பஞ்சு மெத்தை யிற்றுயிலென்று கூறியுள்ளார்.

அதன் சகுணமோவெனில் பற்பல உஷ்ண ரோகங்கட்போம், மேக காங்கையாற் குடும்பப் பரம்பரையிற் றோன்றும் மதுமேகம்போம், சூட்டரோகத்தாலுண்டாம் நமைகள்போம்,

குழவிகளுக்குக் காணும் மலபந்தங் குறைவுபடும், குமரகண்ட வலி போம், தாது விருத்தி யுண்டாகும். ஆதலின் பொதுவாய் சுகங் கருதி இலவம் பஞ்சிற்றுயிலென வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

பதார்த்த சிந்தாமணி.

பல பல வெப்பம் போகும் பற்றிய மேககாங்கை
குலவரை தோன்று மேகங் குட்டத்தின் தினவுபாலர்
மல பந்தங் குமரம் நீங்கும் மன்மத நிலையுமுண்டாம்
இலவ மெத்தைப் பதிந்த வில்லறமக்கட் கென்றும்

27. வஞ்சகம் பேசேல்.

வஞ்சகம்-உள்ளத்திற் கெடு எண்ணத்தை வைத்துக் கொண்டு வெளிக்கு நல்லவன் போல், பேசேல்-பேசாதே யென்பதாம்.

அத்தகைய வஞ்ச ரெஞ்சமுள்ளவன் உலகத்தில் எவ்வகையாய் உலாவுவானென்னில் நஞ்சுள்ள பாம்பானது தனக்குள்ள நஞ்சு; -மே யறிந்து மற்றவர்களுக்கு பயந்து வொளிப்பது போல வஞ்ச ரெஞ்சனும் மற்றவர்களுக்கு பயந்துலாவுவான்.

அறநெறிச்சாரம்.

தன்னைத்தன் ரெஞ்சங் கரியாகத் தானடங்கின்
பின்னைத்தா நெய்தா நலனில்லை—தன்னைக்
குடிகெடுக்குந் தீரெஞ்சிற் குற்றேவல் செய்தல்
பிடிபடுக்கப்பட்ட களிறு.

28. அழகலாதன செயேல்.

அழகு-அந்நியர் கண்களுக்கு ரம்மியமும், மனோசம்மதமும், அலாதன-இல்லாதவற்றை; செயேல்-என்றுஞ் செய்யாதே யென்பதாம்.

அதாவது ஓர் காரியத்தை யெடுத்துச் செய்யுங் கால் அக் காரியமானது தனக்கு சுகத்தையும், நற்கீர்த்தியையுந் தருவதுடன் எனையோர் கண்களின் பார்வைக் கழகாகவும், இதயத்திற் கானந்த மாகவும் விளங்கவேண்டு மென்பது கருத்து.

நாலடி நாநாறு.

குஞ்சியழகுக் கொடுத்தானைக் கோட்டழகு
மஞ்சளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம் யாமென்னு நடுவுநிலையாமெய்க்
கல்வி யழகே யழகு.

முகத்தழகு, அகத்தழகு மயிரழகு யாவும் வெயில் பூர்க்கும்
மஞ்சள் போலும், புல்லுனி நீர்போலும் மறைவது திண்ணமாத
லின், எத்தேசத்துள்ளோருங் கண் குளிர வாசித்துணரவேண்டிய
அழகு, எக்காலு மழியா உண்மை யுணர்த்தும். மெய்க்கல்வியாம்
கலைநூற்களி னழகே மிக்க சிறப்புற்றதாதலின், அத்தகைய வழ
கினை உலகோர்க்கு சிறக்கச் செய்யாது அழகலாதனவற்றைச்
செய்தல் வீணே யென்பது கருத்தாம்.

29. இளமெயிற் கல்.

இளமெய் - தேகம் இளந்தையாம் பச்சை பருவத்திலேயே,
கல்-கலை நூற்களை உள்ளத்துணர்த்து மென்பதாம்.

பச்சை பருவத்தினின்று பாலப்பருவம், குமரப்பருவம் வளரு
வதுபோல் கல்வியாகிய கலைநூல் கற்றலாம் கலை யென்னும் சந்
திரன் நான்காம்பிறை, ஐந்தாம்பிறையென வளர்ந்து பூரணசந்திர
னென்பதுபோல், தேகம் வளரும்போதே கலைநூற்களாம் நீதி
நூற்களின் பழக்கத்தால் சிற்றறிவென்னும் பெயரற்று பேரறிவு
வளர்ந்து பூரணம் பெறுவானென்னும் அன்பின் மிகுதியால் இள
மெய்யாம் பச்சை பருவத்திலே கலைநூற்களைக் கல்லென்று கூறி
யுள்ளாள்.

30. அறனை மறவேல்.

அறனை-அறவாழிக் கடவுளாம் புத்தபிரானை, மறவேல்-என்
றும் மறவாதே யென்பதாம்.

புத்தபிரான் புவியில் உலாவிய காலத்தில் தன்னைத் தொழு
வுங்க ளென்றாயினும், தன்னை மறவா திருங்க ளென்றாயினும் அவர்
நாவினாற் கூறாதிருக்க, நமது ஞானத்தாய் ஓளவையார் மட்டி
லும் அறனை மறவா திருங்கோ ளென்று கூறியக்காரணம் யாதென்
பீரேல் அறனை சிந்திக்குங்கால் அறன் மொழிந்த பொருள் முற்
றுஞ் சிந்திக்க யேது உண்டாகும். அத்தகைய சிந்தனா முயற்சி

யால் உண்மெய்ப் பொருள் விளங்கி துக்க நிவர்த்தி யுண்டாகி சுகவாரியென்னும் நிருவாணத்தை யடைவார்களென்பது சத்திய மாதலின், சத்தியமாம் அறணை என்றும் மறவேலென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

அருங்கலைச் சேப்பு—அறனார் பத்து.

அறனன் றளித்த வாய்மெயாம் நான்கும்
பிறவி கடல் கடக்கும் பேழ்.

31. அனந்த லாடேல்.

அனந்தல்-அதிக வெள்ளப் பெருக்கத்தில், ஆடேல்-நீ நீந்தி விளையாடாதே.

ஆறுகளிலுண்டாகும் பெரு வெள்ளப்போக்கில் நீந்தி விளையாடுவதினால், அனந்தலாம் நீர் ததும்பலிலும், சமுலிலும், சிக் குண்டு கைகால்களயர்ந்து உதவியற்று வ்ணை மடிவதற் கேதுவாகும். ஆதலின் அனந்தலாம் வெள்ளப்போக்கில் விளையாடலாகா தென்பது கருத்து.

அனந்த வென்பதின் பொருள்—சிவன், மால், மிக்கோன், நிராயுதன், அருகனென்றுங் கூறத்தகும்.

அனந்த மென்பதின் பொருள்—மிகுதி, சேடமெனக் கூறத்தகும்.

அனந்தலென்பதின் பொருள்—நீர் ததும்பிய வெள்ளப்போக்கென்று கூறத்தகும்.

பாலி பாஷையில் அனந்தலென்னு மொழிக்கு வெள்ளம், பேரலை, நீர்வேக மெனப் பொருளளித்திருக்கின்றார்கள்.

திரிபிடகம், திரிக்குறள், திரிமந்திரம், திரிகடுகம், திரிவாசக முதலிய நூற்கள் யாவற்றிலும் பாலி மொழிகளே மிக்க மலிவுள்ளது கொண்டு, அனந்த லென்னு மொழிக்கு வெள்ள மென்னும் பொருளை விவரித்துள்ளோம்.

அனந்த லென்பதற்கு நித்திரை யென்னும்பொருட் கூறுவாராயின், அனந்தலாடேலென்னும் வாக்கியத்திற்கு நித்திரை விளை

யாடாதே யென்னும் பொருளைத்தரும். அங்கனம்ன்றி அதிநித்திரை செய்யாதே கொஞ்ச நித்திரை செய்யென்னும் பொருள் மொழிக்கு முற்றும் பேதமேயாகும்.

32. கடிவது மற.

கடிவது-ஒருவரைக் கொடு மொழியால் கடிந்துபேசும் வார்த்தையை, மற-நீ எக்காலும் பேசாதே யென்பதாம்.

முகங் கடுகடுத்தும் வாக்கால் சிடுசிடுத்தும் பேசுவதானால் தனது மனைவிமக்களுக்கு வெறுப்புண்டாவதன்றி. குடும்பத்து வேஷியென்னும் பெயர்பெற்று திருவென்னும் அருளு மகலுயமன்பது கருத்தாம்.

ஆதலின் ஒருவரைக் கடிந்து பேசவேண்டிய காலம் நேரினும் அவ்வாக்கை மிருதுவாகவும் நியாயவாயலிலும் உபயோகிப்பதாயின் மாறுஷிபுக தருமத்தையும் அதன் சிறப்பையும் விளக்கும்.

அறப்பளிச்சுர சதகம்.

கடிநாயெனச் சீறி யெவரையுஞ் சேர்க்காத

கன்னிவாழ் மனையகத்தும்

ததிவார்த்தையின்றி மிகு கடிவார்த்தை கொண்டிலவு

தண்மெயற் றோ ரிடத்தும்.

33. காப்பது விரதம்.

காப்பது-உனக்குள்ள நல்லொழுக்கங்களை நிலைக்கச் செய்தல் விரதம்-உடற்காப்பேயாம்.

அதாவது ஒவ்வொரு மனிதனும் உலகத்தில் சுகமாக வாழ்க வேண்டுமாயின் தேகக்காப்பு, வாக்குக் காப்பு, மனோகாப்பென்னும் தன் தேகத்தால் மற்றய சீவராசிகளுக்குத் துன்பஞ் செய்யாமற் காப்பதும், தன் வாக்கினால் மற்றோரை மனநோகப் பேசுதலும், தீங்குண்டு செய்தலுமாகியச் சொற்களைச் சொல்லாது காப்பது, தன், மனதில் மற்றவர்களுக்குத் தீங்கு விளையக்கூடிய எண்ணங்களை யெண்ணாமலும், உள்ளத்திற் கபடி சூது வஞ்சினயிவைகளை யணுகவிடாமலுங்காப்பதும் விரதமென்னப்படும்.

அறநெறித்தீபம்.

பொய்யகற்றி மெய்ப்புகலும் போதாடி போற்றுதலும்
வையத்தோ ரென்றுமிகு வாழ்த்தி சுகமேற்றுதலுந்
துய்யனென சீவனெலாந் தொண்டு நிலை யாற்றுதலும்
உய்யமுடல் வாக்கு மனக் காப்பதனின் பலனாகும்.

34. கிழமெய்ப் படவாழ்.

கிழமெய்-அறிவு முதிர்ந்தோன், பட-என்று சொல்லும்படி
யாக, வாழ்-உன் வாழ்க்கையை சீர்பெறச் செய்யு மென்பதாம்.

அறிவு மிகுந்த ஞானிகளையே கிழவரென்றுங் கிழமெய் என்
றும் கிழமெய்யரென்றும், மூத்தோரென்றும், முத்தரென்றும், அற
நூற்கள் முறையிடுகின்றபடியால் நமது ஞானத்தாயும் கிழமெய்ப்
படும் வாழ்க்கையால் முத்தனாகக் கடவாயென்று வற்புறுத்திக்
கூறியுள்ளாள்.

கிழமெய் யென்பது முதிர்ந்தோர், மூத்தோர் மிக்கோரென்
னும் பொருட்களின் அதாரம் கொண்டு புத்தபிரானையும் கிழவ
னென்றே வழங்கி வந்தார்கள்.

சுளாமணி.

ஆதியங் கடவுளை யருமறை பயந்தனை
போதியங் கிழவனை பூமிசை யொதிங்கினை
போதியங் கிழவனை பூமிசை யொதிங்கிய
சேதியென் செல்வனின் நிருவடி வணங்கினம்.

குடிவாரம்-நிலவார மென்பதும், குடிக்கிழ மெய்-நிலக்கிழமெ
யென்பதும், ஓர் பலனைக் குறித்த மொழிகளாகும். அப்பலன்
பிரிதி பலனைக் கருதாதீயும் பரோபகாரப் பலனையுள்ளதேல் அத்தே
கியை கிழவன், மூர்த்தோன், மூப்பன் என்னுஞ் சிறப்புப் பெயரா
லழைத்து வந்தார்கள் இதை யனுசரித்து நமது ஞானத்தாயும்
உனது வாழ்க்கையிற் கிழமெய்ப்பட வாழ்கவென்று வற்புறுத்திக்
கூறியுள்ளாள்.

35. கீழ்மே யகற்று.

கீழ்-தாழ்ந்த செயலுக்குரிய, மெய்—தேகியென்று சொல்லு
தற்கிடங்கொடாது, அகற்று-நீங்கி நில்லென்பதாம்.

அதாவது உனது உருவை மற்றொருவன் கண்டவுடன் ஆ! இவன் வஞ்சகன் குடி கெடுப்போன், பொருளாசை மிகுத்தோன் கள்ளன், கொலையாளி, குடியன், வியபசார மிகுத்தோன், பொய்யன் கீழ்மகன் இவனென, உன்னை மற்றொருவன் அகற்றுதற்கிடங்கொடாது நீயே யக்கீழ்மகன் செயற்களை யகற்று மென்னுங்கருத்தை கீழ் மெய்கற்று மென்று முன்னிட்டுக் கூறியுள்ளாள். கீழ்மக்கள், மென்மக்களென்னும் பெயர்கள் இத்தகையச் செயல்களால் தோற்றியவைகளேயாம்.

வளையாபதி—தீவினையச்சம்.

கள்ளன்மீன் களவாயின யாவையுங்
கொள்ளன் மீன் கொலை கூடி வருமற
மெள்ளன் மின்னில ரெண்ணியாரையு
நள்ளன்மீன் பிற பெண்ணோடு நண்ணன்மீன்.

36. குணமதுகை விடேல்.

குணம்-உமக்கு தோற்றிய சுகம், அது-அதினாலாய தென்றறிந்துக் கொள்ளுவாயாயின், கைவிடேல்-அவற்றை நழுவுவிடாதே யென்பதாம்.

அதாவது நீவீர் புசித்த அவுடதத்தினால் வியாதி நீங்கி வருங்குணத்தை சுக நிலையிற் காண்பாயாயின் அதை கைவிடாமற் புசிப்பாயாக. புசித்துவரும் பதார்த்தங்களில் சுகநிலை தோற்ற, குணமுண்டாயின் அவற்றையுங் கைவிடேல். நீவீர் ஆதுலர்க்களிக்கும் அன்னதானத்தாலும், அறஹத்துக்களிக்கும் போஷிப்பினாலும், அன்னியரைக் காக்கும் ஆதரவினாலும் உமக் குண்டாய சுகுண நிலையாம் உற்றச் செயலைக் கைவிடேல். உம்மால் மற்றவர்களுக்குப் போதிக்கும் நற்போதக விருத்தியால் தாமு மப்போது நிலையினின்று சொற்குணங் காண்டீராயின் அவற்றையுங் கைவிடே லென்பதாம். தனக்கும், பிறருக்கும், சுகுண முண்டாகச் செய்தல் நியாயகுணமும், தனக்கும் பிறருக்கும் அசுகுண முண்டாகச் செய்தல் தீயகுணமு மாதலின் எக்காலந் தீயகுணங்களை யகற்றி நியாயகுணங்களை நிறப்புவதே நீதி நெறியி னிலைகளாம்.

குலமென்னும் ஓர் குடும்பத்தில் வஞ்சினம் பொருளாசை, குடி கெடுப்பு, களவு மிகுந்திருக்குமாயின் அக்குலத்து சிறுவர்களுக்கும் அக்குணங்களே மிகும்.

அந்தந்தக் குடும்ப குலத்தின் குணங்களால் அவரவர்களும் விலக்கும் துக்கங்களையும் சுகங்களையும் அநுபவக் காட்சியாலுணர்ந்து நல்வாய் மெகளைப் பெருக்கி ஈகுணங் கண்டவிடத்து அக்குணமதைக் கைவிட்டென்று நற்குண நிலையை வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

37. கூடிப் பிரியேல்.

கூடி-ஒருவரை நேசித்து, பிரியேல்-அவரை விட்டு நீங்காதே என்பதாம்.

அவரவர்களுக்குள்ள தீயகுணங்களையும், நியாய குணங்களையும் நன்காராய்ந்து நியாய மிகுத்தோர் பால் நேயம் புரிந்து அவர்களைக் கூடிப் பிரிவதாயின், தீயகுண நிலையே நியாய குணத்தோடு நிலைக்கவீடாது அகற்றியதென்பது கருத்தாகும். ஆதலின் நல்லோரை யடுத்த அவர்களுடன் கூடி நல்லுணர்ச்சி மிகுங்கால் அவர்களை விட்டு பிரியேலென்று கூறியுள்ளார்.

முதுரை.

நல்லாரைக் காண்பதுவு நன்றே நலமிக்க
நல்லார்சொற் கேட்பதுவு நன்றே—நல்லார்
குணங்களுரைப்பதுவு நன்றே யவரோ
டிணங்கி யிருப்பதுவு நன்று.

38. கெடுப்ப தொழி.

கெடுப்பது - மற்றோர் குடிக்குக் கேடுண்டாக்குதலை, ஒழி - அகற்றிவிடு மென்பதாம்.

கெடு எண்ணத்தையும், கெடு தொழிலையும் ஒழித்து வாழ வேண்டிய காரணம் யாதெனில்,

தனக்குள் தோன்றுங் கெடு எண்ணத்தின் விரிவே தன்னுள் னத்திற் கொதிப்பேற்றி ஈடுவதுடன், தன்னை யறியாமலே

வாழைப் பழத்திலே ஊசி நுழைவதுபோல் நுழைந்து கெடுத்து விடும். தன்சுகத்தை நாடுகிறவன் எதிரியின் சுகத்தைபுங் கோறல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி தன் சுகத்தை நாடி எதிரியின் சுகத்தைக் கெடுப்பதாயின் அக்கேட்டின் பலனே தனக்குங் கேட்டை யுண்டு செய்யு மாதலின் கெடுப்ப தொழி யென்னும் வாசகத்தை சுருக்கிக் கூறியுள்ளார்.

பட்டினத்தார்.

இருப்பது பொய் போவது மெய் யென் றெண்ணி நெஞ்சே யொருத்தருக்குந் தீங்குவினை யுன்னாதே-பெருத்த தொந்தி நம்மதென்று நாமிருக்க நாய் நரிகள் பேய் கழுகு தம்மதென்று தாமிருக்குந்தான்.

39. கேள்விமுயல்.

கேள்வி-உனது செவிகளால் அறநெறி வாக்கியங்களைக் கேட்பதற்கு, முயல்-முயற்சியிலிரு மென்பதாம்.

பூர்வம் வரிவடிவாம் அட்சரங்களில்லாத காலத்தல் புத்த பிரானல் போதித்த திரிபேத வாக்கியங்களென்னும் திரிபீடமாம். சப்ப பாபஸ்ஸ அகரணம், குஸலஸ உபசம்பதா, சசித்த பரியோத பனங், என்னும் பாபஞ் செய்யாதிருங்கள், நன்மெய்க் கடைபிடியுங்கள், உங்கள் இதயத்தை சுத்தி செய்யுங் கோளென்னும் மூன்று பேதவாக்கியங்களையே ஒருவர் சொல்லவும் மற்றவர்கள் கேட்கவு மாயிருந்தபடியால் சுருதியென்று வழங்கிவந்தார்கள்.

இத்தகைய நீதி நெறிகளமைந்த சுருதி மொழிகளைக் கேட்டலும், அதின் அந்தரார்த்தங்களை சிந்தித்தலும், தான் சிந்தித்துணர்ந்த வற்றால் தெளிதலும், அத்தெளிவால் துக்க நிவர்த்தியடைதலுங் கொண்டு, வரிவடிவ அட்சரங்களுள்ள சகடபாஷையாம் சமஸ்கிருதமும் திராவிட பாஷையார் தமிழும், புத்தபிரானலியற்றி அவர் போதித்துள்ள நீதி நெறிகள் யாவும் அட்சரவடிவிற்பதிந்துள்ள போதினும் செவீச் செல்வமாங் காதுகளினுற் கேட்டுணர்வதே தெளிவாதலின் ஞானத்தாயுங் கேள்வி முயலென்று கூறியுள்ளார்.

திரிக்குறள்.

செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர் வின்மாக்க
ளவியனும் வாழினு மென்.

பொருள் சம்பாதிக்கும் உபாயத்தைக் கருதி பொய் சொல்லி
வஞ்சிக்கும் அஞ்ஞான குருக்களின் கேள்வியில் முயலாமல் பொரு
ளாசையற்று கண்டிதற்பான நீதிநெறிகளைப் புகட்டும் மெய்ஞ்
ஞான குருக்களின் கேள்வியில் முயல வேண்டுமென்பது கருத்
தாம்.

40. கைவினை கரவேல்.

கைவினை-உனது கைத்தொழிலாஞ் செயலை, கரவேல்-கை
சோர்த்து பின்னடையச் செய்யாதே என்பதாம்.

அதாவது, கைவினையாம் செய் தொழிலில் மேலும் மேலும்
அறிவினை விருத்தி செய்து முன் செய்யும் பொருளினும் பின்
செய்யும் பொருட்கள் சிறப்புப் பெற்றே விளங்கல் வேண்டும்.

அங்ஙனமின்றி கைவினையாம் செய்தொழிற் பொருட்கள்
முன்பு செய்துற்றினும் சிறப்புக் குன்ற தோற்றுமாயின் அப்
பொருள் நாளுக்கு நாள் சிறப்புக்குன்றுவது மன்றிசெய் தொழி
லாங் கைவினையும் கரந்து பாழடைந்து போம். ஆதலின் செய்
தொழிலை நாளுக்கு நாள் சிறப்படையச் செய்ய வேண்டுமேயன்றி
ஒளித்து கரவேலென்று கூறியுள்ளாள்.

41. கொள்ளை விரும்பேல்.

கொள்ளை-பொருட்கொடுத்து கொள்ளாத பொருளை, விரும்
பேல்-நீ ஆசைவையாதே என்பதாம்.

முதலிய்ந்து கொள்ளாதப் பொருளை கொள்ளை யென்று
கூறப்படும். அத்தகையாய் கொள்ளை கொடுத்தோன் மனங் குமர
வும், தேகம் பதரவும், அவன் பொருளை விரும்புவதினால் விரும்பி
னோன் பொருளை அவனையறியாது மற்றொருவன் கொள்ளைக்
கொள்ளுவானென்பது அநுபவமாதலின் அன்னியற் பொருளை
யபகரிக்க விரும்பாதே யென்பது கருத்தாம்.

42. கோதாட்டொழி.

கோது-உன்னை குற்றத்திற் காளாக்கும், ஆட்டு-விளையாட்டை, ஒழி-எக்காலும் நீக்கிவிடு மென்பதாம்.

தன்னைத்தானே குற்றத்திற் காளாக்கிவிடும் விளையாட்டுகள் யாதெனில், கள்ளினைக் கூடி குடிக்குங் களிவிளையாட்டும், மற்றவன் பொருளை அபகரிக்க சுருங்கி விளையாடும் சூது விளையாட்டும், அடுத்த வுறவோர்கள் முன்னிலும், அதிகாரிகள் முன்னிலும் குற்றவாளியாக ரூபிக்கும் ஆட்டத்தை விளையாடே லென்று கூறியுள்ளாள்.

அறநெறிதீபம்.

சூதுடனே கள்ளருந்துந் தொல்லை விளையாட்டகற்றி
ஆதுலர்க்கே யன்னுமளித் தானந்தமாடுதலும்
தீதகற்றி யெஞ் ஞான்றுந் தேவ னென போற்றுதலும்
போதி ரிழல் வீற்றிருந்தோற் போதறத்தின் பயனாகும்.

43. சக்கரநெறிநில்.

சக்கர-அறவாழியாம் தருமச்சக்கர, நெறி-ஒழுக்கத்தில், நில்-நிலைத்திரு மென்பதாம்.

புத்தபிரான் அரசு புத்திரனாகத் தோன்றி சத்திய தன்மத்தைப் போதித்தபடியால் அதனைக் கோனெறி யென்றும், அஃது சகலருக்கும் பொதுவாய தன்மாதலின் அறநெறி யென்றும் அவர் உலகமெங்கும் சுற்றி அறக்கதிராம் சத்திய தன்மத்தை விளக்கியபடியால் சக்கர நெறி யென்றும் வழக்கி வந்தார்கள்.

மணிமேகலை.

தருமச்சக்கரம் உருட்டினன் வருவோன்
அறக்கதிராழி திரப்பட வருட்டிய
காமற்கடந்த வாமன் பாதம்
பொன்னனி நேமி வலங் கொள் சக்கரக்கை
மன்னுயிர் முதல்வன் மகனெமக்களித்த
எண்ணருஞ் சக்கர வாள் மெங்கணும்
அண்ணலறக்கதிர் விருக்குங்காலை.

திரிபேதமென்றும், திரிபீடமென்றும் வழங்கிய சருதி மொழிகளை கலைநூற்களில் வகுத்து நூனெறியென்றும், செய்யுட்களில் வகுத்து பானெறியென்றும், அரசர்கள் செவ்வியக் கோல்வழியில் வகுத்து கோனெறியென்றும், பொதுவாய் நீதிநெறியில் வகுத்து நீணெறி என்றும் போதித்துள்ளவற்றில் உலகெங்குக்குமுந்துள்ள சருவ சீவர்கண் மீதுங் கருணை வைத்துக் காக்கும் நெறியே விசேஷ நெறியாதலின் நமது ஞானத்தாய் சக்கர நெறி நில்வென வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

சீவகசிந்தாமணி.

நூனெறி வகையி நோக்கி நுண்ணுதினுழைந்து தீமெய்
பானெறி பலவு நீக்கி பரிதியங் கடவுளன்ன
கோனெறி தழுவி நின்ற குணத்தோடு புணரின் மாதோ
நீ னெறி வகையினின்ற நல்லுயிர்க் கமிர்தமென்றான்.

44. சான்றோரினத்திரு.

சான்றோர்-சகலராலும் நன்கு மதிக்கும், இனத்து-கூட்டத்தாரிடத்து, இரு-நீ சேர்ந்து வாழக்கடவா யென்பதாம்.

சான்றோ ரென்பார் சகல மக்களாலும் மேலோர் மேதாவிய ரென்று சாற்றுதற் குரிய மேன் மக்களாகும் சாந்தமிகுத்தோர்களேயாவார். சகல நற் கிரித்தியங்களுக்கும் சான்றாகும் மேன் மக்களாம் நல்லினத்தோரையடுத்து வாழ்வதினால் தனக்குள்ள பொய்யும், களவும், கொலையும், காமமும், வெறியுமற்று மெய்யும், யீகையும், காருண்யமும், சாந்தமும், நிதானமும் பெருகி நிருவாணமார்க்கமும் சருக்கமாக விளங்கும்.

ஈதன்றி தன்னையின்ற தாயானவர் எக்காலும் அன்புகொண்டொழுபவளாயினும் உமது புத்திரன் மேன்மக்களாம் விவேகிகளையடுத்து கலைநூற்களைக் கற்று சாந்த ஞாயியாய் சகலராலும் நல் லோனென்று கேழ்விப்பட்டவுடன் யீன்றாள் அகமகிழ்வையும் அன்பையும் சொல்லத் தகுமோ ஒருவராலுஞ் சொல்லத்தரமன்றும். ஆதலின் நல்லினத்தைச் சார்ந்தொழுகுஞ் சாட்சியே நன்றென்று கூறியுள்ளாள்.

திரிக்குறள்,

ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன் மகனை
சான்றோனெனக் கேட்டதாய்.

குமரேசர் சதகம்.

அந்த மிகு மரகதக் கல்லைத் தரித்திடி
லடுத்ததும் பசிய நிறமாம்
ஆனபெரியோர்களோடு சகவாசமது செய்யி
லவர்கள் குணம் வருமென்பர்காண்.

45. சித்திரம் பேசேல்.

சித்திரம்- பொய்யாகிய வார்த்தைகளை மெய்ப்போல் அலங்கரித்து, பேசேல்-நீ யென்றும் பேசாதே யென்பதாம்.

அதாவது தன் கண்ணினுற் காணாததைக் கண்டதுபோலலங்கரித்து பேசுதலும், தன் செவியினுற் கேளாததைக் கேட்டதுபோலலங்கரித்துப் பேசுதலும், தன் நாவினால் உருசிக்காததை உருசித்ததுபோலலங்கரித்துப் பேசுதலும், தன் நாசியினால் முகராததை முகர்ந்ததுபோலலங்கரித்து பேசுதலும், தன் உடல் பரிசிக்காதனை வற்றை பரிசித்ததுபோலலங்கரித்துப் பேசுதலும், மனமுற்றுச் சொல்லும் பொய்யாதலின் அப்பொய்யே மேலு மேலுந்திரண்டு உண்மெய்யை மறைத்து உலக பந்தத்திற் சிக்கிமாளா துன்பத்திற் காளாக்கிவிடும். ஆதலின் தான் சொல்லும் வார்த்தைகள் பொய்யென்றறிந்தும் மனசாட்சி யுண்டென்றும் அஞ்சாது அப்பொய்யையே மெய்ப்போல் அலங்கரித்துப் பேசுதலிலும் வாய்மெய்க்கேடு வேறில்லை யென்பதாம்.

ஈதன்றியும் ஔவையாகிய ஞானத்தாய் முக்காலமு முணர்ந்தவளாதலின், வருங்காலத்தில் ஔவையார் அவசரப்பூசை செய்ய அதையுணர்ந்த யானைமுகக் கல் விநாயகர் அவசரப் பூசை செய்ய வேண்டாமென்றுங் கூறி தனது துதிக்கையா லெடுத்து கைலாயத்தில் விட்டுவிட்டாரென்னுஞ் சித்திரவார்த்தையாக் கற்பனாக் கதையைக் கட்டிவிடவார்கள். அத்தகைய பொய்யாகும் கட்டுக்கதைகளில் மெய்யுணராது மேலுமேலுந் துக்கத்திற் காளாவரென்

றுணர்ந்த ஞானத்தாய் சித்திரம் பேசேலென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

காக்கை பாடியம்.

முத்திர மாய்ந்த மூதறிவாளர்
குத்திரமிய்யுங் கோடுரையாது
சித்திரங்கூறி சீரழியார்க
ளெத்திரத்தாலு மெய்துவர் வீடே.

46. சீர்மெய் மறவேல்.

மெய்-தேகத்தை, சீர்-சுத்தி செய்யும் விஷயத்தில், மறவேல்-ஒருக்காலும் மறவாதே யென்பதாம்.

சீர்மெ யென்பதி னிலக்கணம் மெய் சீராதலின் புறமெய்ச் சீராம் தேகச் சுத்திகரிப்பால் தெளி நிலையும் விவேக விருத்தியு முண்டாவதன்றி இதயசுத்தத்திற்கும் ஏதுவுண்டாகும். அத்தகைய விதயசுத்தத்திலேயே சகல சுகமும் விளங்குகிறபடியால் அவற்றிற்கு மூலகாரணமாம் புறமெய்ச்சீரென்னும் சீர்மெயாதலின் தேக சுத்தத்தை திடம்பெறக் கூறியுள்ளாள்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியோராய் நமது தேசத்தை யரசாண்டுவரும் ஆங்கிலேயர்கள் வெண்மெய் நிறத்தால் சுத்த தேகிகளாகும் என்காலுந் தங்கள் தேகத்தை சுத்திகரிப்பவர்களாகவும், சுத்த உடையை யுடையவர்களாகவுந் தோன்றியபடியால், அவர்களை சீர்மெய்யர், சீர்மெயோரென்று இத்தேசத்தோர் வழங்கிவந்த வார்த்தையைக் கொண்டு, இவர்கள் காணாத வைரோப்பாதேசத்திற்கும் சீர்மெ யென்னும் பெயர் வாய்த்திருப்பதை தேக சுத்த தோற்றமாம் சீர்மெயென்றே தெளிந்துக் கொள்ளலாம்.

அருங்கலைச் செப்பு—உள்ளொளி பத்து.

சீர்மெயதாசி சுகங்கெடா சுத்தத்தாற்
றாய்மெயதா முள்ளொளி

47. சுளிக்கச் சொல்லேல்.

சுளிக்க-ஒலிக்கும் வார்த்தை பிறருக்குப் புலப்படாமல், சொல்லேல்-பேசாதே யென்பதாம்.

அதாவது பேசும்வார்த்தைகளை சுழித்து சுழித்து உள்ளூக் கொண்டும் வெளிக்கொன்றுமாக பேசுதலினும் பேசாதிருப்பது சுகமாதலின் பேசும் வார்த்தைகளை பூர்த்தியாக வெளியிடாது உள்ளூக்கே சுளித்துப் பேசலாகாதென்பது கருத்தாம்.

முகசுளிப்பால் வாக்குச்சுளிப்பும் வாக்குச் சுளிப்பால் அகச் சுளிப்பாம் வஞ்சநெஞ்சத்தின் நஞ்ச விளங்குகிறபடியால் அந்நஞ்சின் வீஷமீறி இதயகோசத்தைக் கெடுப்பதுமன்றி தேகமும் பாழடைவதற்கு சுளிப்பே ஓர் மூலமாதலின் வஞ்சத்தை நெஞ்சிலுன்றி சுளிக்கச் சொல்லேவென்பது உட்கருத்தாம்.

48. சூது விரும்பேல்.

சூது-ஒருவரை வஞ்சித்தும் குடிக்கெடுத்தும் தானாய் கெடுங் கரவடைச் செயலை, விரும்பேல்-நீ யெப்போதும் ஆசை வையாதே என்பதாம்.

அதாவது தான் வேறுதொழில் யாதுமின்றி மற்றொருவன் பொருளை வஞ்சகவினையாட்டையாடி பறிப்பதும் சூதென்னுமோர் தொழிலையே நெஞ்சிற் குடிகொளச்செய்வதுமாகிய அத்தீயவினையாட்டையே மிக்க விரும்பிதானுங் கெடுவதுடன் மற்றவர்களை யுங் கெடுத்து பாழ்படுத்தி கிறபடியால் வஞ்சித்துக் கெடுக்கும் சூதை விரும்பேவென்பது கருத்தாம்.

காக்கை பாடியம்.

கோதுட்டுளமே குலநல மழிக்கும்
வாதிட்டார்ப்ப வாழ்க்கையிங் குன்றும்
சூதுற்றூடல் சூழ்கினை யழிக்கும்
போதித்தானப் பெரக்கிடம் போற்றீர்.

49. செய்வன திருந்தச் செய்.

செய்வன-நீ செய்யவேண்டிய காரியங்களை, திருந்த-சீர்பெற, செய்-செய்யவேண்டுமென்பதாம்.

அதாவது தானெடுத்து முடிக்கவேண்டிய காரியாதிகள் யாவும் சகலருக்கும் உபயோகமாகக் கூடியதாகவும் சகலருங்

கொண்டாவதாகவுமிருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமின்றி யெடுத்த காரியத்தை திருந்த முடிக்காது குறைந்தழியுமாயின் தனக்கு வதிகக் கஷ்டமுண்டாவதுடன் பொருளும் நஷ்டமுண்டாகிக் கெடும். ஆதலின் எத்தகைய காரியங்களைச் செய்ய முயன்ற போதிலும் அவற்றைத் திருந்தச் செய்வதே அழகாகும்.

50. சேரிடமறிந்து சேர்.

சேரிடம்-இஃது சேரக்கூடிய நல்லோரிடமா, அல்லது சேரக் கூடாத பொல்லாரிடமாவென்று, அறிந்து-தெரிந்துக்கொண்டு, சேர்-நீ சேர்ந்து வாழக்கடவாய் என்பதாம்.

தீயரென்றும், நியாயரென்றும், நல்லோரென்றும், பொல்லாரென்றும் வழங்கும்படியானக் கூட்டத்தோரைக் கண்டாராய்ந்து நல்லோருடன் சேர்தலே நன்மக்களென்பதற் காதாரமாதலின் நியாயர்களையும், அன்பு மிகுத்தோரையும், தன்னவரன்னியரென்றும் பேதமற்ற மேன்மக்களையும், அடுத்து வாழ்கவேண்டியதே விவேக மிகுக்கக் கோறுவோர் குணமாதலின் சேரிடமறிந்துச் சேரவேண்டியதே சிறப்பாகும்.

நீதி வேண்பா.

நிந்தையிலா தூயவரும் நிந்தையச்சேரிலவர்
நிந்தையது தம்மிடத்தே நிற்குமே—நிந்தையிசு
தாலநிழற் கீழிருந்தான் றன்பாலருந்திடினும்
பாலதனைச் சொல்லுவரோ பார்.

51. சையெனத் திரியேல்.

சையென-கியானியென்று உன்னை மெச்சும்படியான வேஷம் பூண்டு, திரியேல்-நீயுலாவாதே என்பதாம்.

பாலி பாஷையில் னை என்னு மொழிக்கு ஞானமென்றும், னைலமென்னு மொழிக்கு ஞானக்குன்றென்றும், னைஊமென்னு மொழிக்குத் தன்னை யறிதலென்றும், னையோகமென்னு மொழிக்கு ஞானபாக்கியம் அல்லது கியானவதிரிஷ்டமென்றும் கூறியுள்ளபடியால் (னை) யெனக்கூறும் ஞானவான் போலும், மெளனி போலும் வேஷமிட்டுக் கொண்டு மற்றவர்களை வஞ்சித்தும் பொ

ருள் பரித்து மண்ணுசை, பெண்ணுசை, பொன்னுசை யற்றவர் போல் நடித்து மூவாசையும் முற்றப்பெருக்கி ஞானியெனத் திரி தல் யதார்த்த ஞானிகளை இழிவுபடுத்துதற் கேதுவாகத் தோற்ற லால் னை யெனத் திரியேவென்று சத்திய நிலையை விளக்கியுள் ளாள்.

மேருமந்திர புராணம்.

சித்தமெய் மொழிகளிற் செரிந்துயிர்க் கெலா
மித்திரயை பின் வேதனாதியி
லொத்தெழு மனத்தனா யுவகையுள்ளாயத்
தத்துவத் தினுன் றனுவைவாட்டினுன்.

52. சொற் சோர்வுபடேல்.

சொல்-ஒருவர்க்குச் சொல்லிய வருதிவாக்கியத்தில், சோர்வு- தவறுதல் வுண்டாகும்படி, படேல்-செய்துக்கொள்ளாதே.

ஒருவருக்குப் பொருளளிப்பேன் வாவென்று கூறியும், அன்ன மளிப்பேன் வாவென்று கூறியும் அவன் வந்த பின்பு சொல்லிய சொற்றவருமாயின் மிக்க அவாவால் நாடிவந்தவன் மனங்குன்றி நாணடைந்து போவான். அவ்வகையா லவன் மனங்குன்றிப் போவதினாலும் அவனுக்குக் கொடுப்பேனென்று சொல்லிய வாக்கைச் சொல்லாமலிருப்ப தழகாகும். ஒருவனுக்கு அவா மிக்கச் சொல்லி அச்சொல் சோர்வுபடுமாயின் அதனினும் வாய்ப்பொய் வேறில்லை யெனவுணர்ந்த ஞானத்தாய் தேகசோர்வினும் சொற் சோர்வுபடேலென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

53. சோம்பித் திரியேல்.

சோம்பி-ஒரு தொழிலுஞ்செய்வதற்கியலாதவனாய், திரியேல்- உலாவாதே யென்பதாம்.

அதாவது ஓர் தொழிலுக் குதவாதவனாகவும், ஓர் வித்தைக் குதவாதவனாகவும் சோம்பேறி திரிவானாயின் விவேகிக ளவனை சீவ அசிவ பிரண்டினுங் கடையாக மதிப்பார்.

விவேக சிந்தாமணி.

கருதியநூல் கல்லாதான் கசடனாகும்
 கணக்கறிந்து பேசாதான் மூடனாகும்
 ஒரு தொழிலு மில்லாதான் முகடியாகும்
 வொன்றுக்கு முதவாதான் சோம்பனாகும்
 பெரியோர்கண் முன்னின்று மரத்தைப்போல
 பேசாமலிருப்பவனே பேயனாகும்
 பரிவு சொல்லி தழுவுபவன் பசப்பனாகும்
 பசிப்பவருக் கிட்டுண்ணன் பாலியாமே.

54. தக்கோ நினத்திரு.

தக்கோன்-எடுக்குங் காரியங்களை முடிக்கத்தக்கவனது,
 இனத்து-கூட்டுறவில், இரு-நீ சேர்ந்திருக்கக்கடவா யென்பதாம்.

ஓர் சபையி லெழுந்து பேசுவதற்குத் தக்கவன் ஓர் சபகாரி யாதிகளை முடிப்பதற்குத் தக்கவன் நீதிரெறிகளைப் போதிப்பதற் குத் தக்கவன் நடுநிலையிலும், நியாயவாயலிலும் பேசுவதற்குத் தக் கவன், எடுத்த காரியங்களை எவ்விதத்திலு முடிக்கத் தக்கவ னென்று பலருஞ் சொல்லும்படியாக வ்ற்றிருப்பானின் அவ னைக்கொண்டே சகல சீர்திருத்தங்களை முடித்துக்கொள்ளுவது டன் மற்றவர்களும் தக்கவனென்னுமேறை நடந்து சுகம் பெறு வார்கள் என்பது மெய்யானதால் அப்படிப்பட்டவனை யணுகி நீயும் தக்கோனென விளங்குவாய் என்று கூறியுள்ளார்.

திரிக்குறள்.

தக்கா நினத்தனய்த் தானொழுகு வல்லானைச்
 செற்றார் செயக்கிடந்த தில்.

55. தானமது விரும்பு.

தானம் - ஈகையாம், அது - அச்செயலை, விரும்பு - நீ ஆசைக் கொள்ளும்.

அன்பு மிகுத்தோரிடத்து ஈகை மிகுத்திருப்ப தியல்பாதலின் ஈகையிருக்கு மிதக்கத்தால் எல்லா சுகமுந்தோன்று மென்பது துணிபு.

இத்தகைய தானத்துள் உத்தமதான மென்றும் மத்திம தான மென்றும், அதம தானமென்றும் மூன்று வகைப்படும்.

இவற்றுள் உத்தம தானமாவது மெய்ப்பொருளை விரும்பும் மேன்மக்களாகவும், முக்குற்றங்களை யகற்றும் மூதறிவாளராகவும் விளங்குவோரைக் கண்டு அவர்க ளெடுத்துள்ள முயற்சியை முடிக்கத்தக்க வுதவியாம் தானஞ்செய்து வருதலே உத்தமதான மென்னப்படும்.

மூன் + லீதிவாகரம்.

அறத்தினூற்றியவரும் பெரும் பொருளை
பறத்துறைக் குற்ற மூன்றறுத்த நற்றவற்கு
கொள் கெனப் பணிந்து குறையிரந்த வர்வயி
னுள்ள மூவந்தீவ துத்தம தானம்.

திக்கற்று மிக்க மெலிந்த யேழைகளுக்கும், குருடர்களுக்கும், ஊமெகளுக்கும், தொழில் செய்ய சகத்தியற்ற அங்கவீனருக்கும் செவிடர்களுக்கு மீவது மத்திமதான மென்னப்படும்.

ஆதுலர்க்கந்த கரும ருறுப்பிலிகள்
செவிடர்க்கீவது மத்தியதானம்.

சகலருமறியக் கூச்சலிட்டளிப்பதும், கீர்த்தியாம் புகழ் வேண்டுமென்றளிப்பதும், நம்மெய் லோபியென்று சொல்லுவார் களென பயந்தளிப்பதும், ஒரு பலனைக் கருதியளிப்பதும், பிரபு வென்று பலர் சொல்லும்படி யளிப்பதும், பார்ப்போர் மெச்சும்படி யளிப்பதும் ஒருவர் கேட்டுக் கொண்டதிற்பேரி லளிப்பதும் அதமதானமென்று கூறப்படும்.

ஆர்வம் புகழே, யச்சய், கைம்மாறு, காரணங் கண்ணோட்டம் கடப்பாடென்றிவை எழுங்கடையெ வதமதானம்.

இத்தகைய மூவகை தானத்தில் உலக சீர்திருத்தத்திற்கும் மக்கள் சீர்திருத்தத்திற்கும் ஆதியாக விளங்கி புலன் தென்பட நோக்கும் தென்புலத்தோராகும், சமண முரிவர்களுக் கீவதே உத்தமதானமாதலின் அதன் சாதனங்களா லுணர்ந்த ஓளவையும் தானமது விரும்பு என்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

தீர்க்குறள்.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கருனென்றால்
கைம்புலத்தா ரேம்பறலை.

இஸ்காந்தம்.

துறந்தவர்கள் வேண்டியதோர் துப்புரவுநல்கி
யிறந்தவர்கள் காழுறு விருங்கடனியற்றி
அறம்பலமாற்றி விருந்தோம்பு முறையல்லாற்
பிறந்த நெறியா லுளதோர் பேருகவி யாதோ.

56. திருமாலுக் கடிமை செய்.

திரு-மனுமக்களுட் சிறந்த, மால்-புத்தபிரான், அடிமை-பாத
தூளி யென்றிரஞ்சி, செய்-துதி செய்யு மென்பதாம்.

தன்மச்சக்கரப் பிரவர்த்தன னென்ன உலகெங்கும் வட்ட
மிட்டு அறவாழியை யுருட்டியது கொண்டு மாலென்னும் பெயர்
பெற்ற புத்தபிரானின் பாததூளி யென்றெண்ணி சங்கத்தோர்
களையே சங்கற னெனப் பாவித்து சங்க தருமத்தையே சிந்தித்து
பற்றறுக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்தால் பற்றற்றானுக் கடிமை
யாகவேண்டு மென்பது கருத்து.

சீவகசிந்தாமணி.

மலரேந்து சேவடியே மாலென்ப மாலா
ல்லரேந்தி யஞ்சலி செய் தஞ்சப் படுவா
னலரேந்தி யஞ்சலி செய் தஞ்சப் படுமே
லிலரே மல ரெனினு மேத்தாவா றென்னே.

சூளாமணி.

கருமால் வெவ்வினைகள் காரளரநூறிக்
கடையிலா வொண் ஞானக் கதிர்விரித்தாயென்று
மருமால் நன்னெறியை முன்பயந்தா யென்று
மடியே முன்னடி பரவு மாறறிவதல்லாற்
றிருமா லேதேனாரு மறவிந்த மேந்துந்

திருவணங்கு சேவடியாய் தேவாதி தேவ
பெருமானே நின்பெருமெய் நன்குணரமாட்டா
பிணங்குவார் தம்மெய் வினைபிணக் கொழிக்கலாமே.

இத்தகையாய் புத்தபிரானைத் திருமாவென்று சிந்தித்திரும்பது மன்றி பின்கலை நூலாகும் நிகண்டில் காப்புக்கு முன்னெடுக்குங் கடவுள்தான் மாலே யாகுமென்று கூறியுள்ள விதியின்படி புத்தபிரானை கண நாயகரென்றும், விநாயக ரென்றும் சகல நூலாக்கியோன்களுந் தங்கடங்கணுற்களின் காப்பில் சிந்தித்திருக்கின்றார்கள். இதினந்தாரர்த்தம் உணராமலே சிந்தித்தும் வருகின்றார்கள்.

தேவரென்போர் யாவருக்கும் வழிகாட்டியும், ஆதிதேவனுமாக சிறந்திருந்தபடியால் நாயனார் திரிக்குறளுக்குச் சாற்றுக்கவி கொடுத்துள்ள புத்த சங்கத்தோராகும் கவிசேகர பெருந் தேவனார் "தேவிந் திருமாவெனச்" சிறந்த தென்னுந் திருவாக்கினாலும் திருமாவென்னும் பெயர் புத்தருக் குரிய சகஸ்திர நாமங்களிலொன்றென் றறிந்துள்ள ஞானத்தாய் தனது ஞானகுருவராம் திருமாலுக் கடிமைசெய் யென்று திருந்தக் கூறியுள்ளார்.

57. தீவீனையகற்று.

தீய-கொடிய, வினை-செயலை, அகற்று-இதயத்திற் பதிய விடாது நீக்கு மென்பதாம்.

பொய்யைச் சொல்லி வஞ்சிப்பதும், அன்னியர் பொருளையபகரிப்பதும், பிறர் மனையானே யீச்சிப்பதும், சீவப்பிரானிகளை வதைப்பதும், மதி கெடுக்கும் பாணங்களைக் குடிப்பதும் ஆகிய தீவினைகளாம் பஞ்சமா பாதகங்களை யகற்றவேண்டு மென்பது கருத்து.

திரிக்குறள்.

வினைக்கண் விளைகெட லோம்பல் வினைக்குறை
தீர்ந்தாரிற் நீந்தன்றுலகு.

இத்தகையத் தீவினைகள் ஒழிந்த விடத்து ஞானச்சுடர் விளங்குவதை அநுபவங்கொண்டு அறவாழியான் போதித்துள்ள படியால் அவரது போதனையைப் பின்பற்றிய புத்த சங்கத்தோருந் தங்கள் தியானங்களில் விளக்கியுள்ளார்கள்.

58. துன்பத்திற் கிடங்கொடேல்.

துன்பத்திற்கு-உபத்திரவமுண்டாவதற்காய், இடம்-ஆதரவை கொடேல்-நீ எக்காலங் கொடாதே யென்பதாம்.

அதாவது, குதாட்டத்திற்கு யிடங் கொடுத்தலுந் துன்பம், கொலைபாதகனுக் கிடங்கொடுத்தலுந் துன்பம், கள்ளருந்துங் களியாட்டலுக் கிடங்கொடுத்தலுந் துன்பம், விபசாரிகளுக்கு வீடு கொடுத்துவைத்தலுந் துன்பம், பொய்யைச் சொல்லித் திரிபவனென்றுணர்ந்தும் அவனுக்கிடங் கொடுத்தலுந் துன்பம், ஈனச் செயலை யுடையார்க்கு இல்லிடங் கொடுப்பின் அதிகாரிகளால் அவர்களுக்குந் துன்பம், இல்லங் கொடுப்பவனுக்குந் துன்பம் உண்டாவது நிட்சயமாதலின் துன்பத்தை யுண்டு செய்யுஞ் செயலுக்கு யிடங் கொடேலென்று வற்புறுத்தியுள்ளாள்.

காக்கை பாடியம்.

வானவர்க்கரசன் வாய்மை யுணர்ந்து
ஈனச் செயலுக் கிடந்தரா தகற்றி
மோனவரம்பி லுற்று நிலைத்து
ஞானத்தானம் நல்குவரன்றே.

59. தூக்கிவினை செய்.

தூக்கி-சீர்தூக்கி, வினை-ஒவ்வோர் தொழிலையும், செய்-நீ செய்யக் கடவாய் என்பதாம்.

நீ செய்யப்படும் ஒவ்வோர் தொழிலையும் சீர்தூக்கி நிதானித்துச் செய்யவேண்டு மென்பதாம்.

குறுந்திரட்டு.

“ஆராய்ந்து செய்பவனே யறிவுள்ளோளும்
அடக்கமறிந்தடைபவனே யருளுள்ளோளும்”

60. தெய்வர்கழேல்.

தெய்வம்-தேய்வகமாம் உள்ளொளி கண்டோரை இகழேல்-நீதாழ்வு செய்யாதே என்பதாம்.

அதாவது, மக்களென்னும் ஆரூவது தோற்றத்திற்கு மேலாம், ஏழாவது தோற்றமென்னும் தெய்வமென்போனை, ஆரூவது தோற்றமான மனுகுலத்தோன் இகழ்வானாயின், அக்கொடுமொழியால் உள்ளக் களிம்பாம் வஞ்சக மிகுத்து தாழ்ந்த பிறவிக்கேகி தவிப்பா னென்பது கருத்து.

விவேகசிந்தாமணி.

ஆசாரஞ் செய்வாராகி லறிவொடு புகழு முண்டாம்
ஆசார நன்மெயான லவனியிற் றேவராவர்
ஆசாரஞ் செய்வாராகி லறிவொடு புகழுமற்று
பேசார்போற் பேச்சுமாகி பணியொடு நரகில் வீழ்வார்.

இவற்றுள் மெய்த் தேவர்களென்றும், பொய்த் தேவர்களென்றும் இருவகையுண்டு. அவர்களுள், மக்களென சீல மிகுத்து ஒழுக்கத்தினின்று விவேக மிகுத்தோர்களை சருவமக்களுந் தேவர்களென்று கொண்டாடிவருவ தியல்பாகும். இவர்களே மெய்த் தேவர்களாவர்.

பொய்வேதப் புலம்பலாலும், பொய்புராணக் கட்டுக் கதைகளாலும், ஆகாயத்தினின்று பூமியில் வந்துதோன்றினரென்னும், பொய் தேவக் கதைகளையும் ஆகாயத்திலிருந்த தேவர் பெண்வயிற்றிற் பிறந்தாரென்னும் பொய் தேவக் கதைகளையும், அவனைக் கொல்ல அவதரித்தான் இவனைக் கொல்ல அவதரித்தா னென்னும் பொய்தேவர்களையும், அந்த மதத்தைக் கண்டிக்க அவதரித்தான் இந்த மதத்தைக் கண்டிக்க அவதரித்தா னென்னும் பொய் தேவர்களையும், விசாரணைப் புருஷர் இழிவு கூறுவதில் ஓரிடுக்கணுமில்லை, புகழ்ச்சி செய்வதால் ஓர் பிரயோசனமுமில்லை.

மக்களினின்று தேவரெனத் தோன்றியவர்கள் பிறப் பிறப்பற்று மறுபடியுக் கருவில்வந்து தோன்றார்களென்பது சத்தியமாம்.

சீவகசிந்தாமணி.

தேவர்கள் லட்சணம்.

சீருவிற் பொற்குலத்திற் றேர்ந்த தேவர்தன் தண்மெய் செப்பிற் கருவற்று சென்று தோன்றார் கானிலந் தோய்தல் செல்லா ருருவமே வெழு கலாகா வொளிபுமிழ்ந் திலகுமேனி பருதியி னியற்ற தொக்கும் பன்மலர் கண்ணிவாடா

பொய்க் குருக்களின் கற்பனா வேதங்களிலும் புராணங்களிலும் வரைந்துள்ள பொய்த் தேவர்கள் கதைகளையும், அவர்கள் நம்பிக்கைகளையும் ஒழித்து மெய்த் தேவர்களும், எக்காலந் தோற்றக்கூடிய யேழாவது தோற்ற முடையவர்களுமாகிய மகா ஞானிகளை யிகழலாகா தென்னும் பெரு நோக்கம் கொண்டு தெய்வ மிகழேலென்னுந் தெளிவுபடக் கூறியுள்ளாள்.

சொருபசாரம்.

எங்கும் பொதுவா யிருக்குமொரு சீவன்முத்தர் தங்கு மிடந்தானே தலவாச—மங்கவர்கள் பார்வையே தீர்த்தமவர் பாதார விந்தமலர்ச் சேவையே சாயுச்சியம்.

61. தேசத்தோடொத்துவாழ்.

தேசத்தோடு-தேசத்துள்ளோர் சீலத்துடனும் ஒழுக்கத்துடனும், ஒத்து-மனமுவந்து; வாழ்-நீ வாழக் கடவாய் என்பதாம்.

அதாவது, தேசத்துடன் ஒத்து வாழ்தலும், ஒரு தேசத்துடன் ஒத்து வாழ்தலும், ஒரு பொருளைத் தரும் தேசத்துடன் ஒத்து வாழ்தலாவது மிகு புசிப்பால் மந்த வேதனையுண்டு, மிகு போகத்தால் தாது கெட்டு நஞ்சடைதலுண்டு, மிகு அவாவால் பெருந்துக்கமுண்டு, இவற்றை நிதானித்து மிதபுசிப்பு, மிதபோகம் மித அவாவினின்று வாழ்தலே தேசத்தோ டொத்துவாழ்த லென்னப்படும்.

அவைபோல்; தேசத்தோருக் குள்ள பொய்யாவிரத சீலத்திலும், கொல்லாவிரத சீலத்திலும் களவாவிரத சீலத்திலும் காம மிகா விரத சீலத்திலும், மதுவால் மயங்காவிரத சீலத்திலும் ஒத்து வாழ்கவேண்டுமென்பது கருத்தாம்.

இத்தகைய பஞ்சசீலத்தோரு -ன் ஒத்து வாழாது பஞ்சபாத கச் செயலாம் சீலங்கெட்டு ஒத்து வாழ்வானாயின் சீலமிகுத்தோர் யாவரும் சீ சீ யென்றிகழ்ந்து சேரவிடா தகற்றுவார்கள்.

அத்தகைய வாழ்க்கைத் துணையற்று வாழ்வதினும் மடிவது மேலாம்.

இத்தகைய சீலத்தோருடன் ஒத்துவாழ்க வேண்டுமென்பது அம்மன் கருத்தேயன்றி நீதிரெறி கெட்டு அவன் பெரிய சாதி, இவன் சிறிய சாதியென்போருடனும், அவன் சாமி பெரிய சாமி, இவன் சாமி சின்ன சாமியென்போருடனும் ஒத்துவாழ்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தன்று. நீதியும், நெறியுமமைந்த தேசம் சீரும் சிறப்புமடையுமேயன்றி, அநீதியும், அநெறியுமமைந்த தேசம் ஒரு காலும் சீரும், சிறப்புமடையப் போகிறதில்லை. ஆதலின் சீலமாம் நீதிரெறியமைந்த தேசத்தோருடன் ஒத்து வாழ்க வேண்டுமென்பது துணிபு.

பழமொழி விளக்கம்.

தேரோடுமணிவீதி தண்டலையார்த் திருவமைந்த தேசமெல்லாம் பேரோடும்படைத்த வீராதி வீரனெனும் பெரியோனெனும் நேரோடும்உலகத் தோடொன்றுபட்டு நடப்பதுவே நீதியாகும் ஊரோடவுடனோடி நாடோட நடுவோட லுறுதிதானே.

நீதிரெறியாம் நேர்வழியில் ஊரோட வுடனோடலும், நாடோட நடுவோடலும் சுகநிலையுறுதி தருவதாகும்

62. தையல் சொற்கேளேல்.

தையல்-கொடேரமாம், சொல்-வார்த்தைகளை, கேளேல்-செவி கொடாதே என்பதாம்.

எதிரியால் உன்னைத்தைக்கக்கூறு மொழிக்கு, செவி கொடுப்பாயாயின் கோபமீண்டு அவனுடன் போர்செய்ய நேரும் அதனால் துக்கம் பெருகும். ஆதலின் எதிரி தையல் சொற்களுக்கு செவி கொடாதிருக்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

அதாவது, குத்திக்குற்றி யிழுக்குங் கொடேரச் செயலுக்குத் தைத்தலென்றும், பணியின் கொடேரத்தால் இலையுதிரு மாதத்திற் குத் தைமாதமென்றும்; கொடேர ரெய் கலந்த வஸ்துக்களுக்குத் தைலமென்றும், புண்பட யிதயத்தில் தைக்கக்கூறும் கொடேர வார்த்தைக்குத் தையல் மொழியென்றுங் கூறப்படும்

அன்னியனாற் புண்படக்கூறுந் தையல் மொழியாக் கொடேர வார்த்தையை செவியிற் கேட்டவுடன் கோபமீறும். அக்கோபத்

தால் ஒருவருக்கொருவர் கைகலங்குந் தையலுண்டாம். அத்தையலால் துன்பம் பெருகிமாளா துக்கத்திற் காளாக்கிவிடும். ஆதலின் எதிரிகளாற் கூறுங்கொடே சொற்களை கேளாதிருப்பதே சுகமென்றறிந்த ஞானத்தாய் தையல் சொற்கேளென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

63. தொன் மெய்மறவேல்.

தொல்-பூர்வ, மெய்-தேகிகளாம் பழமெயாங் குடும்பத்தோரை, மறவேல்-என்றும் மறவாதே என்பதாம்.

வாழையடி வாழைபோல் தொன்று தொட்டு தோன்றிவரும் பழ மெய் தங்கிய குடும்பத்தோரை மறவாதிருக்க வேண்டுமென்பது கருத்து. தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பூர்வ குடும்பத்தோரை மறவாமலிருப்பதினாலுண்டாகும் விருத்தியும், மறப்பதினாலுண்டாகுங் கேடும் யாதென்பீரேல்.

தொன்மெய் மறவாச் செயலால் குடும்பம் விருத்தி யடைந்து அவர்களுக்குள் விவேக விருத்தியடைந்தோர் சார்பால் முன்குடும்பத்தோர் சுக விருத்தியும், ஞானமும் பெறுவதுடன் பின் குடும்பத்தோரும் விருத்தியினின்று சுகவாழ்க்கைப் பெறுவார்கள்.

தொன்மெயாம் பூர்வசுற்றத்தோரை மறந்து பற்றற்றவரைப் போல் நடித்தல்முன் குடும்பத்தோர் தோற்றமும், சேர்க்கையும் மறைந்து போவதுடன் பின் சந்ததிகளும் விருத்தியின்றி பாழடைந்துபோம்.

திரிக்குறள் :

பற்றற்றே மென்பார் படிற்றொழுக்க மெற்றெற்றன்
றேகம் பலவுந் தரும்.

64. தோற்பனை தொடரேல்.

தோற்பனை-உன்னால் முறியடிக்கப்பட்டோனை, தொடரேல்-பின்பற்றிச் செல்லாதே என்பதாம்.

வில்லால் தோற்றவனுக்கும், வித்தையால் தோற்றவனுக்கும் உள்ள விரோதம் எதிரியை யெவ்வகையேனும் ஜெயிக்குமளவும்,

உள்ளனவாதலின் அத்தகைய தோற்பனைத் தொடர்ந்து செல்லு வதினால் எத்தகையுந் துன்பமுண்டா மென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் தோற்பனைத் தொடரேலென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

இவற்றுள் தோற்பனை தொடரே, லென்னும் பாட பேதமு முண்டு. தோற்ற வியாஜியத்தை தொடர்ந்தும் ஜெயித்த தனந்த முண்டு. தோற்ற யுத்தத்தை விடாமுயற்சியாற் றொடுத்து ஜெயித் தயுத்தங்களும் அனந்தமுண்டு. ஆதலின் தோற்பனை தொடரே லென்னும் வாசகமேயன்றி தோற்பனை தொடரே லென்னும் வாச கமன்று.

ஓர் வியாஜியத்திலேனும் யுத்தத்திலேனும், வாக்கு வாதத்தி லேனும் அபஜெயமடைந்தோனின் உள்ள வஞ்சினத்தையும் பொறாமையை யு முணராது மித்துருவென்றெண்ணி தோற்றவ னைத் தொடர்வதாயின் கேடுண்டென்பது கருத்தாம்.

65. நன்மெய்க் கடைபிடி.

நல்-நல்ல, மெய்-தேகி, நற்றேகி, நல்லவன் என உலகோர் சொல்லுஞ் செயலை, கடைபிடி-முடிவரய பாக்கியமென்று பற்று மென்பதாம்.

உலகத்தோரால் நல்லவன், நன்மார்க்கன், நற்குணத்தோன், நற்புத்திரன், என்று சொல்வதற்கே துவாம் நன்மெய்யைத்தோற்றி வைப்பான் வேண்டி நன்மெய்க் கடைபிடியென்று, இரண்டாவது பேதவாக்கியத்தைக் கூறியுள்ளாள். அதாவது பொய்ச் சொல் லாமெய், பிறர்மனை நயவாமெய், களவு செய்யாமெய், கள்ளருந் தாமெய், கொலை செய்யாமெய் ஆகிய சுத்த தேகிகளாக வாழ்தலே நன்மெய்க்கடை பிடித்தலென்று கூறத்தகும், நல்வாய்மெய் நல் லூக்கம் நற்சாட்சியுடைய நன்மையாம் சுத்த தேகியாக வாழ்தலே நிர்வாணத்தின் சுருக்க பாதையுமாகும்.

66. நாடொப்பன செய்.

நாடு-நாட்டோர் நன்செய் புன்செய் பூமியின் செயலுக்குரி யோர், ஒப்ப-அவர்கள் சம்மதிக்கும் படியான செயலை, செய்-நீ செய்யக்கடவாய் என்பதாம்.

அதாவது—நாடென்றும், நகரமென்றும், பிரித்துள்ள இரு வகுப்பார்க்குள், நகரவாசிகள் யாவரும் அச்சனது செங்கோலுக்குள் அடங்கி வாழ்தல்போல் நாட்டு வாசிகள் யாவரும் வேளாளத் தொழிலாம் ஏரடிக்கும் கோலுக் கொப்பி வாழ்கவேண்டுமென்பது கருத்தாம். அஃது யாதென்பீரேல் பூமியை உழுதுண்போனும் வேளாளனுக்கு ஏறும், மாடும் இல்லாவிடில் மற்றவனிடம் ஒப்பி உதவிபுரிதலும், நீர் வாய்க்காலின் ஒழுங்குகளை ஒருவன் பூமிக்குப் பாய்ந்தபின் மற்றவன் பூமிக்கு ஒப்பிப் பாய விடுதலும் ஆகிய சர்வ மேழிச் செயலையும் கோழைப்படாது செய்தற்கு நாடொப்பச் செய்தலே நலமாகும். நாடொப்பாது ஒருவன் ஏரிக் கால் நீர் பாய்ச்சுமுன் மற்றொருவன் பாய்ச்சுதலும், ஒருவன் மேழி முடியுமுன் மற்றொருவன் ஏரைப் பிடித்தலுமாகிய ஒப்பாச் செயலைச் செய்தல், நாட்டுக்குக் கேட்டை விளைவிக்குஞ் செயலாதலின் உழுவோராம், நாட்டோர் நாடொப்பனச் செயல் வேண்டுமென வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

67. நிலையிற் பிரியேல்.

நிலையில் - கியான விழிப்பினின்று, பிரியேல் - நீ நமுவாதே என்பதாம்.

அதாவது தோற்றுப் பொருட்கள் யாவும் கெடுவ தியல்பாதலின் அத்தோற்ற நிலையிலும் அதன் அவாநிலையிலும் நில்லாது உண்மெய் உணரும் சுழிமுனை நிலையைப் பிரியெலென்பது கருத்தாம்.

குருவருளாற் காட்டிடு நிலையும் அந்நிலையே யாம்.

அகஸ்தியர்.

- விழித்துமிக பார்த்திடவே பொரிதான் வீசும்
முச்சந்தி வீதியிலே தீபந் தோன்றும்
- சுழித்தியிலே போகாது ஒருமனதாய் நின்றால்
சுத்தமென்ற நாதவொலிக் காதிற் கேழ்க்கும்
- இழுத்ததென்று நீகூடத் தொடர்ந்தாயானால்
எண்ணெண்ணு பிறப்பிறப்பு எய்தும் பாரும்
- அழுத்திமன கேசரத்தில் நின்று மைந்தா
அப்பனே லலாடத்தில் தூங்கு வாயே.

ஞானக்குறள்.

ஈரொளி மீதென் நிறைவ னுரைத்தனன்
 ஈரொளி மீது நிலை.
 மயிர்முனையிற் பாதி மனத்தறி வுண்டேல்
 அயிர்ப்புண்டுவ காதி நிலை.

அழியும் நிலையைப்பற்றி நிற்பது அழுகைக்கும் பற்கடிப்பிற்
 கும் ஆதாரமாதலின், அத்தகைய துக்கத்தை யகற்றுவான்
 வேண்டி அழியா நிலையாம், உள்வழிநோக்க நிலையிற் பிரியே
 வென்று கூறியுள்ளான்.

68. நீர்வினையாடேல்.

நீர்-பங்குனி பருவத்தில் ஜலத்தால், வினையாடு-வினையாட்டை,
 ஆடேல்-நீர்வினையாடாதே மென்பதாம்.

அதாவது பூர்வ காலத்தில் சித்தார்த்தியார் காமனையுங் கால
 னையும் வென்ற பங்குனிமாத பருவத்தில் பௌத்தவரசர்களும்,
 குடிகளும் ஒன்றுகூடி பெண்களும் புருடரும் நீர்வினையாடுவதும்
 காமன் பண்டிகைக் கொண்டாடுவதும் வழக்கமாகும்.

அத்தகைய வினையாட்டினால் மதிமயங்கி பெண்களின் கற்பு
 நிலை தவறுதலும், புருஷர்கள் பஞ்சவிரதங் கெடுதலுமாகிய நீர்
 வினையாட்டை சத்திய சங்கத்தோர் தடுத்துள்ளது மன்றி அம்ம
 னும் அவ்வினையாட்டைக் கண்டித்திருக்கின்றனர்.

அது கண்டே சருவதேச பௌத்தர்களும் நீர்வினையாட்டை
 நீக்கிவிட்டபோதிலும் மார்வாடிகளும் குஜிராத்தியரும் பெண்களை
 நீக்காமலும், நீக்கியும் புருஷர்கள் அந்நீர் வினையாட்டை நாளது
 வரையில் வினையாடி வருகின்றார்கள். பூர்வம் புருஷர்களும் பெண்
 களும் அந்நீர் வினையாடுவதினா லுண்டாகுங் கேடுகளை யுணர்ந்த
 ஞானத்தாய் நீர்வினையாடேவென்று காமன் விழாவையே கண்டித்
 திருக்கின்றனர்.

சீவசசிந்தாமணி.

காசறு துறவின் மக்க கடவுளர் சிந்தைபோல
 மாசறு விசம்பின் வெய்யோன் வடதுசைய யனமுன்னி
 யாசற நடக்குநாளு மைங்கணைக் கிழவன்வைகி
 பாசறைப் பரிவு தீர்க்கும் பங்குனி பருவஞ் செய்தான்.

முழுவங்கண் டியிலாத முதுநகர்
விழவுநீர் விளையாட்டு விருப்பினாற்
ரொழுவிற் றேன்றிய தோமரு கேவலக்
கிழவன் முதெயில் போற்கிறர் வுற்றதே.

இன்று நீர் விளையாட்டினு ளேந்திழு
தொன்று சுன்னத்திற் றேன்றிய வேறுபா
டின்றென் னாவிக்கோர் கூற்றமென்மெயா
நின்று நீலக்கணித்திலந் சிந்தினாள்.

சீராவச் சிலம்பேந்து மென்சீரடி
யாராவக் கழலாட வரோடும்
பேராவக் களம்போன்று பொன்றாப்புன
னீராவும் விளைத்தார் நிகரில்லார்.

கார்விளையாடிய மின்னனை யார்கதிர்
வார்விளையாடிய மென்முலை மைந்தர்
தார்விளையாட்டொடு தங்குபு பொங்கிய
நீர்விளையாட்டணி நின்றதை யன்றே.

69. நுண்மெய் நழுவேல்.

நுண்-நுட்பத்திலறியும் விவேக மிகுத்த, மெய்-தேகியெனத்
தோன்றி, நழுவேல்-அதினின்றி கேடடையாதே என்பதாம்.

நுட்பத்திலறிந்துக் கொள்ளக்கூடிய விவேகமும் நுண்ணிதி
லாய்ந் துணரக்கூடிய விசாரணை மிகுகியிலிருந்து நழுவி, விவேக
மற்றேன் விசாரணை யற்றொனென்பதாயின், முந்தேக தோற்ற
சிறப்புக் கெடும். ஆதலின் நுண்ணிய அறிவைமேலும் மேலும்
விருத்தி செய்யவேண்டுமே யன்றி அவற்றினின்று நழுவேலென்
பது கருத்தாம்.

இவற்றுள் தற்காலம் அச்சிட்டுள்ளப் புத்தகங்களில் நுண்மை
நுகரேல் எனும் வாசகபாட்பேதமும் ம-ா-ா-ஸ்ரீ மீனாட்சிசந்திரம்
பிள்ளை மாணாக்கர் கோவிந்தப் பிள்ளையவர்கள் ஏட்டு பிரிதியிலும்
(நுண்மெய் நழுவேல்) என்னும் வாசக பாட்பேதமும் உள்ளது
கண்டு உசாவுங்கால் நுண்மை நுகரேல் எனும் வாசகஞ் சிதைந்

துள்ளதன்றி சகலநேச மக்களுக்கும் பொருந்தா பொருளுள்ள தால் நுண்மெய் நழுவேல் எனும் சகல மக்களுக்கும் பொருந்தும் வாசகத்தை வெளியிட்டுள்ளோம்.

70. நூற்கலை கல்.

நூற்கலை-அறிவை வளர்க்குங் கலைநூற்களை கல்-நீ வாசிக்கக் கடவாய் என்பதாம்.

அதாவது காமவெகுளி மயக்கங்களைப் பெருக்கக்கூடிய பலவகை நூற்களிருக்கின்றபடியால் அவற்றை கண்ணோக்காமலும், கற்காமலும் அறிவை விருத்திச் செய்யக்கூடிய கலை நூற்களையே கற்கவேண்டுமென்பது கருத்தாம் தற்காலம் பதித்துள்ள புத்தகங்களில் நூற்பல கல் என்றிருந்த போதினும் புராதன வேட்டுப் பிரதிகளில் நூற்கலை கல்லென்றே வரையப்பட்டிருக்கின்றது.

காக்கை பாடியம்.

பலநூல் கற்றுப் பாழடை வதினுங்
கலைநூற் கற்று காட்சி வடிவாஞ்
சிலைநுதற் காம சேட்டை யகற்றி
யுலகமவர் மாட்டென்னலு முவப்பே.

71. நெற்பயிர் விளை.

நெல்-நெல்லென்னும் பயிர் தானியத்தை, விளை நீ வழுது பயிரிடு மென்பதாம்.

அதாவது சகல ஜீவர்க்கும் உணவாக விளங்கும் தானியம் நெல்லாதலின் அவற்றை வேண முயற்சி செய்து விளைவிக்க வேண்டுமென்பது கருத்தாம். பௌத்தர்கள் யாவரும் தங்கள் சுய ப்ரயோசனத்தைக் கருதாது பலர் பிரயோசனத்தையே மிகக் கருதுவராதலின் சகல ஜீவர்களுக்கும் பிரயோசனமாகும் நெற்பயிரை விளைவிக்கும்படி வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

72. நேர்பட வொழுகு.

நேர்-சகலருக்கும் நல்லவன் நேரானவனென்று, பட-காணும் படி, ஒழுகு-நீ வாழக்கடவாயென்பதாம்.

நஞ்சுள்ள பாம்புகள் யாவும், பெரும்பாலும் சகலர் கண்களுக்கும் புலப்படாமல் உலாவும், நஞ்சிலா நீர் பாம்புகளோ சகலர் கண்களுக்கும் நேர்பட உலாவும் அதுபோல் நன்மெய்க்கடை பிடித்து சகலர் கண்களுக்கும் நேர்பட ஒழுகவேண்டுமென்பது கருத்தாம்.

73. நைவன நணுகேல்.

நைவன-வாக்கால் நையவுரைக்கும் கூட்டத்தாரும் தேகத்தால் நையபுடைக்கும் கூட்டத்தாருமாகிய தீயரை, நணுகேல்-நெருங்கிய வாழ்க்கையை புரியாதே என்பதாம்.

சுகதேகமும், சுகுணமும் தீயர் சேர்க்கையால் நைவதனுபவமாதலின் அத்தகைய தீயச் செயலோரால் நைவன நணுகேல் என்று கூறியுள்ளாள் தன்னிற்றானே கேட்டை வருவித்துக் கொள்ளுஞ் செயலுக்கு நையலென்றும் நைவன வென்றுங் கூறப்படும்.

74. நொய்யவுரையேல்.

நொய்ய-அன்பு மிகுத்தோர் மனமுடைய, உரையேல்-ஒரு வார்த்தையும் பேசாதே என்பதாம்.

அதாவது குடும்பத்தில் அன்பு திரண்டு வாழ்பவர்களையும் சினேசிதத்தில் அன்புதிரண்டு நேசிப்பவர்களையும் அடித்து அவர்களுக்கும் திரண்டுள்ள அன்பை நொய்ய வுடைப்பதாயின் குடும்பமென்னுங் கூடிவாழும் வாழ்க்கையுமற்று, சிநஹிதமென்னும் அன்புமற்று சேர்க்கைப் பிரிந்துபோம். அத்தகைய பிரிவினால் வாழ்க்கைக் கனந்தங்கேடுண்டாவதை யுணர்ந்த ஞானத்தாய் வார்த்தைப் பேசுவதில் நொய்யவுரையேல் என்று கூறியுள்ளாள்.

75. நோய்க்கிடங்கொடேல்.

நோய்க்கு-தேகத்தில் வியாதி தோன்றற்கு, இடம்-ஒராத ரத்தைக், கொடேல்-என்றுஞ் செய்துக் கொள்ளாதே என்பதாம்.

மித மிகுத்தப் புசிப்புக் கிடங்கொடுத்த விடத்திலும், பல தேக போகத்திற்கு இடங்கொத்த விடத்திலும் வியாதி தோன்றி உடலை வதைப்பது உள்ள சுவாபமாதலின் இன்னின்னக் கொளு

ரச்செயல்களால் இன்னிண்ணன் இன்னினிய நோய் கண்டு உபா
தைப் படுகிறானென் றுணர்ந்தும், அதனை மறந்தும் வாதைப்
படுவது மக்களியல் பாதலின் அதினின்று விழிப்பான் வேண்டி
நோய்க்கிடங்கொடேலென்று கூறியுள்ளார்.

76. பழிப்பன பகரேல்.

பழிப்பன-மற்றவர்களைப் பழித்தலும் இழிவு கூறுதலுமாகிய
மொழிகளை, பகரேல்-மறந்தும் பேசாதே யென்பதாம்.

தனது குற்றங்களையுந் தனது குடும்பத்தோரிழிவுகளையும்,
தான் செய்யுமிழிய தொழிலாம் செயலையுங் கருதாது ஏனையோர்
குற்றங்களையும், ஏனையோர் குடும்ப யிழிவையும், ஏனையோர்
தொழிலிழிவையும் எடுத்துக் கூறுவதாயின் ஏனையோரிவனிழிவை
யும், பழியையுமெடுத்துக் கூறியேளனஞ் செய்வதுடன் எல்லோர்க்
கும் விரோதியாய் சகலரானுஞ் சீ, சீ யென்றிகழப் படுவான் ஆத
லின் பகரு மொழிகளில் பழிப்பன பகரேலென்று கூறியுள்ளார்.

77. பாம்பொடு பழகேல்.

பாம்பு - விஷப்பற் பையை யுடைய, ஓடு - ஜெந்தினோடு,
பழகேல்-எப்போதும் நேசிக்காதே என்பதாம்.

பற்களில் விஷப்பையை சேர்த்து வைத்துள்ள ஜெந்துக்க
ளுடன் பழகுவதாயின் எக்காலத்திலேனும் ஓர்கால் அப்பையி
லுள்ள விஷத்தை வெளியிடுதற்கு வழிதேடும். வழிதேடுங்
காரணமோ அதன் மீரிய கோபமேயாம். அக்கோபத்தால்
கடித்து விடுத்த விஷமானது பழகியவன் தேக முழுவதும் பரவி
நஞ்சமைந்து விடுவதுடன் நசிந்தும் போகின்றான். ஆதலின்
நஞ்சுள்ள ஜெந்துக்களுடன் பழகலாகாதென்பது கருத்து.

78. பிழைபடச் சொல்லேல்.

பிழை - குற்றம், பட-உண்டாகச், சொல்லேல் - பகராதே
யென்பதாம்.

அதாவது துஷ்டர்கள் தங்களுக்குள் வன்னெஞ்சங், குடி
கெடுப்பு, பொருமெய், நீச்சச் செயல் முதலியன நிறைத்துக்
கொண்டு குற்றமற்றப் பெரியோர்களைக் கண்டவுடன் வெகுண்டு

தங்களது நீச்சகுணச் செயலா லவர்களைப் பிழைபடக் கூறுவது சுவாபமாகும். அவ்வகைப் பெரியோர்களைப் பழித்தலால் அவர்களுக் குண்டாகும் மனத்தாங்கலின் கொதிப்பே பழித்தவனையும், பழித்தோன் குடும்பத்தோரையும் பாழாக்கும். ஆதலின் இதனந்தரார்த்தக் கண்ட ஞானத்தாய் பெரியோர்களைப் பிழைப்படச் சொல்லென்று கூறியுள்ளாள்.

79. பீடுபெற நில்.

பீடு-வல்லமெய், பெற-உண்டாகத்தக்க நிலையில், நில்-நிற்கக் கடவா யென்பதாம்.

தேகமானது தக்க வலுவிலுள்ளவரையில் யாதொரு தொழிலுக்கும், முயற்சிக்குமஞ்சாது எடுத்த காரியங்களை முடிப்பதற்கேதுவாவதன்றி பற்பல பிணிகளுந் தோன்றி வுபத்திரவஞ் செய்வாவாம். பீடு குறைந்தக் கால் எடுக்கும் முயற்சிகளுஞ் சோர்வடைவதன்றி தேகத்திற் பற்பல வியாதிகளுந் தோன்றி வுபத்திரவத்தை யுண்டிசெய்யும். ஆதலின் ஒவ்வோர் மக்களுந் தங்களது தனக் குறையினும் தானியக் குறையினும் தேகபலங் குறையாது வாழ்தல் சுகநிலையாகும். சிற்றின்பப் பெருக்கத்தினால் தேக சக்தியைக் குறைத்துக் கொள்ளுவதும் பணம் சேர்க்கும் விஷயத்தால் புகிப்பைக் குறைத்து தேக சக்தியைக் குறைத்துக் கொள்ளுவதுமான அநுபவமறியா பொய் வேதாந்த வேஷத்தால் தேக சக்தியைக் குறைத்துக் கொள்ளுவதும் உள்ள வழக்கமாதலின் திரிகாலச் செயலு முணர்ந்த ஞானதாய் பொய் விரதங்களாலும் பொய் வேதாந்தத்தாலும் பொய் பொருளாசையாலும் புகிப்பை யகற்றி தேகத்தின் பீடுரையாது வொடுக்கிப் பாழடைவார்களென்றுணர்ந்து பீடுபெற நில்லென்று கூறியுள்ளாள்.

80. புகழ்ந்தாரைப் போற்றிவாழ்.

புகழ்ந்தாரை-மற்றவர்களால் புகழ்த்தக்க பெரியோர்களை, போற்றி-நீயுந் துதிசெய்து கொண்டாடி, வாழ்-வாழ்க்கடவா யென்பதாம்.

அதாவது வித்தையில் மிகுந்தப் பெரியோரென்றும் புத்தியில் மிகுந்த பெரியோரென்றும், ஈகையில் மிகுந்த பெரியோ

ரென்றும் சன்மார்க்கத்தில் மிகுத்த பெரியோரென்றும் புகழ்ந்து அவர்களை போற்றி வாழ்வது ஒழுக்க மிகுத்த வலகத்தோர் சவாபமாகும் அவற்றைக் கொண்டொழுதும் நீயும் அவ்விவேக மிகுத்த புருடர்களைப் போற்றி வாழக்கடவாயென்பதாம். அத்தகைய விவேக மிகுத்த மேன்மக்களாம் பெரியோர்களைப் போற்றி வாழ்தல் அவர்களது வித்தியா விருத்தியின் செயலும், புத்திவிருத்தியின் செயலும் ஈகை விருத்தியின் செயலும் சன்மார்க்கவிருத்தியின் செயலும் தங்களுக்கு விளங்கும் மற்ற பின் சந்ததியோர்களால் தாங்களும் போற்றத்தக்க வாழ்க்கை பெறுவார்கள். ஆதலின் ஒழுக்க மிகுத்தோரால் புகழ்த்தக்கப் பெரியோர்களை நீயும் போற்றிவாழ்ந்து கூறியுள்ளாள்.

81. பூமிதிருத்தியுண்.

பூமி-உனது நிலத்தை, திருத்தி-கல் கரடுகளைப் போக்கிப் பயிர் செய்து, உண்-நீ புசிக்கக்கடவா யென்பதாம்

அதாவது, சகல தொழிலிலும் பூமியைத் திருத்தி உண்ணும் வேளாளத் தொழிலே விசேஷித்ததாகும். எவ்வகையிலென்னில் மகாநூனிகள் அரசர்கள் முதல் ஜீவராசிகளீராக அன்ன மூட்டி ஆதரிக்கும் தொழிலாகலின், பூமியின் பலனை போதித்துள்ளாள்.

ஏரெழுபது.

வெங்கோப கலிக்கடந்த வேளாளர் வினாவயலுள்
பைங்கோல முடிதிருந்த பார்வேந்தர் முடிருந்தும்
பொங்கோதை களியானே போர்வேந்தர் நடத்துகின்ற
செங்கோலைத் தாங்குங்கோ லேரடிக்குஞ் செங்கோலே

83. பெரியாரைத் துணைக்கொள்.

பெரியாரை-வித்தையிலும் புத்தியிலும் ஈகையிலும் சன்மார்க்கத்திலும் மிகுந்த மேன்மக்களை, துணைக்கொள் - வுதவி பற்றி நில்லு மென்பதாம்.

மக்களுள் மூர்க்கர்க்கேண்மெயால் கோப லாபமும், காமிய மிகுதியால் பிணியின் லாபமும் பெற்று துன்புறுவது அநுபவ

காட்சி யாதலின் அவிவேகிகளை யணுகாது விவேகிகளை அணுக வேண்டுமென்று கூறியுள்ளார்.

நீதிவேண்பா.

அரிமந்தி ரம்புகுந்தா லானை மருப்பும்
பெருங்கொளியேர் முத்தும் பெறலாம்—நரி நுழையில்
வாலுஞ் சிறிய மயிரெலும்புங் கத்தபத்தின்
தோலுமல்லால் வேறுமுண்டோ சொல்.

83. பேதமெ யகற்று.

பேத-பலவகைக் குணங்களும் பலவகைச் செயலு மமைந்த மெய்-நிலையற்ற தேகியென்று பிறர் சொல்லுஞ் செயலை, அகற்று- நீக்கிக்கொள்ளுமென்பதாம்.

பேதமாகிய நிலையற்ற குணங்களும், நிலையற்ற செயலு மமைந்தவரென்று மற்றவர் காண்பாராயின் எத்தொழிலுமிணங்க விடாமலகற்றி விடுவார்கள். அவற்றால் பலவகை இடுக்கண்களுண்டாகி துக்கம் பெருகிப்போம் ஆதலின் உமக்குள்ள பேதகுணத்தை யகற்று மென்பது கருத்தாம்.

திரிக்குறள்.

நாணமெய் நாடாமெய் நாரின்மெய் யாதொன்றும்
பேணமெய் பேதை தொழில்,

84. பையலோ டிணங்கேல்.

பையல்-பரியாசமாம் சிறு சேஷ்டை, ஒடு-உள்ளவர்களுடன், இணங்கேல்-சேராதே என்பதாம்.

அதாவது, மக்க ளுரு வமைந்தும் குரங்கு சேட்டையுள்ளவர் பாலிணங்கிடில் விவேக விர்த்திக்கு தக்க வார்த்தைகளும், செயலு மின்றி களியாட்டுங் கலகமும், பெருகி வீணே மனத்தாங்க லுண்டாகும். அதனால் வித்யாபுத்தி விருத்திக் குறைந்து வீணே அல்லலடைவார்க ளென்றரிந்த ஞானத்தாய் பரியாசக்காரரை யணுகலாகாதென்னுங் கருத்துடன் பையலோ டிணங்கேல் என்று கூறியுள்ளார்.

85. பொருடனை போற்றிவாழ்.

பொருள்-மெய்ப்பொருள், தனை-தன்னை, போற்றி-சிந்தித்து, வாழ்-வாழ்க்கடவா யென்பதாம்.

தன்னைத்தா னுணரென்னுந் தனக்குள்ள நற்செயல்களையுந் தற்செயல்களைப் பு முணர்ந்து தனக்கொரு கேடும் வராது தற் செயல்களை யகற்றி நற்செயல்களைப் பெருக்கி சுகநிலயாம் உண் மெய்ப் பொருளுணர்ந்து நின்றலே நித்திய வாழ்க்கைக் காதார மாதலின் ஈஷணத்திற்கு ஈஷணம் அழிந்துகொண்டே போகும் பொய்ப் பொருளை போற்றாது நித்திய ஒழுக்கமாம் நீடு வாழ்க்கையைத்தரும் மெய்ப் பொருளைப்போற்றி வாழென்று கூறியுள்ளாள்.

திரிக்குறள்.

பொருளல்ல வற்றைப் பொருளென் றுணரு

மருளானு மாணப் பிறப்பு.

எப்பொருள் யார்யார் வாய்க்கேட்பினு ம்ப்பொருள்

மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.

86. போர்த்தொழில் புரியேல்.

போர்-எக்காலும் வாது வழக்குக் கேதுவாம், தொழில்-கண் மங்களை, புரியேல்-நீ செய்யாதே என்பதாம்.

ஓர் தொழிலை யாரம்பிக்குங்கால் அதனைது கொண்டு எக்காலமும் வாது வழக்கை யுண்டு செய்யுங் கன்மத்தை புரியாதே யென்று கூறியுள்ளாள்.

87. மனந்தடு மாறேல்.

மனம்-ஒன்றையெண்ணி, தடு-மற்றொன்றை, மாறேல் -பிற ழாதே என்பதாம்.

ஊனக்கண் பார்வையிராது நடக்கில் உடல் தடுமாறுவது போல், உள்விழிபார்வையாம் கியான நிலை தவரி மனந்தடுமாறுவ தியல்பாதலின், எக்காலும் விழிப்பினின்று மனந்தடுமாறும் செய லாலுண்டாகும் துக்கவீருத்திகளையும், மனந்தடுமாறாச் செயலா லுண்டாகும் சுகவிர்த்திகளையும், காட்சியின றுபவத்தா லுணர்ந்து

66 • ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன் அருளிய

கியானக் கண் நிலைப்பதற்காய் மனந்தமோறேல் என்று கூறியுள்ளார்.

88. மாற்றானுக் கிடங்கொடேல்.

மாற்றானுக்கு-வாக்கிலொன்று மனதிலொன்றுமுள்ள வன்னெஞ்சனுக்கு, இடம் - நெருங்கிய இல்லத்தைக் கொடேல் - நீ கொடுக்காதே யென்பதாம்.

அதாவது உள்ளத்தில் மாறுபட்டவனும் மனதில் மாறுபட்டவனும் செய்கையில் மாறுபட்டவனுமாகிய வன்னெஞ்ச சத்துருக்களுக்கு இடங்கொடே லென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார். மாற்றானென்பது- கூற்றனென்பவனுக்கும் பொருளாதலின், காலனுக்கிடங்கொடேலென்பதும் மற்றோர் பாடபேதமாகும். காலனுக்கிடங்கொடுக்கும் வழிகள் இராகத்துவேஷ மோகங்களேயாகும். இம்மூவழிகளிலும் இடந்தரா தகற்றி யாள்வதே ஜாக்ரதையாம்.

89. மிகைபட சொல்லேல்.

மிகை-துன்பத்தை, பட-உண்டாக்கத்தக்க வார்த்தையை, சொல்லேல்-நீ மறந்தும் பேசாதே என்பதாம்,

அதாவது உனது குமாரன் குளத்தில் முழுகி விட்டான், உன் கணவனை அடித்துவிட்டார்களென்று வேடிக்கையாக சொல்லும் வார்த்தைகள் கொடு வினையாக முடிந்து பலவகை துன்பத்திற்காளாகி விடுகிறபடியால் திடீரென்று மக்களுக்குக் கேட்டையுண்டாக்கத்தக்க வார்த்தைகளைப் பேசலாகாதெனும் தன்மநோக்கத்தால் ஞானத்தாய் மிகைப்பட சொல்லேல் என்று கூறியுள்ளார்.

திரிக்குறள்.

மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க சூழி
நறஞ் சூழுஞ் சூழ்ந்தவன் கேடு.

நீதிவேண்பா.

வெய்யோன் கிரணமிகச் சுடுமே வெய்யவனில்
செய்யோன் கிரணமிகத் தீதாமே—வெய்யகதிர்
எல்லோன் கிரணத் தெரியினிலு மெண்ணமிலார்
சொல்லே மிகவுஞ் சுடும்.

90. மீ தூண் விரும்பேல்.

மீ-அதிக, ஊண்-புசிப்பை, விரும்பேல்-இச்சியாதே என்பதாம்.

அதாவது மீதமின்றி மீதூண் இச்சிப்பவர்க்கு சோம்பலும் மந்தமுழுண்டாகி சர்வ தொழில் விருத்திகளுங் கெடுவதன்றி சுற்றத்தாரும், பெருவயற்றோனென்றிகழப் பேரெடுப்பான். ஆதலின் மீதாசாரம் புசித்து வித்தியா விருத்தியையும், அறிவின் விருத்தியையும், பெருக்கி சுகவாழ்வைப் பெறவேண்டுமென்னுந் தர்ம சிந்தையால் அதிகப் புசிப்பை விரும்பா தேயுங்களென்று கூறியுள்ளாள்.

நீதிவேண்பா.

ஒருபோது யோகியே யொண்டளிர்க் கைமாதே
 இருபோது போகியே யென்ப—திரிபோது
 ரோகியே நான்கு போதுண்பா னுடல்வீட்டுப்
 போகியே யென்று புகழ்.

91. முனைமுகத்து நில்லேல்.

முனை-கூறிய அம்பையேந்தி முனைந்தோன், முகத்து-எதிரில், நில்லேல்-நிற்காதே யென்பதாம்.

எப்படியெனில் எய்யவேண்டியவன் தவரிடில், எதிர்ந்தோன்றியவன் மீது அவ்வம்பு படநேரிடு மாதலின் சினந்து முனைந்தோர் எதிர் நிற்கலாகாது ஒருவனை நோக்கிவிடும் அம்பின் முன் மற்றொருவன் நிப்பானாயின் அது தவரி யிவன்மீது பட்டு கலகத்தை யுண்டிசெய்யும் என்பது கருத்து.

92. மூர்க்கரோடிணங்கேல்.

மூர்க்கர்-கோபிகள், ஓடு-உடன், இணங்கேல்-நெருங்கே லென்பதாம்.

முற்கோப மிகுத்த மூர்க்கரை நேசிப்பதனால் இவனுமோர் மூர்க்கனென்று மற்றவர் மதிப்பதுடன் நல்லோர் நெருங்கவு மாட்டார்கள். நெருங்கினும் நேசிக்கமாட்டார்க ளென்பது கண்டு,

68 ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன் அருளிய

நல்லவனென்று விளங்குங்கால் மூர்க்கரது கேண்மெய் தோன்றின், நல்லவனென்னும் பெயரற்று சுகமிழ்ப்பா நென்னுங் கருணையால், மூர்க்கரோடிணங்கே வென்று கூறியுள்ளாள்.

நீதிவேண்பா.

நல்லொழுக்க மில்லா ரிடஞ் சேர்ந்த நல்லோர்க்கு
நல்லொழுக்க மில்லாச்சொ னண்ணுமே—சொல்லிவிடின
பாம்பென வுன்னாரோ பழுதையே யானாலுந்
தாம்பமரும் புற்றெடுத்தக் கால்.

93. மெல்லியா டோள் சேர்.

மெல்லியாள்-மிருது வாக்குடையவள், தோள்-உடன், சேர்-கூடிவாழ்கக் கடவாயென்பதாம்.

மெல்லிய வாக்கும் மெல்லிய செயலும் மெல்லிய நடையுமுடையானே இல்லாளாக்கி வாழ்க்கடவா யென்பதாம்.

அறப்பளிசுர சதகம்.

கணவனுக் கினியளாய் மிருது பாஷியாய் மிக்க
கமல நிகர் ரூபவதியாய்
காய்சினமி லாளுமாய் நோய்பழியிலாத தோர்
கால் வழியில் வந்தவளுமாய்
மணமிக்க நாணமட மச்சம் பயிர்ப்பென
வருமினிய மார்க்கவதியாய்

... ..

94. மேன்மக்கள் சொற்கேள்.

மேல்-சிறந்த, மக்கள்-மனுக்களின், சொல்-வார்த்தையை, கேள்-கேழ்க்கக் கடவாயென்பதாம்.

வித்தையிலும் புத்தியிலும் மிகுத்துள்ள தன்றி அன்பு ஈகை சாந்தத்தில் உயர்ந்தோர் மாட்டே உலகம் சீர்திருந்துவ தனுபவங் கண்ட ஞானத்தாய் மேன்மக்கள் சொற்கேளென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள். சிலர் மேன்மக்களென்றால் உயர்ந்த ஜாதி

யென்றும், கீழ்மக்களென்றால் தாழ்ந்த ஜாதியென்றும் அதனுட்
பொருளறியாது வேஷ ஜாதியோர் வகுப்பின்படி பொருட்கூறித்
திரிவர். அஃது பொருந்தாவாம்

95. மைவிழியார் மனையகல்.

மைவிழியார்-கண்ணில் மையிட்டு மயக்கவல்லார், மனை-வீடு
களுக்கு, அகல்-தூர நில்லு மென்பதாம்.

தூண்டிவிட்டும் வலைவீசியும் மச்சங்களை யிழுப்பது போல்,
கண்களுக்கு மையிட்டு வாலிப மக்களுக்கு வலைவீசும் மைவிழி
யார் மனையைக் கண்டவுடன் அவ்விடம் நில்லாது தூர வகல
வேண்டு மென்பது கருத்து.

96. மொழிவ தறமொழி.

மொழிவது-ஓர் வார்த்தை புகலுங்கால், அற-சந்தேக மற,
மொழி-சொல்லவேண்டு மென்பதாம்,

ஒரு வார்த்தையை புகலுங்கால் அவ்வார்த்தையின் பொருள்
தெரிந்தும் தெரியாது மிருக்குமாயின் பிரயோசன மற்றுப்போம்.
ஆதலின் மொழியின் வாக்கு முழுதும் தெளிவுற சொல்லவேண்டு
மென்பதாம்.

97. மோகத்தைமுநி.

மோகத்தை-காமிய மயக்கத்தை, முநி-கடந்து நில்லென்ப
தாம்.

காமவெகுளி மயக்கங்களாம், மூன்றினுள் காமியமே மிக்கக்
கொடியதாதலின் அவற்றை முநிந்து ஜயித்தாலே மக்களுக்
கழகாம், ஆகலின் மோகத்தை முனியென்று வற்புறுத்தியுள்
ளாள்.

98. வல்லமெய் பேசேல்.

வல்ல-மிக்க சாமார்த்தியமுடைய, மெய்-தேகியென்று,
பேசேல்-பலருமறியக் கூறாதே யென்பதாம்.

அதாவது மாமிக்கோர் மாமிபுண்டென்பதை புணர்ந்து,
எமக்கு மேற்பட்ட வல்லமெய்ப் புருஷனில்லை யென்று கூறுவா

னாயின் உவனுக்கு மேற்பட்ட வல்லமெய்யன் தோன்றி அழித்து விடுவான். ஆதலின் எத்தகைய வல்லமெய்யோராயினும் தனது வலதை பலரறிய கூறாதிருப்பதே சிறப்பைத் தருமென்று விளக்கியுள்ளார்.

அறப்பள்ளீசர சதகம்.

தனக்கு வெகு புத்தியுண்டாயினு வேறொருவர்
தன்புத்தி கேழ்க்க வேண்டும்
தானதிக சூரனே யாயினுங் கூடவே
தள சேகரங்கள் வேண்டும்
கனக்கின்ற வித்துவா னாயினுந்தன்னினுங்
கற்றோரை நத்தவேண்டும்
காசினியை யொருகுடையி லாண்டாலு வாசலிற்
கருத்துள்ள மந்திரி வேண்டும்.

...

...

..

...

...

...

99. வாது முற் கூறேல்.

வாது - தருக்கம் புரிவதில், முன் - முன்பு, கூறேல் - யோசியாது பேசாதே யென்பதாம்.

அதாவது குற்றங் கூறுதலும், கூறும் பொருள் விளங்காது கூறுதலும், கூறியதைக் கூறுதலும் மிகப்பட கூறுதலும் முன் கூறியவற்றைக் கூறுதலும் முன் கூறிய பொருளுக்கு மாறுகொள் பொருள் கூறுதலும் முன்மொழிக்கு பின்மொழி விரோதிக்கக் கூறுதலும் தூலுக்குக் குற்றமாதல் போல், வாதாகுந் தருக்கத்தில் யோசியாது முன் பேசலாகாதென்பது கருத்து. துரிதத்தில் முன் பேசலால் எதிரி கொணர்ந்தவை இலக்கிய தருக்கமா இலக்கண தருக்கமா மதோ தர்க்கமா வென்பது வீணே விளங்காது விரிந்து போம். அவற்றால் எடுத்த வாது முடிவு பெறாதென்றறிந்துள்ள அவ்வையார் வாது முற்கூறே லென்று கூறியுள்ளார்.

தருக்கக் கௌமுகி. 113-கு.

வாது முற்கூறி வழுவற விடுத்தல்
ஏது பயனின் நிழிவது மாகும.

100. வித்தை விரும்பு.

வித்தை - கைத்தொழிலை, விரும்பு - நீ கற்பதற்கு ஆசைக் கொள் யென்பதாம்.

அதாவது வித்தையை விரும்பி கற்றுக்கொள்ளுவதில் ஓர் பாஷையைக் கற்பதே வித்தையென்று கூறுவாறு முண்டு. அஃது பொருந்தாவாம். எவ்வகையி லென்பி ரேல் “கற்றோர்க்கு சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பு” என்னும் முதுமொழியை சிரமேற் கொண்டு தமிழ் பாஷையைத் தெளிவுறக் கற்றவன் கன்னட தேசம் போவானாயின் சிறப்படைவானே. அன்னட பாஷையைத் தெளிவுறக் கற்றவன் மராடதேசம் போவானாயின் சிறப்படைவானே ஒருகாலஞ் சிறப்படையான்.

ஒடதி வித்தை மரவினைவித்தை, தையல் வித்தை பொன் வளை வித்தை, பயிரிடும் வித்தை, நெய்யும் வித்தை, உலோக பொருத்த வித்தை, காந்த வித்தை இரசவித்தை முதலிய வற்றுள் ஒன்றைத் தேறக் கற்று எத்தேசம் போயினும் சிறப்படைவான். அதற்குப் பகரமாய் நமது ஐரோப்பியர் அமரிக்கர் சீனர் ஜப்பானியர் முதலிய மேன்மக்கள் மற்ற தேசத்தோர் பாஷைகளைக் கற்கா திருப்பினும் தங்களிடமுள்ள வித்தைகளின் தைரியத்தால் எங்கும் உலாவி சுகம் பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

101. வீடுபெற்றில்.

வீடு - முத்தி, நிருவாண மென்னும் நிலையை, பெற - அடை தற்கு, நில - ஞானவரம்பில் நிற்கக் கடவா யென்பதாம்.

வீடுபெறும் நிருவாணமாகும் பிறவியற்ற நிலையே துக்கத்தை யொழித்த விடமாதலின் அவற்றிற்கு கேடிலாபருவம், மோட்சம், சேவலம், சித்தி, வீடு, கைவல்லியம் மீளாகதி நிருவாணம் பரகதி, சிவம், முத்தி, அமுதம் என வழங்கி வந்தார்கள் நாளது வரையிலும் வழங்கிவருகின்றார்கள்.

102. உத்தமனா யிரு.

உத்தமனாய் - உன்னை சகலரும் நல்லவனென்று சொல்லத் தக்கவனாய், இரு - நீ வீற்றிருக்கக் கடவா யென்பதாம்.

மக்களுள் மத்திபனென்றும், உத்தனென்றும், அதமனென்றும், வழங்கக்கூடிய நிலையில் அதமனையும், மத்திபனையும் நீக்கி உத்தமனையே உலகங் கொண்டாடுவது இயல்பாதலின் ஞானத்தாய் உத்தமனாயிருமென்று கூறியுள்ளாள்.

103. ஊருடன் கூடிவாழ்.

ஊருடன் - மறுக்காளாம் கிராம வாசிகளுடன், கூடி-சேர்ந்து, வாழ்-வாழக்கடவா யென்பதாம்.

அதாவது ஒருவருக்கொருவர் விலகி வாழ்க்கைப் புரிவதினால் ஆபத்துக்குதவாமல், அல்லலடைய நேரிடுமென்றறிந்த ஞானத்தாய், மக்கள் ஒருவருக்கொருவர் உபகாரிகளா யிருக்கவேண்டுமென்னுங் கருத்தால் குடிகள் சேர்ந்து வாழ்க்கைபெற ஊருடன் கூடி வாழென்று கூறியுள்ளாள். மேன்மக்கள் வாக்கு தவிராது சேர்ந்து வாழ்ந்துவந்த பௌத்த தன்ம அரசர்களுங் குடிகளும், வாழ்ந்த யிடங்களை சேரி, சேரி யென்று வழங்கி வந்தார்கள்.

104 வெட்டெனப் பேசேல்.

வெட்டென - மனந் துண்டிக்கத்தக்க கடின வார்த்தைகளை பேசேல் - மறந்தும் பேசாதே யென்பதாம்.

கடின வார்த்தைகளில் அனந்தக் கேடுண்டாவதை யுணர்ந்த ஞானத்தாய்வெட்டெனப் பேசேலென்று விளக்கிக் கூறியுள்ளாள்.

105. வேண்டி வினைசெயேல்.

வினை - குறித்த தொழிலை ஒருவன் செய்து வருகின்றனென்றறிந்தும், வேண்டி - அத்தொழிலை நீயும் விரும்பி, செயேல். செய்யாதே யென்பதாம்.

அதாவது ஒருவன் ஒரு தொழிலை நடத்தி வருகின்றனென்றறிந்திருந்தும் அதை நாடுவதாயின் எதிரியைக் கெடுப்பதற்கு யேதுவென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் வேண்டி வினைசெயேலென்று கூறியுள்ளாள்.

106. வைகரைத் துயிலெழு.

வைகரை - சூரிய வுதய காலத்தில், துயில் - நித்திரையை விட்டு, எழு - நீ எழுந்திரு மென்பதாம்.

வைகரை விழிப்பே சூர்யகலை, சந்திரகலைக் காதார மாதலின் சூரியன் கரைகட்டுக்கு விழிக்கவேண்டுமென்று கூறியுள்ளான்.

107. ஒன்றாரைச் சேரேல்.

ஒன்றாரை - பகைவர்களாகுஞ் சத்துருக்களை, சேரேல் - நெருங்காதே என்பதாம்.

அடுத்துக் கெடுப்பது பகைவர் சவாபமாதலின் அவர்களை நெருங்கலாகாதென்பது கருத்து.

108. ஓரஞ் சொல்லேல்.

ஓரம் - ஒருவர் சார்பாய் சார்ந்துகொண்டு மற்றொருவர்க்குத் தீங்குண்டாகத்தக்க வார்த்தையை, சொல்லேல் - எக்காலுஞ் சொல்லாதே என்பதாம்.

எக்காலும் நடுநிலையினின்று சகல கார்யாதிகளிலும் பேச வேண்டுமென்பது கருத்தாம்.

ஒளவையார், அம்மன் என்னும் பெயர்பெற்ற ஞானத்தாயருளிய முதல் வாசகம்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ புத்தாயநம:

தென்னிந்திரர் தேச புத்ததர்ம சாக்ஷியக்காரர்களில்

ஒருவளாகிய

பாரதமாதா ஓளவையார்

எனும்

ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன்

அருளிச்சேய்த

இரண்டாம் வாசகம்.

திருவாளர். க. அயோத்திதாஸ் பண்டிதர்

உரை.

குன்றைவேந்தன்.

காப்பு.

குன்றை வேந்தன் செல்வனடி யின

யென்று மேற்றித் தொழுவோடியாமே.

குன்றைவேந்தன் - மலைக்குன்றில் வாழரசனென்றும், செல்வன் - அழியா சம்பத்தனென்றும் வழங்கப்பெற்ற புத்தயிரானின், அடியின - செந்தாமரைப் பாதங்களை, என்றும் - எக்காலமும், ஏற்றி - போற்றி, தொழுவோம் - வணங்குவோம், யாம் - யாங்கள் என்றவாறு.

அரசன் மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தது கொண்டு அரசன் மரம், அரசமரமெனக் காரணப்பெயரைப் பெற்றதுபோல், விம்பாசார வரசன் ஆளுகைக்குட்பட்ட ஓர் குன்றின் மீது சித்தார்த்தி யாம் அரசன் வீற்றிருந்து சத்திய தன்மமாம் தசபார மென்னும் தசசீலங்களைப் பதிவித்து விம்பாசாரனால் பலவகை தன்மங்களை யும் செய்வித்து வந்த பீடமாகுங் குன்றையே ஆதாரமாகக் கொண்டு, குன்றைவேந்தனென்றும், வரையாது கொடுக்கும்

ஈகையை ஆதாரமாகக்கொண்டு செல்வனென்றும், வழங்கிவந்தப் பெயர்களையே ஞானத்தாய் தானியற்றியுள்ள இரண்டாம் வாசகக் காப்பிற் கூறியுள்ளாள்.

பின்கலை நிகண்டு.

சிறந்திடுங் குன்றைவேந்தன் குணபத்திரன் சீலநூலை
யறஞ்செயா வாறேகற்ற வதிமயக்கத்தினாலே
குறைந்திடுந் தமதுமேற்கோள் கொளியமற்றது கரந்தே
யறிந்தது மறியாதாரை யேற்றலு மிழிமடந்தான்.

சூளாமணி.

மிக்கெரி சுடர்முடி சூடி வேந்தர்க
டொக்க வரடிதொழுத் தோன்றுந் தோன்றலா
யக்கிரி பெருஞ்சிறப் பெய்தியா யிடை
சக்கரப் பெருஞ்செல்வன் சாலசார்ந்ததே.

சீவக சிந்தாமணி.

சினவுணர் கடந்த செல்வன் செம்மலரகலநானை.

நூல்.

1. அன்னையும்பிதாவும் முன்னறிதெய்வம்.

அன்னையும் - தாயாரும், பிதாவும் - தகப்பனாரும், முன் - ஆதி யாகவும் முந்நிலையாகவும், அறி-காணக்கூடிய, தெய்வம்-கடவுளர்க ளென்பதாம்.

அதாவது குழலியாகத் தோன்றியக்கால் அமுதூட்டி ஆராட் டியவளும், அன்னமூட்டி பாராட்டியவளுமாகிய தாயாரும், சேயை யுந் தாயையும் ஆதரித்துவந்த தந்தையும், காப்பு இரட்சை யிரண் டிலும் முதற் கடவுளாகத் தோன்றியுள்ளபடியால் அவர்களையே கண்ணிற்கண்ட முதற் றெய்வமென்று கூறியுள்ளாள்.

2. ஆலயந்தொழுவது சாலவுநன்று.

ஆலயம் - முதற்றெய்வமாகக் காணுந்தந்தை தாயாரை மனோ வமைதிபெற, அதொழுவது - வணங்குவது, சாலவும் - எக்காலும் நன்று - சுகமென்பதாம்.

அதாவது தந்தை தாயாரை தெய்வமாகக் கொண்டவன், அவர்கள் காப்பையும், இரட்சையும், நன்றியறிந்து அவர்க்குள் பான ஆதரணையை யிதயத்துன்றி வணங்கியும், அவர்களை அன்புடன் போஷித்தும், வருவானாயின் அச்செயலைக் கண்ணுற்று வரும் இவனது மைந்தனும் அன்னைத் தந்தையரை தெய்வமெனக் கொண்டு, ஆலயந்தொழுது வருவான். அங்கனமின்றி அன்னையைப் பிதாவையும் அன்புடன் போஷித்து ஆலயம் பெறத்தொழுவதை விடுத்து, கல்லையுஞ் செம்பையுந் தொழவேண்டுமென்பது கருத்தன்றாம்.

பட்டினத்தார்.

சொல்லினுஞ் சொல்லின்முடிவிலும் வேதச் சுருதியிலும் அல்லினு மாசற்ற வாகாயந்தன்னிலு மாய்ந்துவிட்டோர் இல்லினும் அன்பரிடத்திலு மீசன் இருப்பதல்லால் கல்லினுஞ் செம்பிலுமோ யிருப்பானென் கண்ணுதலே.

கடவுளந்தாதி.

வீண்பருக்கெத்தனைச் சொன்னாலும் பொய்யது மெய்யென்றெண் மாண்பருக்குப் பொருளாவதுண்டோ மதுவுண்டு வெறி [ஊர் காண்பரைக் கும்பிட்டு கல்லையுஞ் செம்பையுங் கைதொழுது பூண்பவர் பாதக பூதலத்தொல்லே பிடித்தவரே.

என்று மகா ஞானிகள் கூறியுள்ளவற்றை நாம் பின்பற்ற வேண்டிய தன்றி, அஞ்ஞானிகளின் கருத்தை பின்பற்ற லாகா தென்பது கருத்து. பாலிபாஷையில் ஆலயமென்றும், ஆவிலய மென்றும் மனோலயமென்றும் வழங்கும் வாக்கியங்கள் மூன்றும் ஒரு பொருளைத்தரும்.

ஒளவைக்குறள்.

வாயு வழக்க மறிந்து செறிந்தடைங்கில்
ஆயுட் பெருக்க முண்டாம்.

வாயுவி னுலாய உடம்பின் பயனே
ஆயுவி னெல்லை யது.

3. இல்லறமல்லது நல்லறமன்று.

இல்லறம் - மனையாளுடன் கூடிவாழும் வாழ்க்கையில் மனமொத்து வாழ்தலே, நல்லறமெனப்படும் அல்லது - அவ்வகையல்லாதது, நல்லறமன்று - நல்லறமென்பதற்று பொல்லற மென்று கூறுதற் கேதுவுண்டாம்.

இல்வாழ்க்கையில் மனையாளனும் மனையாட்டியும் மனமொத்து வாழ்தலே இல்லறமென்னும் நல்லறமாவதுடன் இகவாழ்க்கையிலும் சுகவாழ்க்கை பெறுவார்களென்பது கருத்து. மனமொத்து வாழும் இல்லாளின் வாழ்க்கைப் பெற்றவன் துறந்த பெரியோர்களுக்கும், துறவா சிரியோர்களுக்கும், மறந்திரந்த மக்களுக்கும் உதவிபுரியும் உத்தமனதைவின் இல்லறத்தில் நல்லறத்தோனை மிக்க மதித்துக் கூறியுள்ளார்.

திரிக்குறள்

இல்வாழ் வானென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கு
நல்லாற்றி னின்ற துணை.

அறநெறிச்சாரம்.

மடப்பது உமக்கட் பெறுவது உம் பெண்பான்
முடிப்பது உமெல்லாருஞ் செய்வர் படைத்ததனால்
இட்டுண்டில் வாழ்க்கை புரிந்துதா னல்லறத்தே
நிற்பரேல் பெண்ட ரென்பார்.

நாயனாதிகாரர் காப்பியம்.

தலைவனா தலைவியென்பார் தங்களிற் பக்கமன்பு
நிலைமன மொருமெயோடு நீணிலந்தன்னில் வாழ்தல்
பலனவ னென்னில் வானிற் பரமனு மருள்பேரின்ப
நலனுந் ழேழிகாலம் நன்கொடு வாழ்குவாரே.

4. ஈயார்தேட்டை தீயார்கொள்வர்.

ஈயார் - மற்றவர்க்குக் கொடாத லோபியரின், தேட்டை - சுகப்பொருளை, தீயார் - வஞ்சகர், கள்ளர் பொய்யர்களாகியக் கொளுரச் சிந்தையை யுடையவர்கள், கொள்வர் - அபகரித்துக் கொள்ளுவார்கள் என்பதாம்.

நாலடி நானூறு.

உடாஅது முண்ணுதுந்த முடம்பு செற்றுங்
கெடாஅத நல்வறமுஞ் செய்யார்—கெடாஅது
வைத்தீட்டி னூரிழப்பர் வன்றேய் மலைநாட
வுய்த் தீட்டுந் தேனீக்கரி.

5. உண்டி சுருங்குதல் பெண்டிற்கழகு.

உண்டி - உண்ணும் புசிப்பை, சுருங்குதல் - மிதாசாரத்தில்
கிறுத்தல், பெண்டிர்க்கு - பெண்களுக்கு, அழகு - சிறப்பாகும்.

அதாவது பெண்கள் தங்களது புசிப்பை அதிகமும்ல்லாது
கொஞ்சமும்ல்லாது புசிப்பார்களாயின் தன் கணவனையும் பந்துக்
களையும் வரும் விருந்தினரையும் அன்புடன் போஷிப்பார்கள்.
அங்கனமின்றி பெருந்திண்டியை விரும்புவரேல் தன் கணவரை
யும், பந்துக்களையும், விருந்தினரையும் வோம்பார்களென்பது
திண்ணமாதலின் உண்டி சுருக்கி வாழ்தலே இவ்வாழும் பெண்க
ளுக் கினியதென்று கூறியுள்ளாள்.

நீதிநெறி விளக்கம்.

கற்பின் மகளிர் நலம்விற் றுணவுகொளா
பொற்றொடி நல்லார் நனிநல்லர்—மற்றுத்தங்
கேள்வர்க்கு மேதிலர்க்குந் தங்கட்கு தங்கிளைஞர்
யாவர்க்குங் கேடு சூழார்.

6. ஊருடன்பகைக்கின் வேருடன்கெடும்.

ஊருடன் - ஓர் கிராமத்துட் சேர்ந்துவாழும் எல்லோருட
னும், பகைக்கின் - விரோதித்து கொள்ளின், வேருடன் - தனது
புத்திரமித்திர சந்ததியோர்களுடன், கெடும் - சீரழிவார்க ளென்ப
தாம்.

ஆதலால் ஒருவருக்கொருவர் உபகாரிகளாக விளங்கவேண்டு
மென்றும், ஒருவருக்கொருவர் ஆதரவாக யிருக்கவேண்டுமென்
றும், எண்ணமுடையவர்களாய் ஓரிடஞ் சேர்ந்து வாழ்தற் காரம்
பித்தவர்கள் வாழ்க்கை எண்ணத்தை விடுத்து விரோத சிந்தை
யைப் பெருக்கிக் கொள்வதாயின், அக்குடி வாழ்க்கையில் தான்

கெடுவதுமன்றி தனது குடும்பசம்பந்தமுள்ள யாவருங் கெடுவார்களென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் ஊராரெல்லோருடனும் விரோதித்துக் கொள்ளாதீர்களென்று கூறியுள்ளாள்.

7. எண் ணுமெழுத் துங் கண்ணென த்தகும்.

எண்ணும் - கணிதத்தில் (அ) எட்டென்னும் வரிவடிவும் எழுத்தும் - அட்சரத்தில் (அ) அகரமென்னும் வரிவடிவும் உண்மெய்ப் புறமெய்யென்னு மிரண்டையுங் கூடியக், கண்ணென - அருட்கண்ணும் ஞானவிழியென, தகும் - கூறுதலொக்கு மென்பதாம்.

அதாவது (அ) அகரமா முதலெழுத்தின் சுழியே ஞான சாதகர்க்கு உள்விழி பார்வை நிலையாதலின் எண்ணுக்கு (அ) எட்டாகவும் எழுத்தில் அகரமாகவும் விளங்கும் வரிவடிவே ஞானக் கண்ணென்று விளக்கியுள்ளாள்.

திரிக்குறள்.

எண்ணென்பவேனை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.

ஞானக்கும்மி.

கட்டுபடாதந்த வச்சமட்டம்—அதன்
காலே பன்னிரண் டாகையினால்
எட்டுக் கயிற்றினால் ஈட்டிக்கொண்டால்—அது
மட்டுபடுமடி ஞானப்பெண்ணே.

அறநெறிச்சாரம்.

தன்னோக்குந் தெய்வம் பிறிதில்லை தான்றன்னைப்
பின்னைமனமறப் பெற்றானேல் -- என்னை
எழுத்தெண்ணே நோக்கி யிருமெயுங் கண்டாங்
கருட் கண்ணே நிற்பதறிவு.

8. ஏவாமக்கள் மூவாமருந்து.

ஏவா - பெரியோரேனும், தாய் தந்தையரேனும் ஒன்றை நோக்கி பேபவல் கூறுவதற்கு முன்பு. மக்கள் - மறுக்களவற்றை

யுணர்ந்து செய்யுஞ் செயலானது, மூவா - என்றங் கெடாது சுகர்தரும், மருந்து - அவுடதத்தை யொக்கு மென்பதாம்.

எஜமானனயினும் தாய்சந்தையராயினும் இன்னதைக் கேட்கின்றார்கள் இனியதைத் தேடுகின்றார்களென் றுணர்ந்து அவ்வேலைப் புரிவோர் தேவாயிர்த்தத்திற் கொப்பானவ ரென்பது கருத்து.

9. ஐயம்புகினு ள் செய்வீனெய்.

ஐயம்புகினும் - பிச்சையேற்றுண்ணுங்காலம் வரினும் அச்சோம்பேரிச் செயலைக் கருதாது, செய்வீனெ - உனக்குத் தெரிந்த தொழிலை விடாமுயற்சியுடன், செய் - செய்து சீவிக்கக் கடவாயென்பதாம்.

அதாவது கால யேதுக்களாலும் வியாதிகளினாலும் செய்தொழில் முயற்சிகுன்றி பயந்து ஒருவரை யிரந்துகேட்க நேரிடும். அவ்வகை யிரந்துண்ணுந் தொழிலையே கடைபிடிப்பதாயின் பிச்சைக் கிடையாவிடத்து களவு சூது வஞ்சக முதலிய துற்கிருத்தியங்களுக் காளாக்கிவிடும். ஆதலின் இரந்துண்ணுங் காலம்வரினும் அவனவன் செய்தொழிலில் முயற்சிகுன்றாதிருந்து செய்யக்கூடிய வினையைசெய்து சீவிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

10. ஒருவனைப்பற்றி யோரகத்திரு.

ஒருவனை - தன்மெய்தானே, பற்றி - யுணரப்பிடித்து, ஓரகத்து - உள்ளத்தின்கண், இரு - நிலைத்திருமென்பதாம்.

தன் தொழிலால் தனக்கு போஷப்பும், தன்னை யுணர்ந்து ஒடுங்கலால் தனக்கு சுகமும் உண்டாவதியல்பு. ஏனையமக்களால் சுகங்காண்ட லரிதாதலின் தன்னொருவனைப்பற்றி தன்னகத்தொடுக்கவேண்டுமென்பது கருத்தாம்.

அறநெறிச்சாரம்.

செய்வீனெ யல்லாற் சிறந்தார் பிரதில்லை

பெய்வீனெமற்றைப் பொருளெல்லா—மெய்வீனவில்

தாயார் மனைவியார் தந்தையார் மக்களார்

நீயார் நீனைவாழி நெஞ்சு.

தானே தனக்கு பகைவனா நட்பானும்
தானே தனக்கு மறுமையு மிம்மையும்
தானே தான் செய்தவினைப் பயன்றுய்த்தலால்
தானே தனக்குக் கரி.

ஒற்றுமைய் நயத்தால் ஒன்றெனத் தோன்று மொருவன் தன்னைத் தானுணர்ந்து மனத்தை வணக்கலென்னும் நன்மைய்க் கடைபிடித்து, ஒருவனைப்பற்றி உடலுயிரென்னும் ஓரகத்திருவென்று கூறியுள்ளார்.

குளாமணி.

அருந்தவ மமையும்பார மிரண்டையு மறிந்துதம்மெய்
வருந்தியு முயிரையோம்பி மனத்தினை வணக்கல்வேண்டும்
திருந்திய விரண்டிதத்தஞ் செய்கையிற் றிரியுமாயின்
பெருந்துயர் விளைக்குமன்றே பிறங்குதார் நிறங்கொள் வேலோய்.

இவற்றை யறுசரித்தே சமணமுரிவர்கள் யாவரும் தாங்களியற்றியுள்ள விலக்கணநூற்கள் யாவிலும் தன்மெய், முன்னிலை, படர்க்கை யென்றும், ஒருமெய், பன்மையென்றும், ஒருமெய்யென்னும் ஒருவனாய் தன் தேகத்தை சுட்டியும் தனக்குள்ள பஞ்சல்கந்தகங்களை விளக்கி தன்னகத் தடங்கும் நிலையை பூட்டியுள்ளார்கள்.

11. ஒதலினன்றே வேதியர்க் கொழுக்கம்.

வேதியர் - சமண முரிவர்களின், ஒழுக்கம் - நற்கிருத்தியம் யாதெனில், ஒதல் - வேதவாக்கியங்களாம் நீதிமொழிகளை சகலருந் தெளிவுற போதித்தலே, நன்றும் - சுகந்தருமென்பதாம்.

அதாவது புத்தபிரானு லோதியுள்ள சௌபபாபஸ்வ அகரணம், குஸலஸ வுபஸம்பதா, ஸசித்த பரிபோதபணம். பாபஞ் செய்யாதிருங்கோ ளென்னும் கன்மபாகைகளையும், நன்மெய்க் கடைபிடியுங்கோளென்னும் அர்த்தபாகைகளையும், இதயத்தை சுத்திசெய்யுங்கோளென்னும் ஞான பாகைகளையும் அடக்கியுள்ள திரிபேத வாக்கியங்களை யுணர்ந்தும் அதன்மேறை யொழுக்கி சாதனைபுரியும் வேதியர்களாம் சமணமுரிவர்கள் தாங்கள் கண்டடைந்த திரிவேத வாக்கியங்களாம். நீதிமார்க்கங்களை சகல மக்க

ளுக்குழுட்டி அவ்வழியில் நடைபெறச்செய்வதே வேதியர்களாம் சமணமுரிவர்களின் ஒழுக்கமாகும்.

ஆதியில் மூன்று நீதிமார்க்கங்களை திரிபேதமாக சுருதியாய் போதித்தவரும், மாதம் மும்மாரி பெய்யும் ஒழுக்கங்களையூட்டி சருவ சீவர்களுக்குஞ் சுகத்தையளித்தவரும் புத்தபிரானேயாகும்..

நெஞ்சறி விளக்கம்.

அறியதோ ரரசன்மைந்தன் அவனியிற் பிறந்துமுன்னாள் பெரியபே ரின்பஞானம் பெறுவதே பெரிதென்றெண்ணி உறியவே தாந்தவுண்மெய் யுரைக்குமா சானுமான தெரிவுறு நாகைநாதர் சீர்பதம் போற்றுநெஞ்சே.

பாரதம்.

நீதியும் நெறியும் வாய் மையு முலகில்
நிறுத்தினேன் வேதியன் அன்றி
வேதியனேனும் இழுக்குறிலவனை
விளம்பும் சூத்திரனென வேத
மாதவர் புகன்ற ராதலாலுடல்
மாய்ந்தபின் பாவதோர் பொருளோ
சோதிலா விந்தப் பிறவியில் வேதக்
குரவனீ யல்லையோ குறியாய்

12. ஔவியம்பேசுத லாக்கத்திற்கழிவு.

ஔவியம் பேசுதல் - ஒருவனைக் கெடுக்கத்தக்க வாலோசனையைப் பேசுதல், ஆக்கத்திற்கு - தன் தேகத்திற்கே, அழிவு - கெடுதியை வுண்டாக்கு மென்பதாம்.

தங்கள் வாக்கினாலும், செயலினாலும் நற்கிருத்தியஞ் செய்வோர் சுகபலனை யடைவதுபோல் தங்கள் வாக்கினாலுஞ் செயலினாலும் தற்கிருத்தியங்களைப் பேசினும், செய்யினும் துக்கத்தை யடைவார்களென்பது அனுபவமாதலின் ஞானத்தாய் ஔவியம் பேசுதல் ஆக்கத்திற்கு கழிவென்று கூறியுள்ளாள்.

அறநெறிச்சாரம்.

முற்பிறப்பிற் றான் செய்த புண்ணியத்தி னல்லதோர்
இற்புறத்தின் புற நின்றவ—ரிப்பிறப்பே
யின்னுங் கருதுமே லேதங்கடிந் தறத்தை
முன்னு முயன்றொழுகற் பாற்று.

13. அஃகமுங்காசுஞ் சிக்கென்றகற்று.

அஃமும் - தேசத்தா லுண்டாகுங் குற்றங்களையும், காசம் -
மனத்திலெழுவுங் களங்கங்களையும், சிக்கென - பாசபந்தக் கயிற்
றின் வலையென, அகற்று - கண்டு கீக்கிவிடுமென்பதாம்.

காஸு யென்னும் பாலிமொழிக்கு களிம்பு ஆசா பாசமென்
னுப் பொருளைக் குறித்திருக்கின்றார்கள்.

அருங்கலைச் சேப்பு.

ஆசாபாசத்தோ டஃக விருளகற்றி
பேசாதான் பெற்ற பலன்.

14. கற்பெனப்படுவது சொற்றிரும்பாமெய்.

கற்பு யெனப்படுவது-பெண்களுக்குக் கற்பென்று கூறப்படு
வது, சொல் - கணவன் வாக்குக்கும், மாமனார் மாமியார் வாக்குக்
குர் திரும்பாமெய் - கோனாமல் நடக்குந் தேகத்தைப் பெற்றவன்
என்பதாம்.

அதாவது இல்லா ளென்னும் மனைவாழ்க்கைக் குடையவள்
கணவனையே தெய்வமாக பாவித்து அவனது வாக்கை கடவா
மலும் மாமன் மாமியார் வாக்கை மீறாமலும் நடக்குந் தேகத்தை
புடையாளை கற்புடைய மகளீரென்று கூறப்படும்.

அறநெறிச்சாரம்.

வழிபா டிடையவளாய் வாழ்க்கை நடா அய்
முனியாது சொல்லிற்றுச் செய்தாங்—கெதிருரையா
தேத்தி பணியுமே வில்லாளே யாண்மகன்
போற்றிப் புனையும் பரிந்து.

15. காவரூனே பாவையர்க்கழகு.

காவல்தானே - பெண் விவேகியாயினும் அவளை விவேகமுடன் காக்கும் காவலாளன் இருப்பானின், பாவையர்க்கு - பதுமையாம் அழகு நிறைந்த பெண்களுக்கு, அழகு-சிறப்பாகும் என்பதாம்.

நாணம், அச்சம், மடம், பயிற் பு இன்னன்கு மடைந்த பெண்ணுருக் கொண்டவளாயினும் அவளுக்கோர் நற்காவலனில்லா வுடன் பெண் மெய்க்கு எவ்விதத்துங் கேண்டா மென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் காவல்தானே பாவையர்க் கழகென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

19. கிட்டாதாயின் வெட்டென மற.

கிட்டாதாயின் - நீ இச்சிக்கும் பொருள் கிடைக்காவிடின், வெட்டென - துண்டிக்கும் பொருளைப்போல் அவ்விச்சையை மற-அகற்றிவிடு மென்பதாம்.

மக்கள் நாடும் சிற்றின்பப் பொருள் கிட்டாதாயினுந் துக்கம், ஓர் கால் கிட்டாமாயின் அப்பொருளை கைதவரினும் துக்கம் ஆதலின் ஓர் பொருளின்மீது மிக்க அவாப்பற்றி நிற்கலாகா தென்பது கருத்து.

17. கீழோராயினுந் தாழவுரை.

கீழோராயினும் - உம்மையடுத்து யாதா மொன்றைக் கேட்டுப் போர் யேழைகளாயினும், விவேகமற்றவர்களாயினும், தாழவுரை-மிருது வாக்கியத்தால் அவர்களுக்கு பதிலுரைக்கக் கடவா யென்பதாம்.

விவேகமிருத்த மேலோர்களிடம் அவிவேகிகளாம் கீழோர்கள் ஒன்றைநாடி சென்றக்கால் அவர்களை யன்புடனழைத்து வேண்டியவற்றை விசாரித்து உபசரித் தனுப்பு வார்களாயின் அதன் சார்பால் அவிவேகிகளாகும் கீழோர்களுக்கும் ஓர் நற்கிருத்தியம் உதயமாமென்பது கருத்தாம்.

18. குற்றம்பார்க்கின் சுற்றமில்லை.

குற்றம் - குடும்பமென்று கூடியவிடத்து தொடுத்த மொழி எடுத்தச் செயல் யாவற்றிற்குங் குற்றங்கூறித் திரிவதாயின், சுற்றமில்லை - குடும்பத்தோரென்னும் பெயரில்லாமற்போம் என்பதாம்.

ஓர் குடும்ப விவகாரத்துள் சொல்லுக்குச் சொல் குற்றம் பிடித்தலும், செய்கைக்கெல்லாம் குற்றம் பிடித்தலுமாகிய கொடூரச் சிந்தையை விருத்தி செய்வதால் குடும்பமென்னும் பெயரற்றுப் போவதுடன் வாழ்க்கையுங் குன்றுமென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் குடும்பமென்னும் வாழ்க்கையில் எடுத்த செயலுக்கெல்லாங் குற்றம் பார்ப்பார்களாயின் சுற்றத்தோரென்னும் உரன்முறையோரில்லாமற் போய்விடுவார்களென்று கூறியுள்ளார்.

19. கூரம்பாயினும் வீரியம்பேசேல்.

கூரம்பாயினும் - உம்மிடத்திலுள்ள அம்பு மிக்க கூறுள்ள தாயினும், வீரியம் - மிக்க வல்லமையாகப், பேசேல் - சபதங்கூறாதே யென்பதாம்.

அதாவது அம்பு கூரியதாயினும் வின்னாணி சோர்வுற்றுப் போம். வின்னாணி தளரா நிற்பினும் மெய் சோர்வுற்றுப்போம். மெய் சோர்வுறாது வல்லமையுற்றிருப்பினும் காலக்கேடயரும் ஆதலின் கால பலம், தன் பலம், வில்லின் பலம், நாணின் பலம், எதிரியின் பலம் யாவையும் நோக்காது தனது அம்பு கூறியதாயினும் அம்பை நம்பி வீரியம் பேசலாகாது என்பது கருத்து.

20. கெடுவதுசெய்யின் விடுவதுகருமம்.

கெடுவது செய்யின் - செய்யுந்தொழிவில் கேடுண்டாமாயின், விடுவது - அச்செயலை விட்டுவிடுவதே, கருமம் - தொழிலுக்கழகாகும் என்பதாம்.

எடுத்து செய்யுங் கருமத்தில் கேடுண்டா மென்றுணர்வாராயின் அக்கருமத்தை கருவிகளுடன் விட்டுவிட வேண்டுமென்பது கருத்தாம்.

தொடுத்த கருமத்தில் கேடுண்டென்றுணர்ந்தும் அதே கருமத்தை முடிக்க முயல்வானாயின் அவன் கெடுவதுடன் அவன் ச

ததியோருங் கெட்டு அவனையடுத்த கருமிகளும், கருவிகளும் பாழடைந்துபோமென் றுணர்ந்த ஞானத்தாய் கெடுதியுண்டாகுஞ் செயலை விடுவதே கருமமென்று கூறியுள்ளார்.

21. கேட்டிலுறுதி கூட்டுங்குறைவை.

கேட்டில்- தனசம்பத்தேனும், தானிய சம்பத்தேனங்குறைந்துக் கெடினும், உறுதி - பொருள் போச்சுதேயென் றுள்ளங் கலங்காது திறத்தில் நிற்பானாயின், குறைவை- குறைந்த பொருள் யாவும், கூட்டும் - சேரு மென்பதாம்.

மக்கள் சேர்த்துவருந் தானியங் குறைந்த தென்றும், தனக் குறைந்த தென்றங் கலங்காது முன்னவற்றை சேகரித்த முயற்சியிலிருப்பானாயின் குறைந்த வஸ்துக்கள் யாவும் நிறைந்து வருமென்பது கருத்தாம்.

22. கைப்பொருடன்னிள் மெய்ப்பொருட்கல்வி.

கைப்பொருள் - ஒவ்வொருவர்க் கைகளால் ஆளும் தனப் பொருள், தானியப் பொருள், தன்னினும் - அதனினும், மெய்ப்பொருள் - அழியாப் பொருள் யாதென்பீரேல், கல்வி - அறிவை விருத்திபெறச் செய்யுங் கலைநூற்களே என்பதாம்.

அதாவது அவனவ னுள்ளத்திற் பதிந்துள்ள மண்பொருளி னழகும், பொன் பொருளினழகும், பெண் பொருளி னழகும் தோன்றி தோன்றி கெடுவது சுவாபமாகும். கல்வியென்னும் மெய்ப்பொருளோ கற்றவளவீனின் று, கலைநூல் உசாவுவனெல், அதன் பலனும், அதனழகும் அதனொளியும் இவன துருவுங்காணு தழிந்த விடத்தும் பிரகாசிக்கு மென்பதாம்.

மூவர் தமிழ்—நாலடி நானூறு.

குஞ்சியழகும் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்சளழகும் அழகல்ல—நெஞ்சத்து
நல்லம்யா மென்னு நடுவுநிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு.

23. கொற்றவனறித லுற்றுடலுதவி.

கொற்றவன் - வல்லவன், அறிதல் - தன்னையறிந்தடங்கற்கு, உதவி - ஆதாரமானது, உடல் - தேகமேயாம்.

அதாவது வல்லமெயுற் றோனெனத் தோன்றியும், தன்னை யாராய்ந்தடங்காது வல்லபத்தை விழலுக்கிரைத்த நீர்போல் விட்டுவிடுவானாயின் தேகந்தளர்த்து பாலுண்கடைவாய் படிந்து நோக்குங்குறைந்து வருங்கால் பற்பல பிணிகளாலும், துன்புற்று துன்பத்தைப் பெருக்கிக் கொள்வான் ஆதலின் தேகசக்தி மிக்கவன் ஒவ்வொருவனும் தன்னையறியுஞ் சாதனை துழைப்பனேல் தேகமெடுத்த பலனை யடைவானென்பது கருத்து.

அறநெறிச்சாரம்.

நீக்கரு நோய்மூப்புத் தலைப்பிரிவு நல்குரவு
சாக்காடென்றைந்து களிழுக்கப்—போக்கரிய
துன்பத்துட்டுன்ப முழப்பர் துறந்தெய்தும்
இன்பத் தியல்பறியாதார்.

மூவர் தமிழ்—நாலடி நானூறு.

நிலையாமெய் நோய்மூப்புச் சாக்காடென் றெண்ணி
தலையாயார் தங்கருமஞ் செய்யார்—தொலைவில்லா
சித்த முடலுஞ் செய்யநிலை யென்னும்
பித்தரிற் பேதையாரில்.

இச்செய்யுளில் பாடபேதங்கள்.

1831ஹ ம-ா-ா-ஸ்ரீ தாண்டவராய முதலியாரவர்களால்
அச்சிட்டுள்ள நாலடி நானூற்றில்,

“சத்தமுஞ் சோதிடமு மென்றாங்கிவை
பிதற்றும்.....”

என்றும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ வேலூர் மார்க்கலிங்க பண்டாரமவர்கள்
எட்டுப்பிரிதியிலும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ மயிலை குப்புலிங்க நாயனாவர்க
ளோட்டுப் பிரிதியிலும்,

“சித்துமுடலுஞ் செய்யநிலையென்றும்”

என்னும் பாடபேதங்களைக் கண்ணுற்றபோது இருவரேட்டுப் பிரதிகளிலுள்ளச் செய்யுள் சிதையினும் பொருள் பொருந்தியுள்ளது கண்டு உடற்கூற்றையே வெளியிட்டுள்ளோம்.

சத்தமுஞ் சோதிடமுமென்னு மொழிமுற் சீருக்குப் பொருந்தாதாதலினும், சோதியின் இடங்கண்டு கூறுவோரைப் பித்தரென்றுக் கூறியுள்ளதும் பிழையேயாம்.

எங்ஙன மென்றீரேல் தற்காலமுள்ள பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் (அஸ்ட்ரானமர்) என்னும் வான சாஸ்திரிகள் சோதிகளாகும் நட்சத்திரங்களுள்ள விடங்கண்டு இன்னசோதி, யினியவிடம் போமாயின் காற்றடிக்கும் மழைபெய்யு மென்று கூறுதலும், சாக்கையர்கள் குணப்பில் இன்னசோதி யின்னின்ன விடங்களில் மாறுபடுமாயின் சூரிய கிரஹணம், சந்திரகிரஹணம் உண்டா மென்னுங் குறிப்பும் அனுபவத்திலும் ஈரட்சியிலு மிருக்குங்கால் சோதியின் இடமறிந்து பலாபலன் கூறுவோரை பித்தரென்றும், பேதையரென்றுக் கூறியுள்ளது பிழையென்று துணிந்து கூறியுள்ளோம்.

24. கோட்செவிக் குறளைகாற்றுடனெருப்பு.

கோட்செவி-எக்காலுங் குற்றமாகிய சொற்களையே கேட்க விரும்பும் சரோத்திர முடையவன், குறளை-விருப்பமானது, காற்றுடனெருப்பு-மனைகள் தீப்பட்டுடையுங்கால் காற்றுஞ் சேர்ந்துக் கொள்ளுமாயின் உள்ள மனைகளுமெரிந்து பாழாவதுபோல் தான்கெடுவதுடன் தன் சற்றமுங் கெடுமென்பதாம்.

குடும்பத்தோர் குற்றங்களையாயினும் நேயர்கள் குற்றங்களை யாயினும் தங்கள் செவியாரக்கேட்க விருப்பமுடையவன் மனமானது யெப்போதும் கோபமென்னுந் தணலில் எரிந்திருக்குங்கால் மேலுமேலுங் கோட்செவல் நுழையில் காற்றுடன் சேர்ந்த நெருப்பைப்போல் உள்ள கோபாக்கினி மீறி தன்னையுந் தன் குடும்பத்தையுந், தன்னையரையு மழிக்கு மென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் குற்றத்தைக்கேழ்க்கும் விருப்பமிகுத்தோன் காற்றுடன்சேர்ந்த நெருப்புக்கொப்பாய் தன்னைத்தானே தரித்துக் கொள்ளுவானென்பது கருத்து.

25. கௌவைசொல்லி நெவ்வருக்கும்பகை.

கௌவை சொல் - எதிரிக்கு மற்றொருவன் கூறிய வார்த்தை சொல்லுதலும், மற்றவன் கூறிய வார்த்தையை எதிரிக்கு சொல்லுதலும், எவருக்கும் பகை - ஒருவருக்கொருவரை விரோதிக்கச் செய்துப் பாழ்படுத்துவதுடன் அத்தகையக் குட்டுணி செயலால் சகலருக்கும் விரோதியாவான் என்பதாம்.

உடம்புக்குள்ள இரட்டை நாவைப்போல் இருவருக்கும் நேயனைப்போலிருந்து கௌவைப்போல் அவர் சொல்லை இவருக்கும் இவர் சொல்லை யவருக்குஞ் சொல்லி கலகத்தை யுண்டி செய்வோன் இருவருக்கும் விரோதியாவதுடன் இவன் இருநாக்கன் கௌவைச் சொல்லனென் றுணர்ந்தோர் யாவரும் இவனைக் கண்டவுடன் பயந்து யாதொரு சொற்களையும் பேசாமல் துரத்திவிடுவார்கள், ஆதலின் ஒருவர் சொல்லை மற்றவனுக்குச் சொல்லுங் கௌவை சொல் எக்காலும் பேசலாகாது என்பது கருத்து.

26. சந்ததிக்கழகு வந்திசெய்யாமெய்.

சந்ததி - புத்திர பாக்கிய விருத்திக்கு, அழகு - சிறப்பு யாதெனில், மெய் - தனது தேகத்தை. வந்தி செய்யா - அறுவகை கற்பதோஷத்திற் குள்ளாகாது கார்க்கவேண்டிய தென்பதாம்.

அதாவது இஸ்திரீகளை மலடாக்கிப் புத்திர பாக்கியத்தைக் கெடுப்பது அறுவகைக் கருப்பை தோஷங்களேயாதலின் சந்ததியின் அழகைக்கோரும் பெண்கள் யாவரும் கருப்பை தோஷமுண்டாகாது கார்க்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

27. சான்றோரென்கை யின்றோட்கழகு.

சான்றோர் - நற்குணங்கள் யாவும் நிறைந்த ரூபி, என்கை என்று கூறப்படுவானாயின், ஈன்றோள் - பெற்ற தாயாருக்கு அழகு - சிறப்பாகும் என்பதாம்.

தானீன்ற புத்திரன் நல்வாய்மெய் நல்லூக்கம், நற்கடை பிடி என்னும் சான்ற ரூபியாய் சகலராலுங் கொண்டாடப் படுகிறு ளென்று பல்லோரும் புகழக் கேட்பதே பெற்றவருக்குப் பேரழகென்று கூறியுள்ளாள்.

திரிக்குறள்.

ஈன்றப் பொழுதிற் பெரிதுவக்குந்தன் மகனை
சான்றோ னெனக் கேட்ட-த்தாய்.

28. சிவத்தைப்பேணிற் றவத்திற்கழகு.

சிவத்தை - உனக்குள்ள அன்பை, பேணில் - பெருக்கமுய
லில், தவத்திற்கு - சுகசாதனத்திற்கு, அழகு - சிறப்பாகும் என்ப
தாம்.

திருமூலர்—திரிமந்திரம்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்ப ரறிவிலார்
அன்பே சிவமாவதி யாருமறிகிலார்
அன்பே சிவமாவதி யாருமறிந்தபின்
அன்பே சிவமா யமர்ந்திருப்பாரே.

கோபமென்னும் அக்கினிக்குன்றின் மீதேறி யவித்து அன்பே
ஒருருவுகொண்ட சாந்தநியாயம் புத்தபிரானை குண காரணத்தால்
சிவனென்றும், சதாசிவனென்றும் கொண்டாடி வந்தார்கள்.

அறநெறித்தீபம்.

அவன்கோ லிவன்கொ லென்றையப் படாதே
சிவன்கண்ணே செய்யின் கண்சிந்தை—சிவன்றானும்
நின்றக்கால் சீக்கு நிழறிகழும் பிண்டிக்கீழ்
வென்றிச்சீர் முக்குடையான் வேந்து.

29. சீரைத்தேடி நேரைத்தேடு.

சீரை - சுக வாழ்க்கையை, தேடில் - ஆராய்வதில், ஏரை -
உழுதுண்ணுஞ் செயலை, தேடு - கண்டறிந்துக்கொள் என்பதாம்.

அதாவது உலகத்தில் சுகவாழ்க்கையைத் தேடுபவன் பூமி
யைத் திருத்தியுண்ணும் வேளாளத் தொழிலை நாடுவாயின் சுக
லருக்கும் உபகாரியாக விளங்குவதுமன்றி தானும் சுகவாழ்க்கை
யைப் பெருவான் என்பதாம்.

திரிக்குறள்.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லார்
தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்.

30. சுற்றத்திற்கழகு சூழவிருத்தல்.

சுற்றத்திற்கு - உறவின் முறையாரென்போருக்கு, அழகு - சிறப்பு யாதெனில், சூழவிருத்தல் - ஒருவருக் கொருவர் உதவி புரிந்து சேர்ந்து வாழ்தலேயாம்.

என் சகோதரன், என் மாமன், என்மைத்துனி யென்று சொல்லுங் குடும்பிங்களுக்கு, சிறப்பும், வாழ்க்கையும் சுகமும் யாதெனில், ஒருவருக்கொருவர் நெருங்கி வாழ்வதுடன் ஒருவருக் கொருவர் உபகாரிகளாக விளங்குவதே என் குடும்பத்தோர், என் சுற்றத்தோ ரென்பதற் கழகாகும் சேர்ந்த வாழ்க்கைப் பெற்றும் உபகாரமற் றிருப்போருக்கு வாழ்க்கைக்கு அழகாகாவாம்.

திரிக்குறள்.

சுற்றத்தாற் சுற்றப்பட வொழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்.

31. சூதும்வாதும் வேதனைசெய்யும்.

சூதும் - ஒருவரை வஞ்சினத்தாலும், வாதும் - ஒருவர் வாக்குக்கு எதிர்வாக் குரைத்தலாலும், வேதனை - துன்பத்தை, செய்யும் - அநுபவிக்க நேரிடுமென்பதாம்.

சூதாகும் வஞ்சக கிரியைகளையும், வாதாகும் குதர்க்க வாதகங்களையும் செய்துக்கொண்டே வருவதினால், விவேகமிகுத்தோரிவனை புறம்பேயகற்றுவதுடன் அதிகாரிகளால் வேதனையு மடைவானென்பதுங் கருத்து.

32. செய்தவமறந்தாற் கைதவமாளும்.

செய் - தான்செய்தவரும், தவம் - நல்லொழுக்கத்தை, மறந்தால் - செய்யானாயின், கைதவம் - அநுபவத்திற் கைகண்ட சுகங்களானது, மாளும் - கெட்டுப்போ மென்பதாம்.

தான் விடாமுயற்சியாய் சாதித்துவந்த நற்காட்சி, நல்வாய்மெயாகுந் தபோபலங் குறையின் துற்காட்சி மிகுத்துமுன் செய்த தவமுமாய்ந்துபோ மென்பது கருத்து.

33. சேமம்புகினுஞ் சாமத்துறங்கு.

சேமம் - சுகசீர், புகினும் - அடைந்திருப்பினும், சாமத்து - ஐந்து நாழிகை வரையிலும், உறங்கு - நித்திரை செய்யென்பதாம்.

அதாவது யாதாமோர் தொழிலுமின்றி சுகசீர் அடைந்திருப்பினும், சேம்பலால் அதிக வறக்கத்திற்கிடந்தர லாகாதென்பது கருத்து.

34. சையொத்திருந்தா லையமிட்டுண்.

சை - சையத்தோராம் தன்னையறியும் சாதனை நிலையோர், ஒத்திருந்தால் - தோற்றுவாயின். ஐயம் - அவரொடுக்கத்தை யறிந்தமுது, இட்டுண் - முன்பவருக் கன்மளித்து நீயுண்பா டென்பதாம்.

பாலியில்; சைவர், தன்னை யாராய்வோர், சைனர், சினமற் றோர், தன்னையறிந்தோ ரென்னப்படும்.

அகப்பேய்சித்தர்.

சைவமாருக்கடி யகப்பே தன்னையறிந் தவர்க்கே
சைவமானவிட யகப்பே தானாக நின்றதடி.

35. சொக்கரென்பவ ரத்தம்பெறுவர்.

சொக்கர் - சகல பாசபந்தங்களையும் களைந்த சுயம்பு, என்பவர் - என்று சொல்லத் தகுந்தவர், அத்தம் - நிருவாணமென்னு முத்திநிலையை. பெறுவர் - அடைவாரென்பதாம்.

அதாவது சருவ குற்றங்களையும் அகற்றியவர், களங்கமற்ற நெஞ்சினர், மனமாசொழிந்தவர், சுயம்பு, சொக்கர் என்று சொல்லும்படியான நிலையை வாய்த்தவர்கள் அத்தமாம் வீடுபெற்று பிற வித்துக்கத்தை யொழித்தவர்க ளென்பது கருத்து.

சுயம்பு நிலையால் புத்தரை சொக்கநாத ரென்றும், பிறவியற்ற நிலையால் புத்தரை அத்தனென்றும் வழங்கிவருகின்றார்கள்.

அதுகொண்டே நமது ஞானத்தாய் அகக்களிப்பற்று சொக்க மானவர் அத்தம் பெறுவரென்று கூறியுள்ளார்.

சொக்க மென்னுமொழி சுயம்பாம் சுவர்க்க மென்னு மொழி யினின்றும், அத்தமென்னு மொழி முடிவாம், வீடு பேற்றினின்றும், தோன்றியவைகளாம்.

36. சோம்பரென்பவர் தேம்பித்திரிவர்.

சோம்பர் - யாதொரு தொழிலுமற்ற சோம்பேறி, என்பவர் - என்றழைக்கப் பெற்றவர்கள், தேம்பி - துக்கமதிகரித்து, திரிவர் - அலைந்து கெடுவாரென்பதாம்.

அதாவது மனிதவருவெனத் தோன்றி ஓர் தொழிலின்றியும், யாதாமோர் முயற்சியின்றியும் தேகத்தை யசையாது சோம்பலில் இருத்தியுள்ளவன் உண்ண யுணவிற்கும், உடுக்க வுடைக்குமின்றி வீதிகடோறுந்திரிந்து பசியின் கொரேத்தாலும், துக்கவருத்தியாலும் நலிந்து கெடுவான். ஆதலின் ஒவ்வோர் மனிதனும் சோம்பலின்றி தேகத்தை வருத்தி சம்பாதித்துண்பதே மனித தோற்றங்களுக்கு அழகாதலின் ஒவ்வோர் மனிதனும் தனக்குள்ள முயற்சியையும் உழைப்பையும் நோக்காது சோம்பித்திரியலாகாதென்பது கருத்து.

37. தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை.

தந்தை - தன்னைின்ற தகப்பனும் தனக்கு நீதிவழிகாட்டியுள்ள சற்குருவாகிய தகப்பனும், சொல் - சொல்லிய மொழிகளுக்கும், சுருதிவாக்கியங்களுக்கும் மிக்க - மேலான, மந்திரம் - ஆலோசனை, இல்லை - வேறில்லையென்பதாம்.

அதாவது, சற்குருவின் திரிபேத வாக்கியங்களாம் நீதிரெறி ஒழுக்கங்களைத் தழுவியந்த தனது தந்தையால் சொல்லிக் கொடுத்துவரும் புத்திக்கும், மேற்பட்ட ஆலோசனை யாதுமில்லையென்பது கருத்து.

மற்றபடி கள் குடியனாகுந் தந்தையும், களவாடுந் தந்தையும் அப்பா கொஞ்சங் கள் குடி, அய்யா அவன் பொருளை யபகரித்து வாவென்று சொல்லுஞ் சொற்களை மந்திரங்களாகும் ஆலோசனை களென் நேற்கப்போமோ ஒருக்காலும் ஏற்கலாகா வென்பதாம். ஆதலின் ஞானத்தாய் நீதிரெறி யொழுக்கங்களை யறுசரித்தோது முதுமொழிகளையே மந்திரங்களென்று கூறியுள்ளார்.

38. தாய்சொற்றுறந்தால் வாசகமில்லை.

தாய் - தன்னையின்ற தாயாரும், வாசக நெறியோதியுள்ள ஞானத் தாயாரும், சொல் - சொல்லியுள்ளவற்றை, துறந்தால் - அவற்றிற்கு மாறுகொள நடந்தால், வாசகமில்லை - ஞானத்தாயோ தியுள்ள, திரிவாசகமூலில்லை அவற்றை யங்சரித்துவந்த ஈன்ற தாயாரின் ஒழுக்கமூலில்லை யென்பது கருத்தாம்.

பெரும்பாலும் நமது ஞானத்தாய் ஒதியுள்ள திரிவாசகங்களை யெளிதிலும், வாசக நடையிலுமுணர்ந்து அம்மார்க்கத்தில் நடந்து வரும் தன்னை யின்றத் தாயானவள் ஒதுஞ்சொற்களைக் கடந்து நடப்பதாயின் ஞானத்தா யோதியுள்ள திரிவாசகத்தையே மீறி நடந்ததற்கொக்கும். ஆதலின் நீதிமார்க்கத்தில் நடக்கும் தன்னை யின்ற தாயின் சொற்களை மீறலாகாதென்று கூறியுள்ளாள்.

கொலையிலும், களவிலும், பொய்யிலும், விபச்சாரத்திலும், குடியிலு மிகுத்தவளைக் கூறாது திரிவாசகங்களை யேற்று நடந்த தாயின் மொழிகளையே யில்விடம் வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

39. திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு.

திரை - அலைபெருக்கில், கடலோடியும் - கடன்மடை திரண்டோடும் வோடத்திற் சென்றும், திரவியஞ் - செல்வத்தை, தேடு - சம்பாதிக்க முயற்சிச் செய்யுமென்பதாம்.

யாதாமொரு களங்கமும் பயமுமின்றி கடல்மீது கப்பல் யாத்திரைச் செய்து புறதேசங்களுக்குச் சென்று தனது நீதிநெறியாம் ஒழுக்கங்களினால் அத்தேசத்தோருக்கு மேலானவனென விளங்கி தனது முயற்சியினாலும், தேக கஷ்டத்தினாலும், வித்தியாவிருத்திகளினாலும் திரவியத்தை சேகரித்து தான் சுகிப்பதுடன் தனது குடும்பத்தோரையும், தன்னையடுத்துள்ள ஏழைகளையும் ஆதரிக்கவேண்டு மென்னுங் கருத்தால் திரவியந்தேடு முபாயத்தைக் கூறியுள்ளாள்.

40. திராக்கோபம் போராய் முடியும்.

திராக் கோபம் - தன்னுலாற்ற முடியாக் கோபம், போராய் - பெருஞ் சண்டைக்கேதுவாய், முடியும்-தீருமென்பதாம்,

தனக்குள்ளெழுங் கோபாக்கினியை சாந்தமென்னும் நீரின லவிக்காமற் போவானாயின் தனதுள்ளுறுப்புந் யாவங் கொதிப் பேறி நடுக்கமுற்று நாசமடைவதுடன் எதிரிகளாற் நனது தேக மும் நையப் புடைக்கப்பட்டு நசிந்து போவாறென்பதாம்.

41. துடியாப்பெண்டிர் மடியினெருப்பு.

துடியா - தனது கணவனுக்கு ஆபத்து நேரிட்டகாலத்து பதரா, பெண்டிர் - ஸ்திரீயானவளிருப்பளேல், மடியில் - கணவன் தன திடுப்பில் கட்டியுள்ள வஸ்திரத்தில், நெருப்பு - அக்கினியை கட்டியுள்ளா னென்பதற் கொக்கும் என்பதாம்.

புருடனுக் கோர் ஆபத்து நேரிட்டதென்று கேள்விபட்ட மனைவியின் தேகந் துடியாமலும், மனம் பதராமலும் இருக்கு மாயின் அவளது எண்ணம் பரபுருடனை நாடியிருப்பது மன்றி தனது கணவன் சிக்கிறந் துலையவேண்டு மென்னும் நோக்க முடையவளேயாவாள்.

அத்தகையத் தீயகுண முள்ளானைச் சேர்ந்து வாழ்தல் தனது மடியில் நெருப்பைக் கட்டிவைத்திருப்பதற் கொக்கும்.

தன் கணவன்மீது வெறுப்பும், அன்னிய புருடன் மீது விருப்புமுள்ள பெண்டிர் வாழ்க்கைக்குத் துணை நலமாகாதது கண்டுள்ள ஞானத்தாய் துடியாப் பெண்டிர் மடியில் நெருப் பென்று கூறியுள்ளாள்.

42. தூற்றும்பெண்டிர் கூற்றெனத்தகும்.

தூற்றும் - மனை விவகாரங்களை வெளியில் தூற்றித் திரியும், பெண்டிர் - பெண்களை, கூற்றென - நசிக்குங்காலலெனத், தகும் - சொல்லுதற் கேதுவுண்டா மென்பதாம்.

அதாவது தனது மாமன் மாமியார் வார்த்தைகளையும், மாது லன் மாதுவி வார்த்தைகளையும் கணவன் வார்த்தைகளையும், தான் செல்லுமிடங்களுக்கெல்லாம் சொல்லித் திரிபவன் தனது குடும் பத்தை யழிக்குங் கூற்றனுக் கொப்பாவாளென்பது கருத்து.

43. தெய்வஞ்சீறிற் சைதவமாறு ம்.

தெய்வம் - தெய்வகமாம் உள்ளதை, சீறில் - சீற்றமுறில், கைதவம் - உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் கண்டுள்ள வொழுக்க சுகமானது, மாளும் - மாய்ந்துபோ மென்பதாம்.

அதாவது ஒவ்வோர் மக்களுக்குமுள்ள காமாக்கினி கோபாக்கினி, பசியாக்கினியாந் தேய்வினிலை மீறி சீறி நிற்குமாயின் செய்தவமு மழிந்த தேகமாளும். அங்ஙன மின்றி திரிபுராந்த தனலாய்த் தேய்வென்னும் நிலையுள்ள கமாக்கினி, கோபாக்கினி, பசியாக்கினி யென்னுங் குன்றின் மீதேறி சாந்த மென்னும் நீரால வித்து, தன்மெயாம் குளிர்த் தேகியாய் விளங்கவேண்டு மென்பதே சற்குருவின் போதமாதலின் அவற்றை பின்பற்றியுள்ள ஞானத்தாய் அகத்துள்ளவனலை யதிகரிக்கச் செய்யாதேயுங்க ளென்று கூறியுள்ளார்.

தேய்வனலாகுந் திரிபுராந்தக ஸ்வயம்பிரகாச சாந்தரூபியானோர் தேய்வன லகற்ற காரணங்கொண்டு தேவர் தேவர்களென்னும் பெயரைப் பெற்றார்கள்.

விவேகசிந்தாமணி—சாந்தபலன்.

ஆசாரஞ் செய்வாராகி லறிவோடு புகழுமுண்டாம்
ஆசார நன்மெயானு லவனியிற் றேவராவர்.

44. தேடாதழிக்கிற் பாடாய்முடியும்.

தேடாது - ஓர் பொருளை தானே கஷ்டப்பட்டு சேகரிக்காது, அழிக்கில் - விரயஞ் செய்யில், பாடாய் - பாழாக, முடியும் - தீரு மென்பதாம்.

ஒருவன் தேகத்தை வருத்தி ஓர் பொருளைச் சேகரிக்காது தனது முன்னோர் சேகரித்து வைத்திருந்த பொருளை கஷ்டமின்றி யழிப்பானாயின் மறுபடியும் பொருளை சேகரிக்க வழிதெரியாமலும், சோம்பலினாலும், பாழடைந்து போவான்.

45. தையுமாசியும் வைத்தியர்க்குழவு.

தையும் - தைமாதமும், மாசியும் - மாசிமாதமும், வைத்தியர்களுக்கு - மாமாத்திரர்களுக்கு, உழவு - பூமியை யுழுது பூமியின் நீராகும் பூநீரெடுக்குங்கால மென்பதாம்.

அதாவது, மாமாத்திரர்கள் ஆடி-ஆவணி மாதங்களில் சமுத்திர வுப்பென்னுங் கடலுப்பையும், தை-மாசி மாதங்களில் பூமியுப்பென்னும் நாதத்தையுந் தோண்டி மெடுப்பதற்கு முன், பனிகாலமாகும் தையிலும், மாசியிலும் உவர்மண் பூமியை யுழுது வைத்து மீன-மேஷமென்னும் பங்குனி-சித்திரையில் பூத்திருக்கும் பூமியின் நீர் ஒங்கி யெழுமிடங் கண்டு அடிபடை தோண்டி நாதமெடுத்து கடலுப்புடன் சேர்த்து வைத்திய உப்பை முடித்து வைத்துக் கொண்டு ஓடதிகளை செய்து பிணியாளருக்களித்து சுகமீவதியல்பாகும்.

உப்பினது போக்கும், அவற்றை யெடுக்குங் காலமும், அதனால் முடியும் வேடதிகளும், மாமாத்திரர் காலமறிந்து செய்ய வேண்டிய விதியாதலின் வைத்தியர்க ளக்காலத்தை மறவாதிருப்பான் வேண்டி தையும், மாசியும் வைத்தியர்க்குழுவென்று கூறியுள் ளாள்.

பதஞ்சலியார் ஞானம்.

காக்கை யார்க் கெனாங் கம்பிதிறப்படிம்
காக்கை யாளுவர்ச் சாரமுங் கைக் குள்ளாம்
காக்கையாற் சவுக் காரமுங் கட்டலாம்
காக்கை காக்கை நடுக்கடற் காக்கையே

ஆடியாவணி யாழித்திரண்டதை
தேடினால் வருமே வந்து சிக்கினால்
பாடினார் பலநூற்களிற் பாஷையா
லோடி யோடி யுழன்று தவிக்கவே
தையுமாசியுங் கண்டு வுழுவதற்
கையனே பனிகால மதன் குறி
செய்யுங் கங்கையின் தீட்சை யறிந்தபேர்
கையுஞ் செய்யு மெய்யாகவே காண்பரே.

எட்டுப் பிரிதிகளின் பாடபேதத்தால் வையகத் துறங்கு மென்று மொழியை யேற்று பனிகாலத்தில் வைக்கோல் வீட்டில் உறங்குக வென்று கூறுவதாயின் அம்மொழி நாட்டுவாசிகளுக்குக் கேற்குமேயன்றி நகரவாசிகளுக்கேற்காவாம்.

அத்தகைய நாட்டுவாசிகளுக்குள்ளும் பனையோலையாலும், தெங்கி னோலையாலும், விழல் கொத்துக்களினாலும் வீட்டின் மேடு வேய்ந்துள்ளாரன்றி வைக்கோலினு லிட்டிள்ள வோர் குடிசையுங் கிடையாவாம்.

ஆதலின் அநுபவத்திற்கு வராததும், நூல் சார்ப்பற்றது மாகிய மொழியை யேற்பது பொருந்தாவாம்.

46. தொழுதூண் சுவையி னுழுதூணினிது.

தொழுது - ஒருவரை வணங்கி, ஊண் - பெற்ற வுணவை புசிப்பதினும், உழுது - பூமியைத் திருத்தி பயிரிட்டு, ஊண் - புசிப்பது, இனிது - இன்பமாகு மென்பதாம்.

தேகத்தை சோம்பலாலும், மந்தபுத்தியாலும், டம்பத்தாலும் வளர்ப்பதற்கும், தம்மைய் யொத்த தேகியை வணங்கி அவனிடந்தனக்கு வேண்டிய புசிப்பைப் பெற்று, உண்பதினும் பூமியைத் திருத்திப் பயிரிட்டு உண்பதில் தேகத்தை வருத்திப் புசிப்பானாயின் அதுவே தேக சுகயினிய புசிப்பென்று கூறியுள்ளார்.

திரிக்குறள்.

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின் செல்பவர்.

47. தோழனோடு மேழைமைப்பேசேல்.

தோழனோடு - தன் புஜபலத்துக் குதவுவோனோடு, ஏழைமை - தன் வல்லமைக் குறைவை, பேசேல் - மறந்தும் பேசாதே என்பதாம்

புருஷர்களில் தோழர்களென்பதும், ஸ்திரிகளில் தோழிகளென்பதும் தங்கள் எஜமானன் எஜமாட்டிகளுக்கு ஆபத்து பந்துபோலிருந்து அஞ்சலியஸ்தராய் ஆதரிப்பவர்களாதலின்

அவர்களிடத்துத் தங்கள் வல்லப்பக் குரையை சொல்லுவதாயின் மதிப்பற்று ஆபத்துக்குதவாரென்பது கருத்து.

48. நல்லிணக்கமல்ல தல்லற்படுத்தும்.

நல் - நல்ல, இணக்கம் - நேயர் சேர்க்கை, அல்லது - இல்லாமற் போமாயின், அல்லல் - துன்பத்திற்கு, படித்தும் - ஆளாக்குமென்பதாம்.

நல்லவர்களை யடுத்திருத்தலும், நல்லவர்களின் வார்த்தையைக் கேட்குதலும் நன்றாகும் அத்தகைய நல்லோர்களை யடுக்காமலும், அவர்கள் வார்த்தையைக் கேளாமலும் இருப்பதாயின் எவ்விதத்துக் கேடு பெருகி மாளா துக்கத்துக் காளாக்கு மென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் நல்லோரிணக்கம் வேண்டு மென்றும் அஃதல்லாதார் அல்லற் படுவரென்றும் வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

49. நாடெங்கும் வாழ்க கேடொன்று மில்லை.

நாடு - நன்செய் புன்செய் பூமிகளில், எங்கும் - எங்குமுள்ளவர்கள், வாழ்க - சுகவாழ்ச்சியை விரும்பார்களாயின், கேடு - சுகக்கேடுகள், ஒன்றும் - ஒன்றாயினும், இல்லை - இராது யென்பதாம்.

நன்செய் புன்செய் பூமிகளைத் திருத்தி பயிரிட்டு மக்கள் வாழ்க்கை புரியிடத்தை நாடென்றும் அரசனும் அரசவங்கத்தோரும் வாழிடத்தை நகரமென்றும், வழங்கி வருபவற்றுள் நன்செய் புன்செய் தானியங்கள் செழித்திருக்குமாயின் நாட்டார் யாவருஞ் செழித்திருப்பார்கள். நாட்டார்கள் செழிப்புற்றிருப்பார்களாயின் நகரவாசிகள் யாவரும் சுகமுற்று வாழ்வது அறுபவ மாதலின் பயிரிடுங் குடிகளின் சுகத்தைக் கண்டு எங்கும் சுகமுண்டென்பதை விளக்கியுள்ளார்.

50. நிற்கக்கற்றல் சொற்றிரமாகும்.

நிற்க - மனதில் நிலைக்க, கற்றல் - வாசித்த, சொல்-வார்த்தைகளானது, திரம் - உருதியாக, ஆகும் - முடியுமென்பதாம்.

கற்குங் கல்வியை நிலை பெறக்கற்று தான் கற்ற கல்வியளவாய் ஒன்றைக் கூறுவானாயின் அஃது உருதுபெற்றே நிற்கும்.

தான் கற்ற கல்வியை நிலைக்கவைக்காமலும், கற்றக் கல்வியினளவே நிலலாமலும் ஒன்றைக் கூறுவானாயின் சேற்றில் நாட்டியக் கம்பம்போல் தன்னிற்றானே திரம்பெருதாதலின் கற்போர் யாவருந் தாங்கள் கற்றக் கல்வியை தங்களுக்குள்ளத்தில் பதியக் கற்றல் வேண்டுமென்பது கருத்தாம்.

51. நீரகம்பொருந்திய வூரகத்திரு.

நீர் - சலதாரையூற்றுக்கு, அகம் - இடம், பொருந்திய-அமைந்துள்ள, ஊரகத்து - தேசத்தின் கண், இரு - வீற்றிரு மென்பதாம்.

நீர்வளமானது நிலவளத்துறிய வகத்து வாழ்தலே பஞ்சமற்ற வாழ்க்கைக் கிடமாதலின், நீர்வளம் பொருந்திய விடத்து வாழ்க வேண்டுமென்பது கருத்து.

நீர்வளம் நிறைந்தவிடம் மக்கள் தேக சுத்தத்திற்கும், சுகத்திற்கும், தானிய விருத்திக்கு மிடமாதலின், மனோ சுத்தம் வாக்கு சுத்தம் தேக சுத்தமாம் திரிகரண சுத்தத்தை நாமும் ஞானத்தாய் முதல் வாசகத்திற் கூறியுள்ள சனி நீராடென்னும் வாசகத்துக் கிணங்க இரண்டாம் வாசகத்தில் சனிக்கும் நீருற்றுள்ள வூரகத்து வாழென்று கூறியுள்ளார்.

52. நுண்ணியகருமமு மெண்ணித்துணி.

நுண்ணிய - சிறிய, கருமமும் - தொழிலேயாயினும், எண்ணி-தேறவாராய்ந்து, துணி - செய்வதற்கு முயலுமென்பதாம்.

ஓர் சிறிய காரியமேயாயினும் அக்காரியத்தை சரிவரவாராய்ந்து செய்தலே நன்று. அங்ஙனமின்றி காரியம் சிறிதென்று கவனமற்று செய்வதாயின் சிறு காரியமே பெருநஷ்டத்திற்குள்ளாக்குமென்றுணர்ந்த ஞானத்தாய் நுட்பச் செயலாயினும் முன்பின் ஆராந்துச் செய்யுமென்று கூறியுள்ளார்.

திரிக்குறள்.

எண்ணித் துணிக கருமந் துணிந்தபின்
எண்ணுவ தென்ப திழுக்கு.

53. நூன்முறைதெரிந்து சீலத்தொழுகு.

நூல் - கலைநூலின், முறை - வழியை, தெரிந்து - அறிந்து, சீலத்தில் - நன்மார்க்கத்தில், ஒழுகு - நடவாயென்பதாம்.

உலகத்திலுள்ள மக்களில் சிற்சிலர் தங்கடங்கட் சுயப்பிரயோசனங்கருதி எங்கள் தேவனே தேவன் எங்கள் தேவனை நம்பினவர்களே நேரில் மோட்சம் போவார்கள். மற்றவர்கள் நரகம் புகுவார்களென்று பேதைமக்களை வஞ்சித்து பொருள்பரிப்பான் வேண்டி வரைந்துள்ள பொய்நூற்களும் அனந்தமுண்டு. அத்தகைய நூர்களை நன்காராய்ந்து பொய்யகற்றலே நூன்முறை தெரிதலாகும்.

அங்குனமாய் பொய்யகற்றி அருபவத்திற்குங் காட்சிக்கும் பொருந்திய மெய் காணவேண்டியவர்கள் ஆதிதேவனும் புத்த பிரானால் கண்டருளிய முதநூலும், அதையடுத்த சார்புநூற்களுமே, சீலத்திற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் ஆதாரமாகும். ஆதலின் பேதைமக்கள் பலநூற்களையும் நம்பி பாழடைவாது நூன்முறை தெரிந்து ஒழுகவேண்டுமென்பது அம்மன் கருத்தாம்.

அருங்கலைச்செப்பு

என்று முண்டாகி யிறையால் வெளிப்பட்டு
நின்றது நூலென்றுணர்.

நன்னூல்.

வினையிளங்கி விளங்கிய வறவின்
முனைவன் கண்டது முதநூலாகும்.

54. நெஞ்சையொளித்திரு வஞ்சகமில்லை.

நெஞ்சை - மனதை, ஒளித்து - அடக்கி, இரு - இருப்பாயாயின், வஞ்சகம் - உள்ள கடுஞ்சினம், இல்லை - அகன்றுபோ மென்பதாம்.

தன் மனமாகிய நெஞ்சமே தனக்கு சான்றதலின் அதிர்ந்ரேன்றும் வஞ்சினம், பொருமெய், சூது, முதலியவற்றையகற்றி நெஞ்சை நன்மார்க்கத்தினோடே யொளிப்பானாயின் அவனுக்கு துக்கமென்பது யெக்காலுமில்லையாகும்.

அங்ஙனயின்றி நெஞ்சை யொளித்தவர்போல் துறந்தோரென வேஷமிட்டு பேதைகளை வஞ்சித்து பொருள் பரித்துண்பாரு முண்டு. அத்தகைய வஞ்சிக்கும் வாழ்க்கை பெறாது நெஞ்சை யொளித்திருப்பதே நலமென்று கூறியுள்ளாள்.

திரிக்குறள்.

நெஞ்சிற்றுறவார் துறந்தார் போல்வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணரில்.

55. நேராநோன்பு சீராகாது.

நேரா - தனக்கு கூடிவரா, நோன்பு - கொல்லாமெய், சீராகாது - தனக்கு சுகங்கொடா தென்பதாம்.

அதாவது கொல்லா விரதமென்னும் சோன்பை நோற்பவன் மற்றொருவன் கொன்ற மாமிஷத்தைத் தின்பானாயின் தானேற்கும் நோன்பிற்கு நேராகாதென்பது கருத்து. மாமிஷம் தின்போனில்லாவிடின் கொல்வோ னதிகரிக்கான்.

திரிக்குறள்.

தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின்யாரும்
விலைப்பொருட்டா லுன்றருவாரில்.

56. நைபவரெனினு நொய்யவுகரையேல்.

நைபவர் - வருந்தும் ஏழைகளாக, எனினும் - இருப்பினும், நொய்ய - அவர்கள் மனம் வருந்த, உரைமேல் - பேசாதே யென்பதாம்.

நமக்குள் அடங்கி வாழக்கூடிய யேழைகளா யிருப்பினும் அவர்களது மனங்குன்ற பேசலாகா தென்பது கருத்து.

57. நொய்யவரென்பவர் வெய்யவராவார்.

நொய்யவரென்பவர் - ஒருவரை மனனோகப் பேசுகிறவர்கள், வெய்யவர் - கொடுஞ் சினத்தோர், ஆவர் - என்னப்படுவார்கள்.

ஒருவரை மனனோகப் பேசும்படியாய வார்த்தையை யுடையோர் கோபத்திற் குடிகொண்டிருப்பவ ரென்பது கருத்து.

58. நோன்பென்பது கொன்றுதின்றொமெய்.

நோன்பென்பது- தம்மெய்யை காப்பதென்பது, கொன்று- சீவப்பிராணியை வதைத்து, தின்றொமெய் - மாமிஷத்தைப் புசியாதேகியென்பதாம்.

தந்தேகத்தை காக்கவேண்டிய நோன்பினுடையோன் சீவப்பிராணிகளுக்குத் துன்பத்தைச் செய்யாது காக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

அங்ஙனமின்றி புறமெய்யை வதைத்து தன்மெய்யை வளர்க்கவேண்டியதாயின் புற வுயிரை வதைத்துண்டு வளர்ந்த தேகம் அஃதுணர்ந்த வுபாதையை வுணர்ந்தே தீரல்வேண்டும்.

திரிக்குறள்.

தன்னூன் பெருக்கற்குத்தான் பிறிதூனுண்பா
றெங்கன மானுமருள்.

59. பண்ணியபயிரிற் புண்ணியம்தெரியும்.

பண்ணிய - தான் வழுது விளைத்த, பயிரில் - தானிய வளர்ச்சியில், புண்ணியம் - தனது நற்கருமம், தெரியும் - விளங்கும் என்பதாம்.

“சூதன் கொல்லையில் மாடுமேயு” மென்னும் பழமொழிக்கிணங்க அவனவன் துற்கன்மத்தின் பாபபலனை யறியவேண்டின் அவன் விளைத்த பயிர் மழையின்றி மடிவதும் வெட்டுக் கிளிகளால் நாசமடைவதும், புழுக்களால் மாளுவதுமாகிய செயலால் விளங்கும்.

அவனவன் நற்கருமத்தின் புண்ணிய பலனை யறியவேண்டின் அவன் விளைத்த பயிர் காலமழையால் ஒங்கிவளரவும், வெட்டுக் கிளிகளும் புழுக்களுமணுகாது தானிய வீருத்தி கூடுவதுமாகிய செயலால் விளங்கும். புண்ணியபலனை பண்ணியபயிரில் காண்குவென்று கூறியுள்ளாள்.

60. பாலோடாயினுங் காலமறிந்துண்.

பால் - பசுவின்பாலுடன், ஆயினும் - அன்னத்தையாயினும், மற்றும் பலகாரத்தையாயினும் புசிப்பதாயின், காலமறிந்து- கால

மாலே, மத்தியமென்னும் முக்காலமறிந்து, உண் - புசிக்கக்கடவா யென்பதாம்.

பாலுடன் கலந்த பழத்தையாயினும், பாலுடன் கலந்த சோற் றையாயினும் உண்ணவேண்டுமாயின் காலையில் உண்ணவேண்டு மென்று பாக சாஸ்திரங் கூறியுள்ளபடியால் காலமறிந் துண் ணென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

கன்மச்சூத்திரம்.

காலையி லமுதும் மந்தியந் தயிர்மோர்
மாலையில் வெண்ணீர் வழங்குக நன்றே.

61. பிறன்மனைபுகாமெ யறமெனத் தகும்.

பிறன் - அன்னியனுடைய, மனை - மனைவியை யிச்சித்து, புகா - அவளில்லம் நுகழையாத, மெய் - தேகமே, அறம் - சத்திய தருமத்தை பெற்றது, எனத்தகும் - என்று கூறத்தகும் யென்ப தாம்.

அன்னியனுடைய மனைவியை யிச்சித்து அவளில்லம் புகாத தேகமே அறச்சக தேகமென்று கூறியுள்ளாள்.

மூவர்தமிழ்—நாலடி நானூறு.

அறம்புகழ் கேண்மெய் பெருமெ யிந்நான்கும்
பிறன்றூர நச்சுவார் சேரா—பிறன்றூர
நச்சுவார் சேரும் பகைபழிபாவ மென்
றச்சத் தோடிந்நாற் பொருள்.

62. பீரம்பேணிற் பாரந்தாங்கும்.

பீரம் - வீரம், பேணில் - கொள்ளில், பாரம் - பெருஞ்சுமை யை, தாங்கும் - சுமக்கக்கூடும் என்பதாம்.

யாதொன்றுக்கும் அச்சமின்றி வீரமுற்றுள்ள புருஷன் தனக்கு அதிக பாரமுற்ற சமையையாயினும் வீரத்தன்மையால் அதனை யெளிதிலேந்திச் செல்வானென்பது துணிபு.

மனோகிடமும், தைரியமுமுள்ள புருஷன் எடுத்த காரியத்தை யெளிதில் முடிப்பானென்பது கருத்து.

63. புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்.

புலையும் - மாமிச யிச்சையையும், கொலையும் - ஜீவயிம்மையை யும், களவும் - அன்னியர் பொருளை யபகரித்தலையும், தவிர் - அகற்று மென்பதாம்.

நாவுக்குரிய உருசியின் அவாமிசுதியால் மாமிச வச்சையுண்டாயின், கொலையாம் சீவயிம்மைக்கு அஞ்சான் சீவர்கள் கிடையாவிடின் அவற்றை விலைக்குக் கொள்ளாதற்கு அன்னியர் பொருளை களவு செய்ய வஞ்சான் அக்களவின் அவாவால் தன்மையொத்த மக்களையும் வதைக்க அஞ்சான் ஆதலின் ஞானத்தாய் புலையின் யிச்சை முதலாவதாகற்ற வேண்டுமென்று கூறியுள்ளார்.

64. பூரியோர்க்கில்லை சீரியவொழுக்கம்.

பூரியோர்க்கு - நீச்சயிகுத்த கீழ்மக்களுக்கு, சீரிய - சீர்பெற வேண்டிய, ஒழுக்கம்-நன்மார்க்கம், இல்லை - கிடையாதென்பதாம்.

அதாவது, பொய், வஞ்சினம், சூது, பொருமெய்க் குடி கெடுப்பு நிறைந்த கீழ்மக்களுக்கு மெய்ப்பேசுதல் சகலரிடத்தும் அன்பு பாராட்டல், நஞ்சங்களங்கமற்றிருத்தல், சகலர் சுகத்தையுங்கண்டு ஆனந்தித்தல், தங்களைப்போல் சகலரும் சுகமடைய விரும்பல் ஆகிய சீர்பெறும் ஒழுக்கங்களை நோக்கார்களைன்பது கருத்து.

65. பெற்றியார்க்கில்லை சுற்றமுஞ் சினமும்.

பெற்றியார்க்கு - குணங்குடி கொண்டார்க்கு, சுற்றமும், உறவின் முறையாரும், சினமும் - கோபமும், இல்லை - கிடையாதென்பதாம்.

பெற்றி யென்னுங் குணத்தை குடிகொள்ள வைத்தவர்களுக்கு சுற்றத்தாரென்னுங் குடும்பமென்பதுமில்லை, சினமென்னுங் கோபமும் இல்லை யென்பது கருத்து.

66. பேதமெ யென்பது மாதர்க்கொரு பெயர்.

பேதை - அறிவற்ற, மெய் - தேகமென்பது, மாதர்க்கு - பெண்களுக்கு, ஒருபெயர் - குறித்துள்ள வோர் பெயராகுமென்பதாம்.

பெண்களுக்குரிய வாலு, தருணி, பிரவிடை, வீருத்தை யென்னும் நான்கு பருவத்துள் எழுவகைவயதின் பெயர்களுண்டு.

அதாவது ஐந்துவயதுமுதல் எழுவயதளவும் பேதைப் பெண்ணென்றும், எட்டுவயதுமுதல் பதினேரு வயதளவும் பெதுமெய்ப்பெண்ணென்றும், பன்னிரண்டுமுதல் பதின்மூன்று வயதளவும் மங்கைபெண்ணென்றும், பதினான்கு வயதுமுதல் 19-வயதளவும் மடந்தைப் பெண்ணென்றும், இருவது வயது முதல் இருபத்தைந்து வயதளவும் அரிவைப்பெண்ணென்றும், இருபத்தாறு வயது முதல் முப்பத்தோரு வயதளவும் தெரிவைப் பெண்ணென்றும், முப்பத்திரண்டு வயதுமுதல் நாற்பது வயதளவும் பேரிளம் பெண்ணென்றும் எழுவகைப் பெயர்களுண்டு.

இவ்வெழுவகைப் பெயரூள் எழு வருஷத்துள் அறியாசிறியாளாகும் பேதமெய்யென்பது பெண்களுக்குரிய ஓர் பெயராதலின் மாதருக்குரிய பெயர்களில் பேதமெய்யென்பதுமோர் பெயரென்று குறிப்பிட்டுள்ளார். காரணம் முன்பே பேதமெய்க்குணம் பொருந்தியிருந்த மாதர்களாயிற்றே அவர்களை, ஏமாற்றலும், மிருகம்போல் நடத்துவதும் தகுதியல்ல அவர்களை சமமாக நேசியுங்களென்று ஆண்மக்களுக்கு அறிவுறுத்தலாம்.

67. பையச்சென்றால் வையந் தாங்கும்.

பைய-மெல்லெனச், சென்றால்-செல்லுவோமாயின், வையம்-பூவுலகு, தாங்கும்-யேந்து மென்பதாம்.

உலகத்தின்கண் வார்த்தை மிருதுவாகவும் நடத்தை யமைதியாகவும், செயலு நிரானமாகவும் செய்து வருவோமாயின் வையத்துள்ள சகலமக்களாலும் ஏந்திப் புகழப்படுதல் அநுபவமாதலின் சகல காரியங்களையும் நிரானித்துச் செய்வோர்களை வையந் தாங்குமென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்.

68. பொல்லாங் கென்பவை யெல்லாந்தவிர்.

பொல்லா - கொடிய, ஆங்கு - அங்கம், யென்பவை - யென்று சொல்லும்படியான, எல்லா-சகல குற்றங்களையும், தவிர் - அகற்றி விடு மென்பதாம்.

அதாவது தேககுற்றம், வாக்குகுற்றம், மனோ குற்றங்களாகும். முத்தோஷங்களமைந்த பொல்லா வங்கத்தோனென்னும் பெயரெடாது அக்குற்றங்களைத் தவிர்த்து வாழ்கவேண்டு மென்பது கருத்து.

69. போனகமென்பது வானவர் விருந்து.

போனகம் - காமதேனு அல்லது கற்பக விருட்சம், என்பது - என்று கூறும்படியானது, வானவர் - மக்கள் நிலைகடந்து தெய்வ நிலையடைந்தவர்கள், விருந்து - தங்களை யண்டினோர்க்களிக்கும் அமுத மென்னப்படும்.

தாயுமானவர் கூறியுள்ளபடி “போனகமமைந்ததென வக்காம தேனுநின் பொன்னடியினின்று தொழுமே” என்னுஞ் செய்யுளுக்கும் பகரமாய் காட்டிலும், குகைகளிலுந்தங்கி ஞான கருணாகர முகமமைந்த பெரியோர்களைக் காணவேண்டிவரும், அரசர்களுக்கும், குடிசகளுக்கும் அக்காலுண்டாகும் பசிதாகத்தை நிவர்த்திக்கக் கூடிய ஓரமுதமென்னப்படும்.

காட்டில் தங்கியுள்ளவர்களுக்குக் கேட்டதையளிக்கும் ஓர் சித்தின் நிலைக்குப் போனகமென்னும் பெயரை யளித்துள்ளார்கள்.

காக்கை பாடியம்.

கேட்டவை யாவும் கொடுக்கும் போனகம்
நாட்டுள் மாரியாய் நடக்கும் வானகம்
வீட்டினி லடங்கி யுள்ளொளி கண்டோர்
வாட்டமொன்றில்லா வாழ்க்கையதாமே.

புத்தசங்கத்தோர் பிட்சா பாத்திரத்திற்கும் போனகமென்னுமோர் பெயருண்டு. அதுகொண்டே பட்டினத்தார் வற்றாத பாத்திரமென்றுங் கூறியுள்ளார், அதற்கு பகரமாய் மணிமேகலையிலுள்ள ஆபுத்திரன் காதையைக் காணலாம்.

அருங்கலைச் செப்பு.

வானகத்துட் சென்றார் மாபாத்திர மெடுத்தார்
போனகத்தா லுண்ட பொருள்
கரபாத்திர மெடுத்தார் காட்சி நிலைத்தார்
திரநேத்திர மமைந்த சீர்.

70. மருந்தும் விருந்தும் முக்குறை யகற்றும்.

மருந்தும் - ஓடதியும், விருந்தும் - விரும்பியுண்போர் புசிப்பும், முக்குறை - மூன்று தோஷங்களை, யகற்றும் - நீக்குமென்பதாம்.

அதாவது, மருந்துண்பதினால் வாததோஷம், பித்ததோஷம், சிலேத்துமதோஷம் ஆகிய முத்தோஷங்களையும், விருந்தளிப்பதினால் எதிரிக்குக் காலத்திலில்லா குறையும், பசியின் குறையும், பிராண துடிப்பின் குறையும் நீங்கி சுகமடைவதால் விருந்தினால் நீங்கும் முக்குற்றங்களையும் மருந்தினால் நீங்கும் முக்குற்றங்களையும் ஏகபாவனையால் புசிப்பிற்சுட்டி பகர்ந்திருக்கின்றார்.

71. மாரியல்லது காரிய நிலை.

மாரி - மழை, அல்லது - இல்லாமற் போமாயின் காரியம் - எடுக்குந் தொழில் யாவும், இல்லை - நடப்பதரிதாகு மென்பதாம்.

உலகத்தில் மழைபெய்யாமற் போமாயின் சுகல காரியங்களுக்கும் ஆனியுண்டாய் பஞ்சமதிகரித்துப் பாழாகுமென்பதாம்.

72. மின்னுக்கெல்லாம் பின்னுக்குமழை.

மின்னுக் கெல்லாம் - வானில் மின்னல் தோன்றுவதின் சாட்சி, பின்னுக்கு மழை - பிற்காலத்துக்குத் தகுந்த மழைப் பெய்யுமென்பதாம்.

வானில் மின்னல் மீருங்கால் ஆழிநீரையுண்டு ஆகாய கருப்பங் கொள்ளுவதனுபவமாதலின் மின்னல் சாட்சியைக் கொண்டு மழையுண்டென்பதை யுணர்ந்து உழுதுண்போர் விளைக்க விளக்கியுள்ளார்.

73. மீகாமனில்லா மரக்கலமோடாது.

மீகாமன் - வோட சூஸ்திரன், இல்லா - இல்லாமற் போவானாயின், மரக்கலம் - ஓடம், ஓடாது - நீரிலோட்டுவது அரிதாகும் என்பதாம்.

ஓடத்தை போட்டும் சூஸ்திரனாகும் மீகாமனில்லாவிடில் மரக்கலத்தை நீரில் வோடச்செய்வது கஷ்டமாகும்.

அதுகொண்டே “மாலுமியில்லா மரக்கலமேற லாகா”தென்பதும் பழமொழி. மீகாமன், மாலுமி, ஓடகுத்திரன், சுக்கானனென்னும் நான்கு தொழிற் பெயரும் நீரின் வேகமும், காற்றின் வேகமுமறிந்து ஓடத்தை வோட்டுவோன் பெயராகும்.

74. முற்பகற்செய்யின் பிற்பகல்வினையும்.

முற்பகல் - காலைவில், செய்யின் - செய்யும் வினையின் பயனானது, பிற்பகல் - மாலைக்குள், வினையும் - வெளிவருமென்பதாம்.

யாவருக்குந் தெரியாதென்னும் ஓர் காரியத்தை மறைத்து செய்த போதினும் அக்காரியம் தன்னிற்றானே வெளிவருமென்பது கருத்து.

75. மூத்தோர்சொல் வார்த்தையமிர்தம்.

மூத்தோர் - விவேகமுதிர்ந்தோர், சொல் - வாக்கியமானது, வார்த்தை - சொற் சுவையாம், அமிர்தம் - நீதிபோத மென்னப்படும்.

விவேக மிகுத்தோர் போதிக்கும் நீதிவாக்கியங்களை செவியிற் கேட்டு அதன்மேறை நடப்பவனெவனோ அவன் சகல துக்கங்களையும் போக்கி சுகநிலையடைபவனாதலின் மூர்த்தோர் வாக்கியமாம் அமுதுண்ண வேண்டுமென்பது கருத்து.

ஓடதியென்னும் அவுடத முண்பதால் பிணி நீங்கி ஆரோக்கிய மடைவதுபோல் மூத்தோர் வாக்கியமென்னுமுதால் துக்கம் நீங்கி சுகமடைவதே காட்சியி னினிதென்னப்படும்.

76. மெத்தெனப்படுத்தல் நித்திரைக்கழகு.

மெத்தென - மெல்லிய பஞ்சணையில், படுத்தல் - சயனித்தல், நித்திரைக்கு - தூங்குகைக்கு, அழகு - சுகமென்னப்படும்.

மிருதுவாகிய பஞ்சமெத்தையின் மீது படுத்தல் சுகமான நித்திரைக் கேதுவுண்டாமென்று விளக்கியுள்ளார்.

77. மேழிச்செல்வங் கோழைப்படாது.

மேழி - ஏரு பிடித்து உழுதுண்பவனின், செல்வம் - திரவியமானது, கோழைப்படாது - குறைவுபடாது என்பதாம்.

அதாவது எருபிடித்து உழுதுண்ணும் உழைப்பாளியானவன் எத்தொழிலையும், அஞ்சாது செய்யும் தைரியமுடையவனானவன் அவன் கஷ்டமாகியத் தொழில்களில் எவற்றையேனுஞ் செய்து சம்பாதித்து தனது திரவியங் குறையாது நிறப்புவன் என்பது கருத்து.

78. மைவழியாடல் மனையகன் றொழுது.

மைவழியாள் - கண்களில் மைதீட்டும் விலைமகள், மனை - வீட்டிற்கு, அகன்று - விலகி, ஒழுது - நன்மார்க்கத்தில் நடவென்பதாம்.

கண்ணால் விழித்து மயக்கி தனது வயப்படுத்தும் விலைமகளின் வீட்டினருகே வாழ்தல் எவ்விதத்துங் கேட்டைத்தரும் வாழ்க்கையாதலின் அவள் வீட்டின் அருகே வாழ்தல் ஒழுக்கத்திற்கு இழுக்கென்பது துணிபாம். மைவழியாள் - ஆண்மக்களை மயக்கக்கூடிய கண்களையுடையவளென்பதும் பொருந்தும்.

79. மொழிவதுமறக்கி னழிவதுகருமம்.

மொழிவது - தனது தாய் தந்தையராலேனும், தன்னை ஆண்டு வருபவனாலேனும் கூறிய வார்த்தையை, மறக்கின் - மறந்துவிடில், கருமம் - அத்தொழிலானது, அழியும் - கெட்டுப்போமென்பதாம்,

தனது எஜமானனாகும் ஆண்டவன் எவிய மொழியை மறப்பானாயின் அக்கருமத்திற்கே கேடுண்டாய தென்பது கருத்து.

80. மோனமென்பது ஞானவரம்பு.

மோனமென்பது - பற்றற்ற நிலையென்று கூறுவது, ஞானம் - அறிவினாற் கட்டப்பட்ட, வரம்பு - வரப்பு என்பதாம்.

விவேக விருத்தியற்று வீணில் அலைந்து திரியும் மனதையடக்கி யாள்வதென்னப்படும். அதாவது விவேகமென்னும் அறிவைக்கடந்து மனமலையாது நிற்கும் சுகவாரிக்கொப்பாய பற்றற்ற நிலையென்பது கருத்து (வரம்பு - வரப்பு, அத்து, எல்லை.)

81. வளவனாயினு மளவறிந்தெடுத்தணன்.

வளவன் - தானிய சம்பத்துள்ளவன், ஆயினும் - இருப்பினும் அளவறிந்து - தன் குடும்பத்துக்குப் போதுமான திட்டந் தெரிந்து

எடுத்து - பண்டியினின்று மொண்டு, உண்ணு - சமைத்துப் புசிக் கக்கடவா யென்பதாம்.

பூமிச்செல்வமாகும் தானிய சம்பத்து ஏராளமாக விருப்பினும் அவற்றை வீண்விரயஞ் செய்யாது தன் செலவுக்குத் தக்கவாறெ டித்து உபயோகித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னுஞ்செட்டு நிலையை ஞானத்தாய் உழுதுண்ணும் வேளாள தொழிலாளருக்கு விளக்கி யுள்ளார்.

82. வானஞ்சுருங்கிற் றுனஞ்சுருங்கும்.

வானம்-காலமழை, சுருங்கில்-குறைந்துபோமாயின், தானம்- பூமிவளம், சுருங்கும் - தானியவிளைவு குன்று மென்பதாம்.

எத்தகைய பெருக்க தானிய பண்டிகள் நிறைந்திருப்பினும் ஓராண்டு காலமழை தவறுமாயின் தானிய விருத்திகுன்றி குடிகள் கஷ்டத்தை யநுபவிக்கவேண்டி நேரிடுமாதலின் வளநாடனும் தானியசம்பத்து நிறைந்துள்ளவனாயினும் அளவறிந்து செலவு செய்யவேண்டுமென்று முன்வாசகத்திலு மொழிந்துள்ளார்.

83. விருந்திலோர்க்கில்லை பொருந்திய

வொழுக்கம்.

விருந்து - ரிதம் ஒருவருடன் கலந்து புசிக்கும் புசிப்பு, இல் லார் - அற்றிருப்போர்க்கு, பொருந்திய - சேர்ந்து வாழக்கூடிய, ஒழுக்கம்-நல் வாழ்க்கைத்துணை, இல்லை-அவர்களுக்குக் கிடையா தென்பதாம்.

அனவரதம் ஒருவருக்கு அன்னமிட்டுண்ணும் அன்பில்லாமல் லோபம் நிறைந்திருக்குமாயின் அவனை நெருங்கி யொருவனு மணுகாது வாழ்க்கைத்துணை யற்றுபோமென்பது கருத்து.

84. வீரண்கேண்மெய் கூரம்பாகும்.

வீரன் - யுத்தவல்லபனை கேண்மெய் - நேசித்த தேகிக்கு, கூரம்பு - சாணை தீர்த்தவேலை, ஆகும் - கையிலேந்தியுள்ளதற்கு ஒக்கும் என்பதாம்.

யுத்தத்தில் வல்லமெய் யுடையோனை நேசித்துள்ளவன் (கூரிய அம்பை எக்காலுங் கரத்திலேந்தி யிருக்குங்கால் எவ்விதத்

துந் தன்கரத்தைக்காயப்படுத்துவதுபோல்) ஏதேனும் ஓர்நாளில் வீரனால் உபத்திரவமடைய நேரும் ஆதலின், வீரன் கேண்மெயை விரும்பாதே யென்பது கருத்து.

85. உரவோனென்கை யிரவாதிருத்தல்.

உரவோன் - தேகவுரம் பெற்றவன், என்கை - யென்போன், இரவாது - மற்றொருவர்பா விரந்துண்ணாது, இருத்தல் - இருக்க வேண்டு மென்பதாம்.

அதாவது தேகத்தில் யாதாமோர் பழுதின்றி உரமாகும் பலமுற்றிருப்போன் ஒருவரையடுத்து இரந்துண்ணாது தேகத்தை வருத்தி உழைத்துண்ண வேண்டுமென்பது கருத்து.

86. ஊக்கமுடைமெய் யாக்கத்திற் கழகு.

ஊக்கம் - இடைவிடாமுயற்சி, உடைமெய் - உடையவனின், யாக்கத்திற்கு - உருவிற்கு, அழகு - சிறப் பென்னப்படும்.

எத்தொழிலை யெடுப்பினும் அவற்றை இடைவிடா முயற்சியினின்று சாதித்து முடிக்கும் தேகியை சிறப்பித்துக்கொண்டாடுவ தியல்பாதலின் முயற்சியின் அழகை சிறப்பித்து தேகத்தில் சிறந்தது முயற்சியுள்ளதேகமென்றும் அஃதில்லா தேகம், பூமிபாரம் என்றுங் கூறியுள்ளாள்.

87. வெள்ளைக்கில்லை கள்ளச்சிந்தை.

வெள்ளைக்கு - சுத்தவீதயமுள்ளார்க்கு கள்ளச்சிந்தை - வஞ்சிசினம், கபடி, சூது முதலிய தற்குணங்கள், இல்லை - இராவென்பதாம்.

குணமென்னுங் குன்றேறிய சுத்தகுணமுள்ளாரிடத்து வஞ்சிசினம், கபடி, சூது முதலிய தற்குணங்கள் யாவும் அணுகாதென்பது கருத்து.

88. வேந்தன் சீறினாந் துணையில்லை.

வேந்தன் - ஆளும் அரசனானவன், சீறின் - சினந்து நிற்கின், ஆந்துணை - அவனை தடுத்தானமுதவி, இல்லை - வேறில்லை யென்பதாம்.

தேசத்தை யாளும் அரயனுக்கு ஒருவன்மீது மீறியக் கோப முண்டாயின், அவனது கோபத்தை யடக்கி காப்போர் அங்கு ஒருவருமில்லை யென்பது கருத்து.

89. வையந் தொடருந் தெய்வந்தொழு.

வையம் - புடவி பாசமானது, தொடரும் - உன்னை யெக்காலும் பின்பற்றுமாதலின், தெய்வம் - தேய்வகமாம் உண்மெய்யைத், தொழு - உள்ளொளிகண்டொடுங்கு மென்பதாம்.

பாச அடவியின் பந்தப்பற்றானது வண்டி எருதின் கால சக்கரந் தொடர்ந்து செல்லுவதுபோல் மாறபிறவிக்கும், மீளாதுக்கத்திற்குங் கொண்டுபோய்விடும். ஆதலின் தெய்வகமாம் உள்ளொளியி லன்பை வளர்த்து ஒடுங்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

ஒளவைக் குறள்.

அந்தத்தி லங்கி யழல் போலத் தானேக்கில்
பந்தப் பிறப்பறுக்கலாம்.

90. ஒத்தவிடத்து நித்திரைக்கொள்.

ஒத்தவிடத்து-உன்சாதனத்திற்கு நேர்ந்தவிடத்து, நித்திரை-தூங்காமற்றுங்கும் நிலையில், கொள்ளும்-உட்காருமென்பதாம்.

நேர்ந்தவிடத்து ஆனந்த நித்திரையாம் தூங்காமற்றுங்கும் நிலையைவற்புறுத்தி யுள்ளாளன்றி தன்னையறியாமற் றுங்கும் மரணத்துக்கத்தைக் கூறினாளில்லை.

91. ஒதாதார்க்கில்லை யுண்மெயிலொழுக்கம்.

ஒதாதார்க்கு - நற்கேள்வியில் முயலாதார்க்கு, உண்மெயிலொடுக்கம் - தன்னுட்டானே யொடுங்கி சுயம்பாம் நிலை, இல்லை-கிடையாதென்பதாம்.

ஆதலின் ஒவ்வோர் மக்களும் நீதிநூற்களை யோதி யுணர்ந்து உண்மெயிலன்பை வளர்த்து புறமெய் வெறுத்து பிறவியறுத்து நிருவாணமடைய வேண்டுமென்பது கருத்து.

அவ்வையார் அம்மன் என்னும் பெயர் பெற்ற ஞானத்தாய் அருளிய

இரண்டாம் வாசகம்

முற்றிற்று.

வேற்றினூனமாகிய மூன்றாம் வாசக

முன் னுரை.

தென்தேச பாண்டிய வம்ஸத்தைச் சார்ந்த கிள்ளிவளவன் எனும் அரசனுடைய மூதாதையாகிய சயம்பு சிற்றரசன் தனது மாளிகையைவிட்டு வேணு வியாஹார அறஹத்துக்களை தரிசிக்கப் போகுங்கால் வழியே சென்று வழியே மீளாமல், திவாகர சிற்றரசனின் நந்தவனத்துட் புகுந்தான். அவ்வனத்துள் திவாகர வரசனின் குமாரத்தி தன் தோழிமாருடன் உலாலிக்கொண்டிருந்தவள் சயம்பு சிற்றரசனைக் கண்டு பிரிதியுண்டாகி யருகிலணுகிச் சென்றாள். இதனை யுணர்ந்தவன் தான் குறுக்கிட்டுச் செல்லுங்காரணங்களைக் கூறி மனமிணங்காமல் வெறுத்துச் சென்றான். இக்கோபத்தால் ராஜகுமாரத்தி சேவகரை திட்டப்படுத்தி வைத்திருந்து, சயம்புவரசன் வியாரு சென்று திரும்பி யவ்வனத்துள் வந்தவுடன் பிடிக்கச் செய்து, தன் தந்தையிடம் அவனைக் கொணர்ந்து, இவனென்னை வலிய கைப்பற்றினானென்று கூறினாள். அதனைக் கேட்ட மன்னன் சீற்றமுற்று இவ்வீசாரிணையை மந்திரிகளால் வீசாரித்து தண்டிக்க வநுமதியளித்தான். பின்பு மந்திரிகள் சரிவர வீசாரியாமல் சயம்பு வரசனை குற்றமுடையவனென்று, அவனைத் தண்டித்து சிறையிலிட்டு வைத்தார்கள். இவ்விரங்களை சயம்பு வரசனின், ஏவலாளரால் உலகமாதாவாகிய ஔவையாரெனும் அம்பிகையம்மன் அறிந்து, வெற்றினூனம் எனும் ஒரு நூலெழுதி, திவாகர சிற்றரசனுக்கனுப்பினார். அதைப் பெற்று முற்றும் வாசித்து, தனது குமாரத்தியையும் சயம்பு மன்னையும் தேரவீசாரித்து, தன் குமாரத்தியே துவட்டியெனத் தெரிந்து சயம்பு சிற்றரசனுக்கு வேண திரவியமும், அம்மனலளித்த வெற்றி ஞான நூலும் கொடுத்து சிறையிலிருந்து விடுவித்தவன் நாட்டுக்கனுப்பினான்.

ஔவையாரால் அருளிய முதல் வாசகம் ஆத்திச்சவட்டில், இரண்டாம் வாசகம் குன்றைவேந்தன், ஆகிய இவ்விரண்டும், அக்காலத்தில் சிறு பிள்ளைகட்கு கற்பிக்கப்பட்டு வந்ததுடன் இந்த வெற்றி ஞானத்தையும் பள்ளிப் பிள்ளைகட்கு கற்பிக்கும்படி சயம்பு வரசன் சமணசிரியர்களை வேண்டிக்கொண்டான். அது முதல் மூன்று நூற்களையுஞ் சேர்த்து திரிவாசகம் என்று அக்காலத்திலேயே வழங்கிவந்தார்கள், திரிவாசக முண்டாயதற்கு காரண மிதுவேயாகும். இக்காதையை கிறீஸ்து பிறந்த (95) தொண்ணூற்றியைந்தாம் வருஷம் அரசாண்ட கிள்ளிவளவன் மூதாதை வம்ஸ வரிசையிற் காணலாம்.

இக்காலத்தில் முதல் வாசகமும் இரண்டாம் வாசகமும் அம்பிகையம்மன வியற்றியதென்றும், மூன்றாம் வாசகமாகிய இந்த வெற்றினூனம் அதிவீரராமபாண்டியன் எழுதியதென்றும், பல பிழம்புபடு நெறிகளை நிறைத்து பாழாக்கிவிட்டார்கள். ஸ்ரீ. சி. ப. சா.

ஸ்ரீ புத்தாயநம:

தென்னிந்திரர் தேச புத்ததர்ம சாஃகியக்காரர்களில்

ஒருவளாகிய

பாரதமாதா ஓளவையார்

எனும்

ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன்

அருளிச்செய்த

மூன்றாம் வாசகம்.

திருவாளர். க. அயோத்திதாஸ் பண்டிதர்

உரை.

வெற்றிஞானம்.

காப்பு.

வெற்றி ஞான வீரன் வாய்மெய்

முற்று மறிந்தோர் மூதறிவோரே.

ஞானவெற்றி - அறிவில் ஜெயமுற்றவனாகும் வாலறிஞனும், வீரன் - அதிதீவிரனைனப் புகழ்ப் பெற்ற புத்தபிரானு லோதிய, வாய்மெய்-மெய் வாக்கியங்கள் நான்கையும், முற்றும் - முழுவதும், அறிந்தோர் - தெரிந்து கொண்டவர்கள், மூதறிவோரே முற்று முணர்ந்த பேரறிவாள ராகு மென்பதாம்.

அதாவது நான்முகத்து சதுர்முக னேதிய நான்கு வாய்மெய்யாம், துக்கம், துக்கோற்பவம், துக்கோற்பவக் காரணம், துக்க நிவாரணமென்னும் சதுர்வித சத்தியங்களையும் குறைவற உணர்ந்த வர்களெவரோ அவர்களே முற்று முணர்ந்தவர்களென்பது கருத்து.

நறுந்தொகை நான்கு.

பற்று முலகப் பற்றினை யறுத்து

பொற்றாமரையிற் பரந்தவன் பகர்ந்த
நற்றமிழ் தெரிந்து நறுந்தொகை தன்னால்
குற்றங்களைவோர் குறைவிலாதவரே.

பற்றுமுலகம் - உலக பாசபந்தக் கட்டாகும், பற்றினை-பாசக் கயிற்றினை, அறுத்து - துண்டித்து, பொற்றாமரையில் - பதுமாசனத்தில், பரந்தவன் - வீற்றிருந்தவன், பகர்ந்த - ஒதிவைத்த, நற்றமிழ் - சிறந்த தமிழ் பாஷையை, தெரிந்து - கற்று, நறுந்தொகையாம் - வாய்மெய் நான்கினையும் உணர்ந்து, தன்னால் - அதனாவால், குற்றங்களைவோர் - இராகத்துவேஷமோகமென்னுங் குறுந்தொகையாம் முக்குற்றங்களை யகற்றினோர், குறைவிலாதவரே - சுகவாரிக் கொப்பாம் சுகல சுகமும் பொருந்தவமைதியுற்று வாழ்வார்க ளென்றவாறு.

திரிக்குறள்.

மலர்மிசை யேகினான் மாண்டி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார்.

சிலப்பதிகாரம்.

அருக ரறிவனருகற் கல்லதென்
இறகையுங் கூடி யொருவழிக் குவியா
மலர்மிசை நடந்த மலரடிக்கல்லதென்
தலைமிசை யுச்சி தானணி பொழுது.

ஞான வாசிஷ்டம்.

புண்டரீக வாதனத்தில்
புத்தன்போல் உத்தர முகனாய்

நூல்.

1. எழுத்தறித்தவன் இறைவனாகும்.

எழுத்து - வரிவடிவாம் அட்சரங்களை, அறிவித்தவன் - ஒதிவைத்தவன், இறைவனாகும் - குடிகள் பால்வரியிறைக் கொள்ளும் ஓரசனையாகும்.

அவ்வரசன் யாரென்பீரேல் வீரவாகு, குலவாகு, இட்சவாகென்னும் சக்கரவர்த்திகள் மரபிற்றோன்றிய சித்தார்த்தி திருமகனையாகும்.

இவ்விறைவன் காலத்தில் பாலபாஷை வரிவடிவாம் எழுத்துக்களின்றி ஒலிவடிவாம் சப்தமொழியும், அம்மொழிகளோ ஒருவர் சொல்லவும் மற்றொருவர் கேட்கவுமான சுருதிகளாயிருந்ததி.

இறைவன் உலகபாசத்தைத் துறந்து அவலோகிதரென்றும், ஐயிந்திரியங்களை வென்று இந்திர ரென்றும், நிருவாண நிலையடைந்தபோது சகலமுந் தன்னிற்றோன்றிய விளக்கத்தால்தான் சுருதியாக வோதியுள்ள திரிபீடவாக்கியம், திரிபேதவாக்கியமென்னும் கன்மபாகை அருத்த பாகை, ஞானபாகையாகிய மூன்று, அருமொழிகளும் மறைந்து போமென்றுணர்ந்து மகடபாஷையாம் பாலியினின்று சகட பாஷையாம் சமஸ்கிருதாட்சரங்களையும், திராவிடபாஷையாம் தமிழட்சரங்களையு மியற்றி வரிவடிவாய் கற்களில் வரைந்து கல்வியைக் கற்பித்துக்கொண்டு எழுத்தறிவித்தவ னிறைவனாகுமென்று வற்புறுத்திக் கூறியுள்ளார்

தோல் காப்பியம்.

மங்காமரபி னெழுத்து முறைகாட்டி

மல்குகீர் வரைப்பினிந்திர னரைந்த

வீரசோழியம்.

ஆவியனைத்துங் க, ச, த, ந, ப, மவ்வரியும் வவ்வி

லேவிய வெட்டும் யவ்வாறு ஞந்நான்கு மெல்லாவுலகு

மேவிய வெண்குடை செம்பியன் வீரராஜேத்திரன்நன்

நாவியல் செந்தமிழ் சொல்லின் மொழி முதனண்ணுதலே.

மதத்திற் பொலிவும் வடசொற் கிடப்பும் தயிழ் மரபு
முதத்திற் பொலியேழை சொற்களின் குற்றமுமோங்கு வினை
பதத்திற் சிதைவு மறிந்தே முடிக்க பன்னூராயிரம்
விதத்திற் போலயும் புகழவலோகிதன் மெய்த்தமிழே.

சிலப்பதிகாரம்.

தண்டமிழாசான் சாத்தனிஃ துரைக்கு

முன்கலைதிவாகரம்.

ஒருவர்க் கொருவனாகி யுதவியும்

பரிசின் மாக்கள் பற்பலராயினும்

தானொருவன்னே தரணி மாதவன்

செந்தமிழ் சேந்தன் தெரிந்த திவாகரம்.

சிவஞான யோகிஸ்வரர்.

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவரியல் வாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிபட்டத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பும்
இருமொழியு மான்றவரே தழீ இயினு ரென்ற லில்
இருமொழியு நிகரென்று மிதற்கைய முளதேயோ.

இத்தகைய விலக்கிய நூல் இலக்கண நூற்களினுதாரங்களைக்
கொண்டு தமிழுச்சரங்களை இயற்றியளித்தவர் புத்தபிரானென்றே
தெளிவாக விளங்குகிறபடியால் எழுத்தறிவித்தவன் சிறப்பைக்
கூறி அன்னோர் தன்மத்தை விளக்கலுற்றார்.

2. கல்விக்கழகு கசடறமொழிதல்.

தான் கற்ற கல்விக்கு சிறப்பு யாதெனில், கூறும் வாக்கில்
குற்றமெழாமலும், மற்றவர்களிடயம் புண்படாமலும் முன்பின்
யோசித்து பேசவேண்டுமென்பது கருத்து.

3. செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளை தாங்குதல்.

திரவிய சம்பத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு சிறப்பு யாதெனில்,
தனது குடும்பம் ஒங்கி செழிக்கவும், தன்னை யடுத்தோர் குடும்பம்
ஒங்கி செழிக்கவும் அன்புடன் உதவி புரிந்து வருவானாயின்
அதுவே தனவந்தன் அழகென்பது கருத்து.

4. வேதியர்க் கழகு வோதலு மொழுக்கமும்.

சத்திய தன்மமாம் சதூர்பேத மொழிகளை ஒதுவோர்க்கழகு யாதெனில், எத்தேச எப்பாஷைக்காரனா யிருப்பினும் நீதியும், நெறியும் வாய்மையும் நிறைந்து சகலருக்கும் நன்மையை விளக்க வேண்டியவனாகவும் அன்றேல் ஒதியுணர்ந்த பயனால் சகலருக்கும் நல்லவனாகவும் விளங்குவோ னெவனோ அவனே வேதமோதும் சிறப்புடையானென்பது கருத்து.

நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்.

நீதியும் நெறியும் வாய்மையு முலகில் நிறுத்தினோன் வேதியனன்றி வேதிய னேனு மிழுக்குறி லவனை விளம்பும் சூத்திரனென வேத மாதவர் புகன்ற ராதலாலுடல் மாய்ந்தபின் பாவதோர் பொருளோ கோதிலர் விந்தப் பிறவியில் வேதக் குரவனீ யல்லையோ குறியாய்

5. மன்னவர்க்கழகு செங்கோல் நடத்தல்.

அரசர்களுக்கு அழகாவது யாதெனில், செவ்விய நீதியின் கோலேந்தி தன்னவரன்னிய ரென்னும் பட்சபாதமின்றி நீதியை செலுத்துவதுடன் குடிகள் யாவருந் தனது பாதுகாப்பிலிருக் கின்றபடியால் அவர்களுக்கு யாதாமோர் தீங்கு நேரிடாவண்ணம் ஆதரிப்பதே மன்னர்க்கு சிறப் பென்பது கருத்து.

6. வாணிபர்க்கழகு வளர் பொருளீட்டல்.

வியாபாரிகளுக்கு அழகு யாதெனில், ஒன்றைக் கொடுத்து மற்றொன்றை மாறுவதில் மிக்கச் செட்டுடையவனா யிருந்து எக் காலத்திலெச் சரக்கைப் பிடித்துக் கட்டவேண்டியதென்றும் எச்சரிக்கை நிலவரத்திலும், தராசு கோணு நிலையிலும் தன் செல வழிவுகீழாக சொற்பலாபத்திலும் விற்று பொருளை வளர்த்து சருவ சீவர்களுக்கும் உதவியுள்ளோராக விளங்குதல் ஒன்றைக் கொடுத்து மற்றொன்றைப் பெறும் வாணிபர்களுக்கு சிறப்பென் பது கருத்து.

7. வேளாளர்க்கழகு உழுதூண் விரும்பல்.

பூயியை திருத்தி பயிர் செய்கிறவர்களுக்கு அழகுயாதெனில், நன்செய் பூயியை யுழுது பயிர் இடுங்கால மீதென்றும் புன்செய்

பூமியை பயிரிடக்காலமீதென்றும் நன்காராய்ந்துதான், மழையை வேண்டி ஆகாயத்தை நோக்குவதுபோல் சர்வ ஜீவர்களும் தானியத்தை வேண்டி வேளாளனை நோக்குகிறபடியால் பூமியின் பலனைக் கருதுங்கால் ஈகையைப் பெருக்கி சர்வ ஜீவர்கள் மீதும் இதக்க முடையவனாய் ஆதரிக்குஞ் செயலிலிருப்பதே வேளாளர் சிறப்பென்பது கருத்து.

8. மந்திரிக்கழகு வரும்பொருளுரைத்தல்.

ஆலோசனை கர்த்தனுக்கு அழகு யாதெனில் தன தாசனுக்கு அரிய வாக்கியங்களை விளக்கி தேசத்தை சீர்திருத்தலும், வருங்காலச் செயல்களையும் போங்காலச் செயல்களையும் ஆராய்ந்து சேர்க்கவேண்டியவற்றை சேர்த்தும், அகற்றவேண்டியவற்றை யகற்றியும் ஆண்டு வருவதே சிறப்பென்பது கருத்து.

9. தந்திரிக்கழகு தன் சுற்றங்காத்தல்.

தன்னிற் நிரமூள்ளவர்களுக்கு அழகு யாதெனில், விருந்தினருடனும் அன்புடனும், புசித்து, அன்னத்தாலவர்களைப் போஷிப்பதே சிறப்பென்பது கருத்து.

10. உண்டிக்கழகு வீருந்தோடுண்டல்.

உண்ணும்படியான புசிப்புக்கழகு யாதெனில், விருந்தினருடன் அன்பு பாராட்டி புசித்து அன்னத்தாலவர்களைப் போஷிப்பதே சிறப்பென்பது கருத்து.

11. பெண்டிர்க்கழகெதிர் பேசா திருத்தல்.

பெண்களுக்கு முக்கிய வழகு யாதெனில் தனது கணவன் கூறும் வாய்மொழிகளுக்கு விவேகமற்ற எதிர்மொழி கூறாமல் இட்ட யேவலை யின்போடு செய்தலே சிறப்பென்பது கருத்து.

12. குலமகட்கழகு கொழுநனைப் பேணுதல்.

நற்குடும்பத்திற் பிறந்த பெண்களுக்கு அழகு யாதெனில், தன் கணவனையே கடவுளாகவும், காப்பவனாகவும் கருதி அவனுக்கு நீராட்டலை அங்க சுத்தமாகவும், அன்னமூட்டுதலை யபிவேசக

மாகவும், அவன் கரங்களைப் பிடித்துப் பூசுதலே பூசையாகவும், அவன் உத்தரவளித்துள்ள வாக்கியங்களை மந்திரமாகவு மெண்ணி நடத்தலே சிறப்பென்பது கருத்து.

13. விலைமகட்கழகு மேனிமினுக்குதல்.

விலைகொடுத்து வாங்கும் அடிமைப் பெண்களுக்கு அழகு யாதெனில், எக்காலுந் தங்கள் தேகத்தை சுத்தத்தில் வைக்க வேண்டு மென்பது கருத்து.

14. அறிவோர்க்கழகு கற்றுணர்ந்தடங்கல்.

அறிவுள்ளோரென்று கூறுதற்கு அழகு யாதெனில், தான் கற்ற கலைநூற்களுக்கு அளவாய் அடங்கி சகலருக்கும் உபகாரி யாக விளங்குதல் அன்றேல், சகலராலும் நல்லவென்று நன்கு மதிக்கப் பெறுதலே சிறப்பென்பது கருத்து.

15. வரியோர்க்கழகு வருமையிற் செம்மைய்.

ஏழைகளாகி மிக்க துக்கத்தை யநுபவிப்போர் நடந்துக் கொள்ளவேண்டிய அழகுயாதெனில், இந்த தேகம் மறைந்து மறுதேக மெடுக்கினும் அதனிலேனும் சுகத்தை யநுபவிக்கும்படி யாக யெடுத்த தேகத்தின் துக்கத்தை மிக்கக் கருதாது நன்மார்க் கத்தில் நடத்தலே சிறப்பென்பது கருத்து.

16. (அதனால்)

தேர்ப்பி பனையின் றிரட்பழத் தொருவிதை
வானுறவோங்கி வளம்பெற வளரினும்
ஒருவர்க்கிருக்க நிழலாகாதே.

ஆதலின் பனை விதையானது மிக்கப் பருத்திருப்பினும் அதின் மரமானது ஒருவர் தங்கி நிற்பதற்கு நிழலிராது என்பது கருத்து.

17. தெள்ளியவாலின் சிறுபழத் தொருவிதை
தெண்ணீர்க் கயத்துச் சிறுமீன்சினையினும்

நுண்ணிய தாயினு மண்ணல் யானை
அணிதேர்ப்புரவி யாட்பெரும் படையோடு
மன்னர்க்கிருக்க நிழலாகும்மே.

ஆலமரத்தின் விதையானது மீன்சினைக் கொப்பாய சிறியத
யிருப்பினும் அதன் மரத்தின் நிழலோ இரதகஜ துரக பதாதிரு
டன் அரசனும் வந்து தங்குவதற்கு நிழலைத்தருமென்பது கருத்து.

18. (அதுபோல்)

சிறியோரெல்லாம் சிறியோருமல்லர்.

சிறுவயதாயிருப்பினும் அவர்களை சிறியவர்களென்று அவ
மதிக்கலாகாது காரணம் விவேகத்தில் பெரியோர்களா யிருப்பார்
கள்.

19. பெரியோரெல்லாம் பெரியோருமல்லர்.

வயதில் முதிர்ந்தோர்களாயிருப்பினும் அவர்களைப் பெரி
யோர்களென் றெண்ணப்படாது. காரணம், விவேகமற்றிருப்
பார்கள்.

20. பெற்றோரெல்லாம் பிள்ளைகளல்லர்.

பெற்றப் பிள்ளைகள் யாவரையும் தன்னுடையப் பிள்ளைகளே
யென்று நம்பப்படாது. காரணம், தாய் தந்தையரைக் கவனி
யாது களியாட்டத்திலிருக்கும் பிள்ளைகளுமுண்டு.

21. உற்றோரெல்லா முறவினரல்லர்.

மிக்க வுரியவர்களென்று சொல்லும்படியான குடும்பத்தோர்
யாவரும் உறவினராகமாட்டார்கள். காரணம், உறவினர் உரிமெ
யாம் சுகதுக்கங்களைப் பொருத்தி நிற்பர்.

22. கொண்டோரெல்லாம் பெண்டிருமல்லர்.

குடும்பத்திற்கு வேண்டுமென்று கொண்டப் பெண்கள்
யாவரும் குடும்பிகளாகமாட்டார்கள். காரணம், சிலப் பெண்கள்
குடும்பத்தைக் கலைக்கும் வேர்ப்புழுவாகத் தோற்றுவார்கள்.

23. அடினுமாவின்பால் சுவைகுன்றாது.

பசும்பாலினை சுண்டக் காய்ச்சினும் அதனது சுவையானது குன்றாது என்பது கருத்து.

24. சுடினுஞ் செம்பொன் றன்னொளிகெடாது.

சாம்புனதமாம் பொன்னை நெருப்பிலிட்டு மேலுமேலு முருக்கினும் அதன் பிரகாசம் குறையமாட்டா தென்பது கருத்து.

25. அரைக்கினுஞ் சந்தனந் தன் மணமாறாது.

சந்தனக் கட்டையை நீர் வார்த்து துரைக்கினும் அதன் பரிமளம் மாறாது என்பது கருத்து.

26. புகைக்கினுந் தண்கடல் பொல்லாங்கு,
கமழாது.

குளிர்ந்த சமுத்திர நீரை புகையெழக் கொளுத்தினாலும் கொடிய நாற்றமெழாது என்பது கருத்து.

27. கலைக்கினுந்தண் கடல் சேராகாதே.

குளிர்ந்த கடல் நீரை எவ்விதம் கலக்கினாலும் சேறு காண மாட்டாது காரணம், அதனதன் செயலும், குணமும் அதனதன் நிலையிற் காணும். அதனால்,

28. பெருமெயும் சிறுமெயுந் தன் செயலாமே.

ஓர் மனிதனைப் பார்த்து இவன் பெரியோன் மேன்மகனென்று கூறுவது, மற்றொருவனைப் பார்த்து இவன் சிறியன் கீழ்மகனென்று கூறுவதும், அவனவன் நற்கரும் தற்கரும் கூற்றதலின் சகலமும் தன் செயலாலாவ தென்பது கருத்து.

29. சிறியோர் செய்த சிறுபிழையெல்லாம்
பெரியோராயின் பொறுப்பது கடனே.

சிறியோராகும் அறியாப் பிள்ளைகள் செய்தக் குற்றங்களை பெரியோராகும் விவேகிகள் பொறுப்பதே யியல்பாகும்.

30. சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தனராயின்
பெரியோ ரப்பிழை பொறுத்தலு மரிதே.

சிறியோரென்னும் அறியாப் பிள்ளைகளாயினும் பெருங் குற்றங்களைச் செய்துவிடுவார்களாயின் அப்பிழையை பெரியோர் கள் பொறுக்கமாட்டார்களென்பது கருத்து.

31. (அதனால்) வாழிய நலனே வாழிய நலனே.

ஒவ்வோர் மக்களும் நல்வாழ்க்கையாம் நன்மார்க்க நடையி லொழுகவேண்டியதே நலனாதலின் வாழியநலனே என்று வற் புறுத்திக் கூறியுள்ளாள்.

32. நூருண்டு பழகினு மூர்க்கர் கேண்மெய்
நீர்க்குட் பாசிபோல் வேர்க்கொள்ளாதே.

மூர்க்கனெனக் கூறும் பெயர்பெற்ற தேகியுடன் நூறு வருஷம் பழகி யிருப்பினும் நீரின்மேற் படர்ந்துள்ள பாசைபோல் ஓட்டா நேயத்தி லிருப்பானன்றி நீரினுள் வேரூன்றும் விருட்சம் போல் நிலைக்காக்கேண்மை யென்பது கருத்து.

33. ஒருநாட்பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இருநிலம் பிளக்க வேர் வீழ்க்கும்மே.

பெரியோராகும் விவேக மிகுத்த மேன்மக்களிடம் ஒருநாட் பழகினும், அப்பழக்கமானது மத்திய பாதாளமென்னும் இரண்டி லும் வீழ்ந்துருகியுள்ள வேர்போல் பதிந்துள்ள கேண்மையா மென்பது கருத்து.

34. (அதனால்) கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே
பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்றே.

மேற்கூறியச் சீழ்மக்கள் மேன்மக்களென்னும் பெயர்வாய்ந்த வகையறிந்தோர் கலைநூற்களைக் கற்றல் நன்று, அவற்றுள் பிச்சைப் புகும் வறிய காலம் வரினும் கலைநூற்களைக் கற்றுத் தெளிய வேண்டுமென்பது ஞானத்தாயின் கருத்து.

35. கல்லானொருவன் குலநலம் பேசுதல்
நெல்லினுட் பிறந்த பதராகும்மே.

கலைநூற்களைக் கற்றுணராதவன் தனது குடும்பத்தை உயர்த்தியும் விசேஷித்தும், பேசுதல் பயனற்ற சொற்களாகி நெல்லினுட் டோன்றும் பதர்போ லொழியு மென்பது கருத்து.

36. (ஆதலின்)

நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பாலொருவன்
கற்றிலனாபிற் கீழிருப்பவனே.

அந்தணன். அரசன், வணிகன், வேளாளன் எனும் நான்கு வகைத் தொழில் நடத்தும் நான்கு குடும்பத்தோருள் விவேக மிகுத்த மேற் குடும்பமாம் அந்தணர் குடும்பத்திற் பிறந்தும் கலைநூற்களைக் வாசித்துணராதவன யிருப்பானாயின் அவனைக் கீழ் குடும்பமாம் கடைகுலத்தா னென்றே யழைக்கப்படுவான்.

37. எக்குடி பிறப்பினும் யாவரேயாயினும்
அக்குடியிற் கற்றோ ரறவோராவர்.

மேற்கூறியுள்ள நால்வகைத் தொழிலை நடாத்தும் நாற் குடும்பத்தோருள் எக்குடும்பத்திலாயினும் எவனொருவன் கலைநூற் களைக் கற்று பூரணமடைகின்றானே அவனே அறிவோளும் அந்தணனென்றழைக்கப்படுவான்.

38. அறிவுடை யொருவனை அரசனும்
விரும்பும்.

கலைநூற் பயற்கியால் நீதியும் நெறியும், வாய்மையும் நிறைந்த அறிவுடையோனை அரசனும் தேசத்தை யாளும் மன்னனும் விரும்பி கொண்டாடுவான்.

39. அச்சமுள்ளடக்கி அறிவகத்தில்லா
கொச்சைமக்களை பெறுதலினக் குடி
எச்சமற்றொன்று மிருக்கை நன்றே.

கலைநூற் கற்ற விவேக விருத்தியால் மறுகுலத்தோனென வெளிதோன்றாது கல்லாக் குறையால் மறுக்களாம் விவேகிகளைக்

கண்டவுடன் மிருகங்க ளச்சமுற்று ஒடுக்குதல்போல் அடங்கும் பேதைமக்களைப் பெறுவதினும் எச்சமாம் புத்திரபாக்கியமற்றிருப்பதே நன்றென்பது கருத்து.

40. யானைக்கில்லை தானமுந் தருமமும்.

யானைக்கு யீயங்குணமும், நன்மார்க்கமும் இல்லை யென்பது கருத்து.

41. பூனைக்கில்லை தவமுந் தலையும்.

பூனைக்கு ஒழுக்கமும், பரோபகாரமும் இல்லை யென்பது கருத்து.

42. ஞானிக்கில்லை யின்பமுந் துன்பதும்.

விவேக மிகுத்தப் பெரியோர்களுக்கு பேராசையாம் அதி யிச்சையும், உபத்திரவமாந் துக்கமும் இல்லை யென்பது கருத்து.

43. சிதலைக்கில்லை செல்வமுந் செருக்கும்.

சிதலென்னுங் கறையானுக்கு திரவிய சம்பத்தும், அகங்காரமு மில்லை யென்பது கருத்து.

44. முதலைக்கில்லை நீச்சும் நீலையும்.

முதலையாம் நீர் மிருகத்திற்கு நீரில் நீந்தும் செயலும், நீலைக் குஞ் செயலு மில்லை யென்பது கருத்து.

45. அச்சமும் நாணமும் அறிவிலார்க்கில்லை.

விவேகவிருத்தி யில்லாதவர்கள் பெரியோர்களிடத்தில் பய மும், கெட்ட செய்கைகளில் வெழக்கமு மடையாரென்பது கருத்து.

46. நாளுந் கிழமையு நலிந்தோர்க்கில்லை.

நல்ல நாளைப் பார்ப்பதும், நற்பலன் வேண்டுமென வாரத்தைக் கருதிப் பார்ப்பதுமாகியச் செயல்களை வியாதியஸ்தருக்குப் பார்ப்பதில் பயனில்லை. நோய்க் கண்டவுடன் சிகிட்டுசை செய்வதை விட்டு நாளையும் அதன் பலனையும் நோக்குவதனால் வியாதி யதிகரித்து நோயாளி துன்பமடைவானாதிலின் அக்காலத்தில் யாதொரு நாளையுங் கருதாது நோயைக் கருதி உடனுக்குடன் பரிகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்பது, கருத்து.

47. கேளுங்கிளையுங் கெட்டோர்க்கில்லை.

சுருதி விசாரிணையும், குடும்ப விசாரிணையும் சுகநிலை கெட்டு எளியநிலை யடைந்தோர்க்கில்லை யென்பது கருத்து

48. உடைமெயும் வருமெயு மொருவழி நில்லா.

தற்காலந் தோன்றி உடைத்தாய தேகமும் மறு பிறவிக் காளாகும் தேகமும் எண்ணிய மார்க்கத்திற் சென்று நிலைக்கா தென்பது கருத்து.

49. குடை நிழலிருந்து குஞ்சரமூர்ந்தோர்
நடைமெலிந்தோருர் நண்ணினு நண்ணுவர்.

ஏகச் சக்கிராதிபதியாய் வெண்குடை நிழலில் யானைமீதேறி சென்றவர்களும், ஒடுங்கிக் கால் நடையில் நடப்பினும் நடப்பர் என்பது கருத்து.

50. சிறப்புஞ்செல்வமும் பெருமெயுமுடையோர்
அறக்கூழ்சாலை யடையினுமடைவர்.

சிறந்த வாழ்க்கையும், திரவிய சம்பத்தும் பெரியோரென்னும் பெயரும் பெற்று வாழ்ந்தவர்கள் அன்னசத்திரத்திற் சேரினுஞ் சேருவர் என்பது கருத்து.

51. அறத்திடு பிச்சை கூறயிரப்போர்
அரசரோடிருந்தரசாளினு மாளுவர்.

தருமஞ் செய்வாரிடத்துக் கையேந்தி பிச்சையிரப்போர் ஓர் காலத்தில் அரசரோடு வீற்றிருந்து இராட்சியமாளினு மாளுவர்.

52. குன்றத்தனைய நிதியை படைத்தோர்
அன்றைப்பகலே யழியினுமழிவர்.

மலைக்கொப்பாய திரவியக் குவியலை யுடையவராயினும் அதே மத்தியானத்துள் இழந்தாலுமிழ்ப்பர்.

53. எழுநிலைமாடங் கால்சாய்ந்துக்குக்
கழுதைமேய்ப் பாழாகினுமாகும்.

ஏழுக்களமைந்த மாடமாளிகையும் கற்றூண்களமைந்த சபா மண்டபம் ஆயினும் ஓர் காலத்தில் கழுதைகள் வந்தடையும் குட்டிச் சவராகத் தோன்றினுந் தோன்றும்.

54. நல்லஞானமும் வானசநோக்கினும்
எல்லாமில்லை யில்லில்லோர்க்கே.

விவேக விருத்தி பெற விரும்புவோருக்கும் வானமாகும் அகண்டத்துலாவ விரும்புவோருக்கும், நிலையாகத் தங்கியிருந்து ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு ஓரிருப்பிடம் இல்லாமற் போமாயின் விரும்பிய சுகம்யாதுங் கூடாவென்பது கருத்து.

55. தறுகண்யானைத் தான்பெரிதாயினுந்
சிறுகண்மூங்கிற் கோற்கஞ்சம்மே.

பெரிய கணுக்களும் மூட்டுகளுமைந்த வலிய யானையாயினும் சிறு கணுக்களமைந்த மூக்கிற்றடிக்கஞ்ச மென்பது கருத்து.

56. குன்றுடைநெடுங்கா டேடேவாழினும்
புன்றலைபுல்வாய் புலிக்கஞ்சம்மே.

மலை சார்பாகுங் காட்டில் வாசஞ்செய்யினும் ஊனைக் கெளவும் நாவினையுடைய புலிக்கு அஞ்சவேண்டுமென்பது கருத்து.

57. ஆரையாம்பள்ளத் தூடேவாழினும்
தேரையாம்பாம்பிற்கு மிகவஞ்சம்மே.

கற்பிளவுகளுக்குள்ளே தேரையானது பயமற்ற வாழ்க்கையுற்றிருப்பினும் பாம்பிற்கு அஞ்சமென்பது கருத்து.

58. (அதுபோல்)

கொடுங்கோன்மன்னன் வாழும்நாட்டிற்
கடும்புலிவாழுங் காடுநன்றே.

நீதியும், நெறியும், வாய்மையும்ற்று கொடியவன் னெஞ்சமே குடிகொண்ட அரசனது நாட்டில் வாழ்வதினும் உயிரை வதைத்து ஊனைத் தின்னும் புலிவாழுங் காட்டில் வசிப்பது நன்றென்பது கருத்து.

59. சான்றோரில்லா தொல்பதியிருத்தலின்
தேன்றோர்க்குறவர் தேயனன்றே.

பஞ்சபாதகமற்ற மேன்மக்களாம் சாந்தநூபிகள் வாசஞ் செய்வாவிடத்தில் வாழ்க்கைபெற்றிருப்பதினும், தேனையும், மயிர்ப் பீலையையும், விற்று சீவிக்குங் குறிஞ்சிநில வாசிகளாம் குறவருடன் கூடிவாழ்வது மேலென்பது கருத்து.

60. இல்லோரிரப்பது மியல்பேயியல்பே
இரந்தோர்க்கீவது முடையோர்கடனே.

இல்லாத யேழைகளா யிருப்போர் எங்கேனுஞ் சென்று யிரந்துண்ணவேண்டியது இயல்பாகும் (ஆதலின்) அவ்வகை யிரப்போர்க்கு திரவியசம்பத்துடையார் தங்களாலியன்ற வுதவிபுரிவதே கடனென்பது கருத்து.

61. மணிவணியணிந்த மகளிராயினும்
பிணிவணியணிந்துங் கொழுனரைத்தழீஇ
உடுத்தவாடை கோடியாக
முடித்தகூந்தல் விரிப்பினும்விரிப்பர்.

நவரத்தினொபரணங்களை யணிந்து தங்கள் கணவர்பாற் கூடிக் குலாவி ஆனந்தத்திலிருக்கும் பெண்களும், சகல ஆபரணங்களை யுங் கழற்றி யெறிந்து வெள்ளையாடை யுடுத்தி தலைவிரித்து நிற்கும் காலம் வரினும் வரும்.

62. பெற்றமுங் கழுதையும் மேய்ந்தவப்பாள்
பெற்றொடி மகளீரும் மைந்தருங்கூடி
நெற்பொலி நடுநகராயினுமாகும்.

பன்றியையும் கழுதையையும் மேய்த்து சீவிப்பவள் ஓர்கால் இராணியோடும், இராஜ புத்திரர்களோடும் கூடிக் குலாவி நெல் வயற் சூழ்ந்த நாட்டினும், நகரினும் வசிப்பாள்.

63. வித்துமேரு முளவாயிருப்ப
எய்தங்கிருக்கு மேழையும்பதரே.

விதைமுதலும், பூமியும் எருங் கையிருப்பிலிருக்க அவற்றை வழுது பயிர்செய்து சீவிக்காது தன்னை யேழையாக்கி வெளி தோன்றி வருபவன் பதருக்கொப்பாவன்.

64. (ஈதன்றி)

காலையும் மாலையும் நான்மறையோதா
அந்தண ரென்போ ரனைவரும் பதரே.

காலையிலும், மாலையிலும் நீதிநெறியமைந்த நல்வாய்மெய்களை யோதியுணராது வேஷத்தினால் தங்களை அந்தணரென்று கூறித் திரியும் அனைவரும் பதருக் கொப்பாவர்.

65. தன்னையுந் தனது தேயமக்களையும்
முன்னின்றுகாவா மன்னனும்பதரே.

தனது ராட்சியபார வாட்சியையும், தனக்குள் அடங்கிவாழும் குடிகளையும் முன்பின் ஆராட்சியினின்று காப்பாற்றாத மன்னனும் பதருக் கொப்பாவான்.

66. முதலுளபண்டங்கொண்டு வாணிபஞ் செய்
ததன் பயனுண்ணு வணிகரும் பதரே.

திரவிய முதலைக் கொடுத்து சரக்கை வாங்கிவந்து வியாபாரத்தைப் பெருக்கி அதன் பலனைப் பெறாது வியாபாரி யெனத் தோன்றியும் வீணையலைந்து திரிபவனும் பதருக் கொப்பாவான்.

67. ஆளாளடிமை யதிநிலமிருந்தும்
வேளாண்மெயில்லா வீணரும்பதரே.

வேண்பூமியும் ஆள் அடிமைகளுமிருந்து உழுது பயிர்செய்துண்ணும் புருஷவல்லப மற்றவனும் பதருக் கொப்பாவான்.

68. தன்மனையானைத் தாய்மனைக்ககற்றி
பின்பவட்பாரா பேதையும் பதரே.

தனது மனையானை அவள் தாய் வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு மறுபடியும் அவளையழைக்காமலும், அவளைக் கவனியாமலும் இருப்பவனெவனோ அவனும் பதருக் கொப்பாவான்.

69. தன் மனையானைத் தன் மனையிருத்தி
வன்னியே யுணரா வுலுத்தனும் பதரே.

தனது மனையானைத் தனது வீட்டி விருக்கச்செய்து அவனுக்கு அன்னமும் ஆடையுமளிக்காது வேறு சிந்தையால் உப்புத் தூண்போல் உலுத்துப் போவோனும் பதருக் கொப்பாவான்.

70. தன் ஆயுதத்தையும் தன் கைப்பொருளையும்
பிறர்கையிற் கொடுக்கும் பேதையும் பதரே.

தனக்கென்றுள்ள ஆயுதத்தையும் தனது திரவியத்தையும் அன்னியன் கையிற் கொடுத்துவிட்டு விழிப்பவனும் பதருக் கொப்பாவான்.

71. வாய்ப்பறையாகவும் நாக்கடிப்பாகவும்
சாற்றுவதொன்றை போற்றிக் கேண்மின்

நாலின சொற்களையே மேளம்போற் பறைந்துகொண்டும் அச் சொற்களைக் கொண்டே சுட்டுத்திரியும் வகைகள் யாவற்றையும் யெடுத்துரைக்கிறேன். செவிசாயங் கோளென்று கூறலுற்றாள்.

72. பொய்யுடை யொருவன் சொல்வன் மெயின
மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே [ல்

பொய்யைச் சொல்லித்திரிவோன் அதைச் சொல்லும் வல்லபத்தினாலும், சாதூரியத்தினாலும் மெய்யைப் போற் கூறுகின்றான்.

73. மெய்யுடை யொருவன் சொற்சோர்வதனால்
பொய்போலும்மே பொய்போலும்மே

மெய்யை சொல்லும்படியானவன் அவற்றை சொல்லும் வல்லபக் குறைவாலும் சொற்சோர்வினாலும் பொய்போற் றிகைப்பான்.

74. (ஆதலின்)

இருவர் சொல்லையு மெழுதரங் கேட்டு
இருவரும் பொருந்து வுரையாராயின்
மநுநெறி முறையால் வழத்துத நன்று.

நியாயாதிபதியானவன் வாதிப் பிரதிவாதி யிவர்களின் வார்த்தைகளை எழுதரம் மடக்கி மடக்கி விசாரித்து யதார்த்த மொழிகண்டு நீதியளித்தல்வேண்டும்.

75. மதுநெறி முறையின் வழக்கிழந்தவர்தாம்
மனமறவுறுகி யழுதகண்ணீர்
முறைபுறத் தேவர் முநிவர்க் காக்கினும்
வழிவழி யூர்வதோர் வாளாகும்மே.

அங்ஙனம், மதுக்களுக்காய நியாய நெறி வழிவி கெடுநீதி யுரைத்து, விடுவானாயின், அந்நியாய மடைந்தோன் தான் அடைந் தக் கேட்டை முறிவரிடத்தேனும், தேவரிடத்தேனும் அழுது முறையிடுவானாயின் அம்முறைப்பாடு பொய்ச் சான்று கூறியவன் சந்ததியையும், அநியாயமளித்தவன் சந்ததியையும், விடாமல் வாள் போன்றறுத்து வரும்.

76. (ஆதலின்)

பழியாய் வருவதும். மொழியாதொழிவதும்
சுழியாய் வருபுன லிழியா தகல்வதும்
துணையோடல்லது நெடுவழிபோகேல்
புணைமீதல்லது நெடும்புன லேகேல்
வழியே யேகுக வழியே மீளுக
இவை காணுலகிற் கியலாமாறே.

ஒருவர் பழிச் சொல்லீநீதிமொழியா லகற்றுவதும், சுழலிட்டு வருந் நீரோட்டத்தில் இரங்கா தகல்வதும், யாதொரு துணையு மின்றி நெடுவழிச் செல்லுதலும், யாதாமோர் ஓடத்தின் உதவியின்றி ஆறுகளைக் கடப்பதுங் கூடாது. (ஆதலின்)

சரியானப் பாதையிற் செல்லுவதும், சரியானப் பாதையில் மீளுவதும் உலகில் வாழும் விவேகிகளுக் கழகாகு மென்பத கருத்தாம்.

வெற்றினான் மூலமுங் கருத்துரையும்

முடிவு பெற்றது.

175014
சென்னை சூளை ஸ்ரீ பாரதி அச்சுக்கூடத்தில் பதிக்கப்பெற்றது.

இந்திரர் தேச சரித்திரம்.

இத்தேசத்திற்கு இந்திய மென்றும் பரதகண்ட மென்
 ம் பெயர் வாய்த்த காரணமும், இத்தேயமானது ஆரியர்
 ின் குடியேற்றத்திற்கு முந்தி பௌத்த தன்மம் நிறைந்
 பஞ்சமா பாதகங்களற்று அன்பு யீகைகளில் மிகுத்து அ
 ரவர்கள் தொழிலுக்கேற்ப சூத்திரர், வைசியர், கூத்திரி
 ர், பிராமணரென வகுத்த நாகரீகமுற்று விளங்கியதையு
 ம், இத்தேசத்தின் சத்தியதன்மத்திற்கே சத்துருவாய் ஆரி
 யர்கள் தோன்றிய கால வரையும், அவர்கள் முத்தன் முதல்
 இரந்துண்டு பிறகு பிராமண வேஷமணிந்துக்கொண்ட கார
 ண காரியங்களையும், கல்விபற்ற குடிகளையும் காமியமுற்ற சி
 ரசர்சனையு மடத்திவர்களும் இவர்களுதுபெண்களுமாக
 ரந்து ஆரியக் கூத்தாடி மயக்கியவிவரங்களையும், இவர்கள்
 ஷத்திற்கு வயப்படா விசாரணை மிகுத்த அரசர்களாகிய
 கனென்பவனை சிதம்பித்துக் கொன்றும் இரண்ணியனை
 கத்தோல் போர்த்துக் கொன்றும், மாளவ தேசத்தில் 67
 ண முந்நீவர்கள் வசித்திருந்த மடத்தில் அத்தேச அரச
 து சளவுபோன முத்து மாலையை இவர்கள் முநிவர்க
 து ஒலைப்பேழையில் வைத்துவிட்டு முநிவர்களை கள்ளர்
 ளென கழுவேற்றிய விவரங்களையும், மற்றுமுள்ள குடிக
 யும் தம் வயம்படுத்த பௌத்த தன்மத்தில் சிலதையும்
 ிவர்களது அக்கினி தொழுகையில் சிலதையும் சேர்த்து
 ளவ மதமென்னும் மொன்றை ஸ்தாபித்ததையும், புத்த
 ளவதாரமே விஷ்ணு அவதாரம் விஷ்ணு அவதாரமே
 புத்த அவதாரமென்றும் வைஷ்ணவ மதமென்னு மொன்
 ளு ஸ்தாபித்ததையும், எஞ்சிய சமண முநிவர்களும் உபா
 கர்களும் இவர்கள் வேஷங்களை குடிகளுக்குப் பறைந்து
 வர்களைக்கண்ட விடங்களிலெல்லாம் அடித்துச் சாணச்
 டியை யுடைத்து வந்ததால் பௌத்தர்கள் மீது தீரா
 ககக் கொண்டு தாங்களை யடுத்தோர்களால் பறையர்
 ழ்சாதி இவர்களை தொடலாகாதென இழிவுபடுத்தி அறப்
 ள்ளிகளை யெல்லாமழித்து பௌத்த தன்மத்தையே மா
 றிக்கொண்ட விவரங்களை யெல்லாம் எளிய நடையில்
 முதன் முதல் புத்தக ரூபமாக வெளியாக்கப்பட்டுள்ளது

37 இந்தியாவின் பூர்வீக மறை ஆராய்ச்சிக்குரிய
 சிறந்த நூற்கள் மத சீர்த்திருத்தக்காரர்களால்
 தமிழ்ப்பிமானிகளும் அவசியம் பார்க்க
 வேண்டிய புத்தகங்கள்

இந்திரர் தேசசரிதை:—ஆரியர் நமது தேசத்தில் வந்து தேசத்தை யும், மதத்தையும், மக்களையும் பாழ்படுத்தியதை விவரித்துள்ளது.	0—8—0
விசேஷ சங்கைத்தெளிவு:—100 அவசியமும் அருமையுமான சங்கைகளை விளக்கியுள்ளது.	0—8—0
திருவள்ளுவர் உண்மை சரிதமும் அவரது மதமும்	0—2—0
திராவிடர் பண்டிகைகளின் விளக்கம்	0—2—0
திராவிடர் விவாகங்களின் விளக்கம்	0—2—6
கிராம தேவதையான அம்பிகையம்மனின் சரிதை	0—1—6
ஸ்ரீ கஜமுகனின் உண்மை சரித்திரம்	0—1—6
ஸ்ரீ முருகனின் உண்மை சரித்திரம்	0—1—6
அரிச்சந்திரனின் உண்மை சரித்திரம்	0—1—6
புத்த தருமோபதேச அநுஷ்டான நியமம்	0—1—0
வஜ்ஜிரசூசி என்னும் ஜாதிகண்டனம்	0—1—0
நந்தன் சரித்திர விளக்க வினாவிடை	0—2—0
யதார்த்த வேஷ பிராமணர் வேதாந்த விபரம்	0—4—0
நூதன ஜாதிகளின் உற்பவ பீடிகை	0—4—0
நிகழ்காலத்திரங்கலும் பெருங் குறவஞ்சியும்	0—2—6
வீபுதி விளக்க வொளியும் காபோலீஸர் விபரமும்	0—0—6
பூர்வத்தமிழ் மொளியாம் ஸ்ரீ புத்தரது ஆதிவேதம்:— தமிழில் இதைவிட சிறந்தநூல் வேறு கிடையாது கலிகோபைண்டு செய்த பெரிய புத்தகம்	3—0—0
அசோகர் சரித்திரம்	0—4—0
ஸ்ரீ அம்பிகையம்மன் அருளிய திரிவாசகம்	0—6—0

ஸ்ரீ லித்தார்த்தா புத்தக சாலை
 சாம்பியன்-ரிப்ஸ் போஸ்ட்.
 கோலார் கோல்ட் பீல்ட்.

Sri Siddhartha Book Depot
 Champion-Reefs, P. O.
 Kolar Gold Field (S. I.)